YU ISSN 0353 – 4200

NAJTIRAŽNIJI YU MAGAZIN ZA TINEJDŽERE

ćao

BROJ 32
BEOGRAD
GODINA II
9. APRIL 1990. GOD.
CENA 12 DINARA

NOVO!

NEVIDJENO! NEPONOVLJIVO!

OPET POKLON IZNENADJENJE:

SAMOLEPLJIVE NALEPNICE ZA PROLEĆNE KRPICE

VELIKA REVIJA ŽELJA:

DESET MINI I DESET MAKSI POSTERA

Kip Winger

SUPER EKSKLUZIVNO:

TOM KRUZ, BRUS VILIS, MEL GIBSON, DŽON BONDJOVI, AKSL ROUZ, SEBASTIJAN BAH, DŽOAN DŽET, DORO PEŠ, „ITD“ – BEND, VENOM, VET... VET... VET... TRANSVISION VAMP,

I JOŠ RAVNO 333 LIČNOSTI

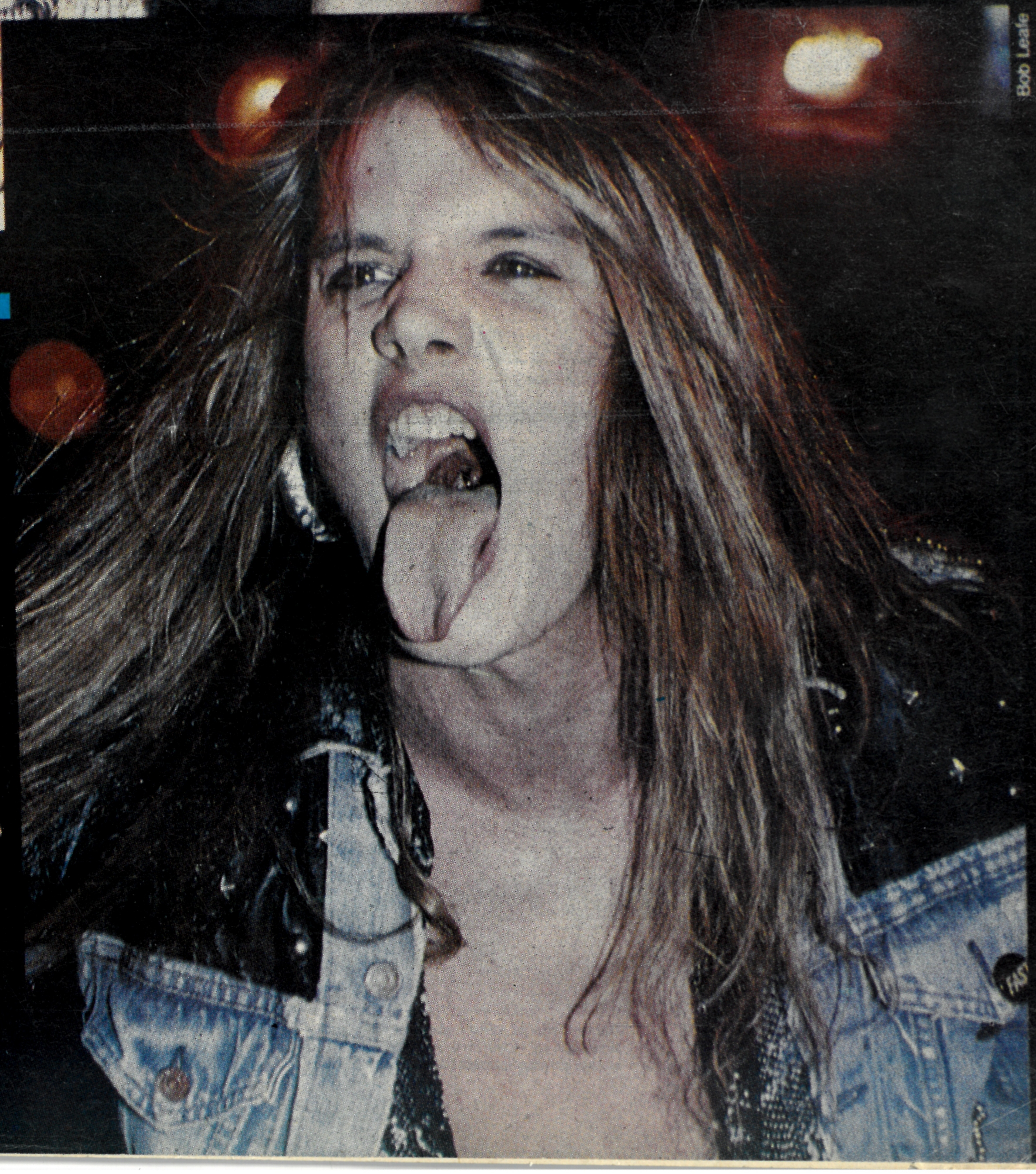

Skid Row's Sebastian Bach

TIRAŽ OVOG BROJA STROGO JE OGRANIČEN!

ćao

POHVALA LUDOSTI!

Stara je istina da su muškarci velika deca, a još veća da svi vole automobile, kamione, autobuse, avione, motore i ostala prevozna sredstva. Dok su mali, muškarci se igraju automobilčićima, a kad porastu, kupuju **„Jaguare“, „Porcheve“, „Buicke“, „Chevrolete“, „Rolce Royceve“, „Cadillace“, „Mercedese“, „BMW“-ove...**

Kola najbolje govore o standardu svog vlasnika — što je više love, to je više i konjskih snaga. Ako uz to još ide i privatni šofer...

Heavy metalci su, u skladu sa svojom muzikom, **posebno skloni četvoro—točkašima** — pošto se na motoru lako gine i lome kosti, **„teškaši“** se uglavnom opredeljuju za brze, konforne i skupe automobile.

„Dobra kola su uslov za dobar provod“ kategoričan je **Billy Sheehan (Mr. Big),** inače ponosni vlasnik raritetnog modela crnog **„Porshea“**. „Em što lakše muvaš ribe, em što te menadžeri i poslovni partneri mnogo više poštuju kada izađeš iz lukskuznih kola, nego da dofuraš metroom ili taksijem“.

„Automobil je za mene izvor snage i energije“ tvrdi **Tommy Lee (Mötley Crüe),** pasionirani učesnik auto-trka. „Kada sednem za volan i nagazim do daske, zaboravim na sve svakodnevne probleme i osećam se opušteno i moćno“. S **Tommyjevim** mišljenjem ne morate da se slažete, ali, ako imate u vidu da je zahvaljujući brzim kolima maznuo prelepu **Heather Locklear...**

„Ja ne vozim dobra kola zbog mode ili kompleksa, već zbog uživanja koje vožnja pruža!“ priznaje David Lee Roth. „Obožavam svog crvenog **„Cadillaca“** iz **’59.** zato što njime mogu prosto da klizim po širokim bulevarima **Los Angelesa.** Nikada ne vozim brže od **50 km/h,** jer tako mogu da uživam u milovanju toplog vetra i pogledu na čuvene kalifornijske ribe...“

„Kupio sam kola od svog prvog većeg honorara“ priča **Slash** „al’ sam ih do sada provozao samo **dva puta** — prvi put kada sam ih kupovao i drugi put kada sam išao kod lekara. To su bila jedina dva puta u životu kada sam bio trezan!“

„Kola me isuviše sputavaju!“ žali se **Bobby Dall (Poison)**. „Kruta su, zatvorena i lako se zaglavljuju u saobraćaju! Za razliku od njih, **„Harley Davidson“** je oličenje divljine, snage i izdržljivosti. Dok voziš kola, ti samo obavljaš rutinske komande — kad zajašeš motor, kao da krotiš mladog i divljeg ždrepca!“

Svako od njih ima svoj razlog i svi se utrkuju u što bržim i što lepšim automobilima. **Za sada, primat drže kalifornijski heavy metalci,** mada ni **Englezi** puno ne zaostaju. Ono što je naročito interesantno je da **Ameri** masovno kupuju evropska kola, a **Evropljani** američka.

Mi smo uhvatili neke od najvećih zvezdi u klasičnoj pozi sa svojim ljubimcima... Pa nek’ posle neko kaže da se ne bavi heavy metalom zbog love!

Jadranka (ponosna vlasnica trotineta) Janković

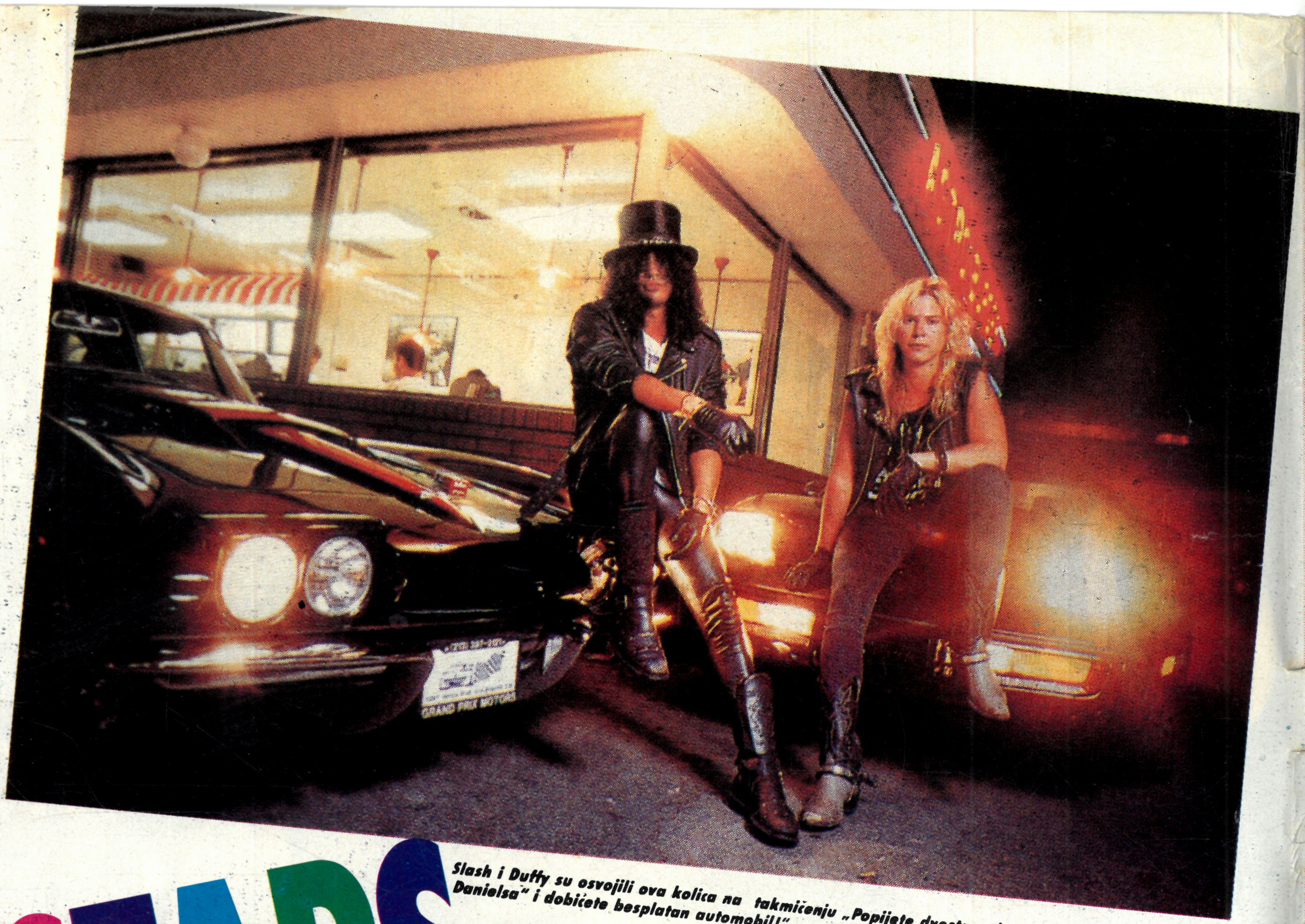

Slash i Duffy su osvojili ova kolica na takmičenju „Popijete dvesta galona „Jack Danielsa“ i dobićete besplatan automobil!“

STARS CARS

KAD SI KUPIM MALI MOTORIN...

Ozzyjev bubnjar Randi Castillo u trenucima odmora sa svojim „Harleyom“

Steve Riley (L. A. Guns) je skupio dovoljno love da kupi crnog „Porchea“, al’ je zaboravio da kupi i l

Vinceu Neilu bi neko trebao da kaže da vežbanje na video auto igrama nije isto sto i vožnja pravog automobila...

Rob Halford toliko voli svog „Harleya", da ni na bini ne može bez njega!

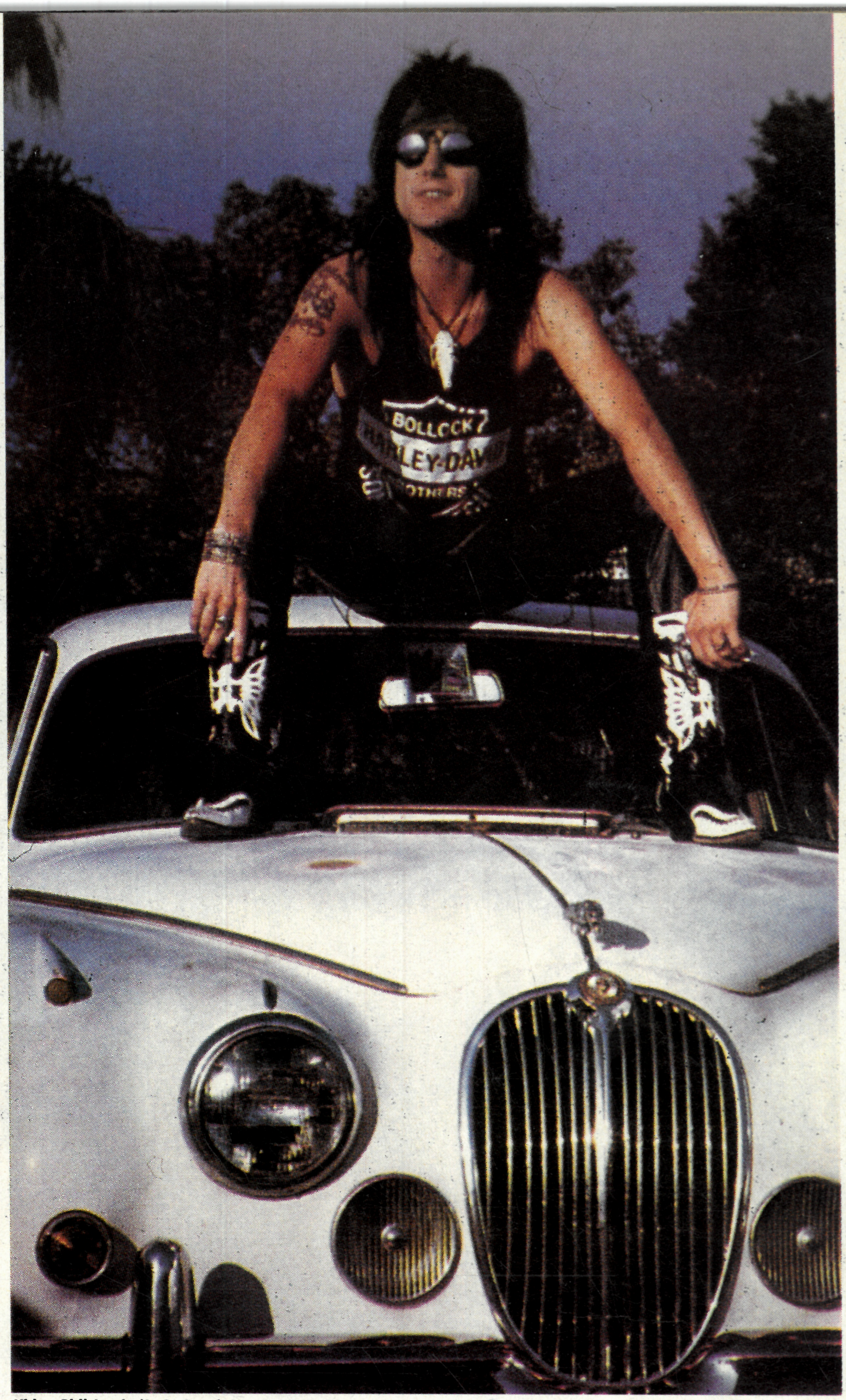

Video Phil Lewis (L. A. Guns) Gorana Bregovića i Raku Marića, pa rešio da ih pozdravi...

Angus Young je oduvek bio napredan dečko, pa je rešio da se vozi isključivo raketom... Ili je to samo njegov odgovor na Gunsovu „Rocket Queen"?

Još uvek nismo uspeli da saznamo kako je Tommy Lee uspeo da strpa tako dugačke noge u tako mali auto kao što je Malibu Grand Prix?

VENOM
cao

SUPER — EKSKLUZIVNO:
MANTAS U IME „VENOM"

PRIME EVIL

PIŠE: JADRANKA JANKOVIĆ

Taman kad ste pomislili da su sve vaše noćne more prošlost i da utvare i monstrumi ne postoje, Venom su se vratili iz mrtvih luđi, brži i morbidniji nego ikad ranije.
Naoružavši se glogovim kolcem i belim lukom, Jadranka Janković je otputovala u Transilvaniju i pošteno isprepadala Mantasa black metal pitanjima...

Dok sa se vozila taksijem ka pabu gde me čekao **Mantas,** razmišljala sam o tome kako je **Venom** jedna od najluđih i najrevolucionarnijih grupa na svetu. Možete ih voleti ili mrzeti, ali ne možete im osporiti da su svirali black metal onda kada je i heavy metal bio isuviše bučan za prosečnog slušaoca.

Setite se (u slučaju da tada niste bili mali! — prim. J.J.) samo skandala na sceni — spektakularnog paljenja američke zastave, keženja, plaženja i povraćanja krvi; probadanja, komadanja i maltretiranja mladih i naivnih instrumenata... **Venomu su prvom zabranili pesme zbog satanskih stihova; Mantas i Cronos su prvi izlazili na sud zbog „opscenog ponašanja i negativnog uticaja na omladinu; njihovi interjuvi su bili puni samokritike, samohvale, psovki, budalaština...**I što bi rekao Dave Lee Roth, „Where have all the good times gone?"

„Poenta cele priče je da se Venom podelio na dva tabora — u jednom taboru se nalaze **Cronos** (basista/pevač), **Mike H. i Jim C.** (gitaristi) i njihov novi bubnjar **Chris Patterson,** koji rade pod imenom *Cronos* i imaju album **„Dancing In The Fire".** U drugom taboru se nalazimo **Abaddon** (originalan bubnjar **Venoma)** i ja.

Pošto Abaddon ima apsolutno pravo na korišćenje imena **Venom,** pozvao me je da se vratim na scenu i predložio mi da nastavimo karijeru pod tim imenom. U prvo vreme sam se protivio njegovoj ideji, ali sam ubrzo shvatio da Abaddon i ja jesmo Venom i da bi današnjoj publici stvarno trebalo pružiti kvalitetni **black metal.**

Pozvao sam ritam-gitaristu **Alistaira Barnesa** i basistu/pevača Demolition Mana da nam se pridruže i tako se rodio „novi" **Venom.**

Ko se krije iza imena Demolition Man? (za neupućene, to je ovaj dražesni momak s maskom na glavi, koji sam sebi kopa rebra)

„Demolition Man je poreklom iz severne Engleske i privatno je naš jako dobar prijatelj. On je ranije radio sa nekim bendovima čiji je zvuk vrlo sličan našem, ali ne bih mogao da kažem da su ti bendovi baš poznati... Demolition Man je sarađivao s Venomom i u starijoj fazi — pevao nam je pozadinske vokale i pomagao u pisanju stihova.

On krije pravo ime i lice ne iz nekog specijalnog razloga kao što je npr. „mračna prošlost", već zbog samog imidža benda — sa svim ovim maskama i specijalnim efektima, on je mnogo interesantniji od klasičnog heavy metal pevača.

I Abaddon i ja smo izuzetno zadovoljni njegovim vokalnim sposobnostima, pa nemamo razloga da mu ne dozvolimo malo prerušavanja i mistike."

Vaš novi album, „Prime Evil", pun je nekog besa i ogromne energije..

„U pravu si! Taj bes je nastao nesvesno, kao rezultat svega onog što se dešavalo u prošlosti. **Mi smo trčali ispred svog vremena svirajući muziku koju danas nazivaju thrash i speed metalom.**

Hrabar sam da kažem da smo upravo mi bili ti koji su izmislili i patentirali black metal kao novu muzičku formu! Sva trojica smo bila upućena u crnu magiju i satanizam i koketirali smo s tim temama kako smo hteli! Ljudi su nas tada proglašavali ludima i skidali nam pesme sa radija, odbijali da prodaju naše ploče i otkazivali nam koncerte. I šta smo doživeli?!

Šta ste doživeli?

„Doživeli smo da buljuk nekih dosadnih, prepotentnih i netalentovanih klinaca tvrdi da su oni izmislili black metal! Pazi: mi smo imali pesmu „Black Metal" koja se nalazi na albumu „Black Metal" — zar to dovoljno ne govori?

Da nije bilo nas, ne bi bilo ni Metallice, ni Slayera, ni bilo kog današnjeg speed, thrash, black i šta ga ja znam kog metal benda! Oni su samo usavršili ono što smo mi započeli!

Pogledaj samo ovog malog iz Bathory — i imidžem i muzikom je totalno skinuo **Venom** pre pet godina!"

Nemoj mi reći da ne postoji ni jedan današnji bend iz tog žanra koji je originalan i koji ti se sviđa?!

„Većina današnjih bendova je bleda kopija nekih starih, kvalitetnih bendova. Ja ne govorim ovo zato što sam matori rocker koji više voli Gary Moorea, Jeff Becka i Judas Priest, već zato što sam stvarno dobro upoznat sa situacijom na današnjoj speed-/black sceni!

Današnji speed i thrash bendovi, izuzimajući Antrlrax i Metalicu, tako dosadno izgledaju, tako loše sviraju, tako se ponavljaju iz albuma u album da se čoveku, na kraju, stvarno smuči život! Neko će sad reći: „A je l' se sećate kako ste vi zvučali i izgledali pre par godina?!" Sećam se, naravno da se sećam, ali mi nismo ni sebe ni svoje albume shvatali toliko ozbiljno!

Kad god sam davao intervjue, ja nisam tvrdio da je Venom ozbiljan bend sa kvalitetnim muzičarima, već sam tvrdio da smo mi gomila ludaka koja želi da svira što bržu muziku, nervira što više roditelja i popova i šokira što više „običnih" ljudi!

Nikada nisam tvrdio da je naša muzika neka uzvišena muzika — češće sam je nazivao „sranjem"! (smeh)

Pretpostavljam da nemaš takav odnos prema „Prime Evil" albumu...

„Venom je bio i ostao originalan, s tom razlikom što danas mnogo bolje sviramo i pišem mnogo kvalitetnije pesme. Ja verujem da nas je **„Prime Evil"** vratio tamo gde i pripadamo — u sam vrh!

Od „Prime Evil" do „Live Like An Angel — Die Like A Devil" sve pesme na ovom albumu su dobre i dovoljno interesantne i za onog ko nikada ranije nije čuo Venom. Nova postava je donela i nove ideje i mislim da prodaja **„Prime Evil"** albuma dovoljno pokazuje koliko smo u pravu što smo se vratili"

Jesi li svestan da te čeka dug i naporan rad da bi povratio svoje pozicije?

„Svestan sam i spreman na mamutske turneje, iscrpljujuća snimanja, objašnjavanja, dokazivanja... **Svestan sam da postoji mnogo klinaca koji nikada ranije nisu čuli Venom i za koje smo mi potpuno nove face.** I ako se tim klincima **„Prime Evil"** ne bude svideo, u šta čisto sumnjam, mi ćemo snimiti novi album. A ako im se i taj novi ne bude svideo, mi ćemo se menjati i snimati ploče sve dok ne dobijemo pravu publiku! **Venom je, ionako, uvek išao glavom kroz zid!"**

Ovim albumom se ponovo vraćate na satanizam i misticizam. Reci mi iskreno: koliko ti sam veruješ u đavola i mračne sile?

Uhh... Je l' moram baš da odgovorim na ovo pitanje?"

Ne moraš, ali bi bilo poželjno da daš neki svoj stav o tome...

„Pazi... Ja nisam bio svestan koliko ozbiljno ljudi shvataju taj naš „mračni" fazon dok nisam dobio vrlo neprijatan poklon-**....Neki ludak je odsekao glavu dobermanu, zapakovao je u kutiju i poslao je na moju adresu... Kad sam otvorio paket, i poštar i ja smo pali u nesvest!**

Mislim... Ljudi preozbiljno shvataju kad neko okrene krst naopačke i napiše tri šestice! Ja nikada nisam podržavao ni vernike, ni sataniste, ali smatram da svaki čovek ima pravo da veruje u šta hoće!

Ja lično verujem i u boga i u đavola. Jer, ako postoji jedan, postoji i drugi! Dobro i zlo. Crno i belo. Lepo i ružno. **Sve na ovom svetu se sastoji iz krajnosti i kao što imaš levu i desnu stranu, tako imaš i boga i đavola.**

E sad — ako pišem o đavolu, mračnim silama i crnoj magiji, to ne znači i da sam „satanin sledbenik"! Ti možeš da pišeš pesmu o postradalima u Vijetnamu a da nikada nisi uzeo pušku u ruke!

Venom se opredelilo za mračnije teme iz prostog razloga što su one zahvalnije i interesantnije od klasičnih rock'n'roll tema... **A nije moja krivica što su kojekakvi bezvezni trash i speed bendovi doprineli tom da se takve teme smatraju dosadnim i neukusnim!**

Pa reci i sama čiji su stihovi opasniji — naši, koji su uglavnom o imaginarnim događajima i ličnostima ili Guns N'Rosesovi, koji su vrlo realni i stvarno zastrašujući?

Demolition Man možda prva vašoj deci o đavolu i vešticama, ali vaš sin i kćerka nikada ne mogu to da postanu! Većina američkih sweet metal pevača kroz pesme poručuju da su droga i alkohol prava stvar, a vaša deca itekako mogu to da kupe na svakom uglu...

Mada, ja prvi svojoj deci (kad odrastu) neću braniti da slušaju ni Bathory, ni Guns N'Roses, jer, ako je dete pametno i pravilno vaspitano, niko i ništa ne može da ga „navuče" i prevari! Klinci su, ionako, stoputa pametniji od nas!"

Da li i koliko si sujeveran?

„Britanci su klasično sujeverna zemlja, tako da sam odmalena učen da ne prolazim ispod raširenih stepenica i ne počinjem poslove trinaestog u mesecu. Međutim, ja u kući držim crnu mačku i obožavam je! (smeh)

Mislim da je sujeverje više nametnuto od strane drugih ljudi nego što čovek sam ima potrebu za tim. Npr. ja jesam krstio svoju kćerku, ali ne idem u crkvu, niti se molim bogu. Razumeš?

Mantas, ponovo si krenuo stazama black metala. Hoće li neki događaji iz Veomove prošlosti uticati na buduću karijeru?

„Ako misliš na to da l' sam se opametio, nisam! (smeh)

Niko u Venomu nije izgradio velelepnu kuću, niti kupio skupa kola od love od ploča i koncerata. Ali... Jedino što pravog rockera može da čini srećnim je puna hala, dobre ribe u prvom redu, kvalitetni instrumenti i putovanja širom sveta! Ni jedna, ali apsolutna ni jedna hrpa dolara ne može da zameni onaj osećaj kada ti pun „Hammermith Odeon" skandira ime!

I zato ću se pentrati na scenu sve dok ne osedim! Đavo me čuva!"

KRICI I ŠAPUTANJA

NIŠTA NOTE SAMO REKA!

Da bi se što predanije posvetio borbi za zaštitu reke i vegetacije **Amazonije**, čuveni **Sting** otišao je toliko daleko da je — na neko vreme — čak i muziku ostavio po strani. **Stingu** su veliku podršku pružile mnoge holivudske zvezde, koje su nedavno prisustvovale i njegovom dobrotvornom prijemu. Jedna filmska kompanija uložila je, čak, **50.000 dolara**, a **Stingu** je veoma mnogo pomogla i njegova dugogodišnja saputnica **Trudie Styler**, kao i njen prijatelj **Tom Sellek** sa suprugom **Jillie**.

PUKLA TIKVA!

Već mesecima kruže priče da u braku **Billa Wymana**, čuvenog **Rolling Stonesa** i njegove atraktivne supruge **Mandy Smith** — nešto škripi. Sve do pre par dana i **Bill** i **Mandy** uporno su tvrdili da su to obična naklapanja dokonih zlobnika, a onda su se — valjda — umorili od svega i priznali da je njihov razvod samo pitanje dana. Doduše, taj dan i nije baš tako blizu, jer je u Engleskoj '84 donet zakon da se brakovi, koji su trajali kraće od godinu dana (**Bili** i **Mandy** su zajedno proveli samo dva meseca) razvode po usporenoj proceduri. Sad, druga je priča što čekanje baš i nije jača strana preslatke **Mandy**, o čemu govori i naziv njenog poslednjeg albuma — **„I Just Can't Wait"**. Međutim, jedno je sasvim sigurno — ako u **Billovoj** kući u **Suffoku** potražite **Mandy**, zasigurno ćete čuti odgovor — **ona više ne stanuje ovde**.

SVI MU VOLE — ŽENU!

On zaista ne izgleda kao rok-star: Bili Džoel (40), koji je ponovo na top-listama sa svojim hitom „We didn't start the fire", to svuda primećuje. Gde god da se popularni pevač i tekstopisac pojavi sa svojom ženom, reporteri se odmah obruše ali ne na njega nego na ljupku g-đu Džoel. Nije ni čudo: Kristi Brinkli je jedan od najtraženijih foto-modela na svetu. Bili pribrano kaže: „Barem mogu, kad sam sam, da idem ulicom a da me ne prepoznaju.

U INAT MAMI!

Preslaba da bi se oslobodila tereta legende svog oca **Elvisa Prislija**, dvadeset jednogodišnja **Lisa Marie** ponovo se vratila u pakao droge, koji je pre trinaest godina ubio njenog oca. Iako se posle rođenja njene, sad već devetomesečne ćerke **Danielle**, čvrsto zarekla da se više nikad neće dotaći droge, **Lisa** je pogazila reč, uprkos strogoj kontroli zabrinute mame Prisile i supruga — muzičara **Dannyja Keogha**. Po rečima upućenih, za **Lisino** ponovno druženje s drogom i alkoholom kriva je upravo mama **Prisila**, koja ju je uporno optuživala da je nesposobna i krajnje nepodesna za ulogu majke male **Danielle**. Na sve to **Lisa**, koja četiri sata dnevno provodi u centru za lečenje bolesti zavisnosti **„Purification Rundown"**, kaže: **„Jednostavno, nemam snage da se uhvatim u koštac s pritiscima, koje non—stop osećam na svojoj koži!"**

MRTAV ELVIS ŽIV I ZDRAV?

Elvis Prisli nije više smo idol čije pesme još doživljavaju slavu. Ovaj besmrtni muzičar, s one strane **Atlantika**, već je postao i pravi svetac. Od smrti kralja rok—en—rolla **17. avgusta 1977.** godine, njegovi mnogobrojni obožavaoci uporno tvrde da su, i lično, videli Elvisa na različitim mestima u **Sjedinjenim Američkim Državama.** Što je još neverovatnije, neki tvrde da ih je njegovo iznenadno pojavljivanje spaslo sigurne smrti. Interesantan je slučaj jednog devetnaestogodišnjaka, koji je početkom 1989. nameravao da izvrši samoubistvo. Naime popeo se na **67. sprat** jednog oblakodera u nameri da se baci u bezdan:

— Bio sam toliko očajan da sam odlučio da načinim kraj svojim mukama. U momentu kad sam se spremao da skočim, Elvis se iznenada stvorio pored mene. Nije mi ništa rekao, ali samo njegovo prisustvo govorilo mi je da je to, što sam nameravao da učinim, čista glupost. Od tada, svake godine, posećujem Graceland (Grejslend) da bih se zahvalio Elvisu. — uzbuđeno priča mladić.

Ovo nije usamljen primer hodočašća do **Graclenda, Elvisovog** poseda u **Memfisu**, koje je postalo jedna vrsta svetilišta na koje dolaze **stotine hiljada** obožavalaca i onih unesrećenih da bi slavili svog idola i ujedno molili ga da učini čudo, da bude njihov spasitelj. Jedan tridestdevetogodinji kamiondžija „uverljivo" priča: **„Vozio sam na relaciji Boston — Los Anđeles. Verovatno sam se u jednom trenutku uspavao za volanom. Probudio me je jedan glas sasvim uz mene. Kad sam otvorio oči, video sam Elvisa na sedištu do mene. Sasvim sam siguran da me je spasao velike nesreće, a možda i same smrti."**

Ovo su samo dva primera, kojih ima na desetine, i koji pokazuju da se Elvis pojavljuje s vremena na vreme — u prvom trenutku, na pravom mestu — kako bi spasao nekog lakomislenog dečaka ili bio vodič, spasitelj i onaj koji bdije nad mnogima.

N. L.

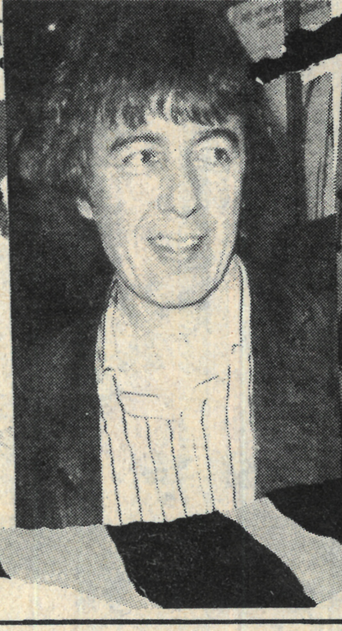

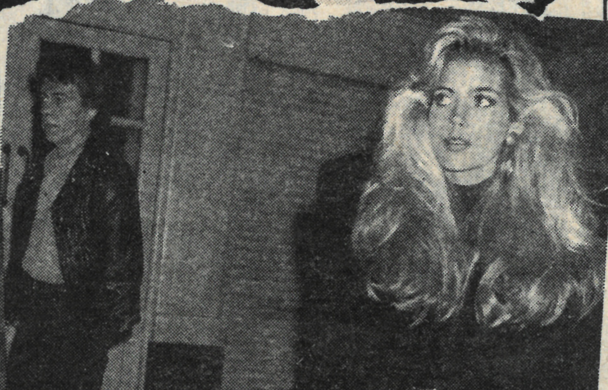

MANOJLO VUKOTIĆ .... generalni direktor (V. D.)
RADE ATIĆ .. V. D. rukovodilac OOUR „Dečija štampa" odgovorni urednik
PETAR STANIŠIĆ .... glavni urednik
DRAGAN POPOVIĆ .... zamenik odgovornog urednika

REDAKCIJA:
Aleksandar Lakić (pomoćnik za ekonomska pitanja i propagandu); Srđan Marjanović, urednik audio—video izdanja; Tomislav Rajković, pomoćnik odgovornog urednika za plasman; Ratomir Lazić, urednik posebnih izdanja; Biljana Šačić, urednik kontakt rubrike; Danica Dimitrijević, televizija, Gordana Zoranović, film; Jadranka Janković, hevi—metal; Svetlana Prlina, novinar—urednik; Slobodanka Radojičić, novinar—urednik; Blagica Veličković, novinar—redaktor; Jasna Olulć, Olivera Miletović, Aleksandra Marković, novinar; Dragomir Čupić, Jozef Stehlik, Mira Ignjatović, Vesna Kostić, likovno—grafički urednici; Branko Simić i Slobodan Sarić, fotoreporteri; Radojka Kovačević, lektor—redaktor; Radmila Kerkez, organizacioni poslovodni sekretar; Ruža Kovačević, daktilograf, i Goran Radojičić.

STALNI SARADNICI: Neda Lango, Marija Brettle, Vladan Paunović, Emil Gaj, Jugoslav Pantelić, Branka Treskavica, Daniela Mitrović, Petar Popović, Tamara Bakić, Tanja Urošević, Vladimir Vukotić, Jelena Mimica, Anja i Sanja, Bojana Njegrić—Živković, Dragoš Bujas i Vanja Bulić.

ONE **METALNE PRINCEZE**

PIŠE: JADRANKA JANKOVIĆ

Kako su me svi, u Redakciji, odavno proglasili feministkinjom, ne smem da izjavim da su žene bolje, pametnije, talentovanije, snalažljivije... Jednu stvar, ipak, ne možete poreći — da su lepše i zabavnije! Jer, kad bi vam Jon Bon Jovi priredio striptiz na koncertu kao što je to učinila Lita Ford? Koliko bi vam, na + 30, prijao Bruce Dickinson, a koliko Janet Gardner? Ili: Koji muškarac može bolje da vas pokrene od Joan Jett? E baš zbog svih tih vaših odgovora, rešili smo da vam predstavimo najznačajnije (i najlepše!) predstavnice „tvrdog" zvuka...

ROCK'N'ROLL ZA LEPŠI POL

LITA FORD

Ova prelepa plavuša je više proslavila **„B. C. Rich"** od svih američkih gitarista zajedno. Ali, da krenemo ispočetka...

Mlađana i slađana **Lita Ford** je, u početku, radila kao **medicinska sestra i make up model.** Ubrzo je shvatila da je gitara mnogo više interesuje, pa je satima skidala Ritchiea Blackmorea i Tonyja Iommija. Uskoro se pridružila grupi **The Runaways,** gde je, zajedno sa Joan Jett, žarila i palila širom Amerike i Japana.

Nakon **Runaways** kraha, **Lita** se potpuno povukla iz muzike da bi se vratila kao solistkinja na albumu **„Dancing On The Edge"**. Nažalost, publika tada nije bila spremna na gitarske heroine, pa je ulepšavala koncerte grupa **Ratt, Twisted Sister i Rainbow.**

Dugo vremena, **Lita** je privlačila pažnju publike samo skandaloznim vezama sa **Tonyjem Iommijem, Nikkijem Sixxom** i mnogim popularnim muzičarima, dok se nije skrasila u naručju **W. A. S. P. — ovog Chrisa Holmesa.**

Chris je predložio **Liti** „kompletan remont" — od plastičnih operacija do promene muzičkog stila. **Lita** je pozvala u pomoć producenta **Mikea Chapmana** (poznatog po radu sa Blondie), koji je umekšao njen zvuk i pogodio ukus široke publike singlom **„Kiss Me Deadly"**.

Lita se vratila na scenu vitka, preplanula i u najpoznatijim kolekcijama donjeg rublja. Da bi potpuno privukla i pop-publiku, snimila je predivnu baladu **„Close My Eyes Forever"** u duetu sa **Ozzyjem Osbourneom.**

Jedno je sigurno — **Lita nikada nije bolje izgledala, nit' bolje svirala!** „Što se svirke tiče, normalno je da napredujem nakon toliko godina provedenih na rock sceni. A što se imidža tiče, tek sam sad shvatila koliko sam gušila svoje telo! Ranije sam nosila samo majice i farmerke, verujući da žena i u tome može biti seksepilna. Međutim, uskoro sam otkrila da **Amerikanci imaju dve omiljene stvari u životu — sise i dupe! Mislim da nema ničeg loše u tome ako im pokažem koliko sam bogata po tom pitanju! Čipkani brushalter i kožna mini-suknja mogu da mi donesu više koristi nego štete!"** tvrdi vragolasta **Lita.** Gospođica **Ford** se nedavno uspešno razvela od gospodina **Holmesa** i krenula u lov na lepe i mlade frajere. Ako su **Lemmy i Guns N'Roses** uveli termin **„loših dečaka"**, onda se **Lita** sigurno trudi da osnuje udruženje **„loših devojaka"!**

Odabrani album: „Lita"

VIXEN

Bila jednom jedna devojčica po imenu **Jan Kuehnemund** koja se, umesto Barbikama, igrala pločama Led Zeppelin. Srećom, imala je pametne roditelje koji su joj kupili akustičnu gitaru za Božić. Samo par meseci kasnije, **Jan** ju je zamenila za električnu i odlučila da oformi **„totalno ženski" bend.**

Janet Gardner, rođena na Aljasci a odrasla u Montani, pevala je u raznim grupama još dok je pohađala srednju školu. Pre nego što se pridružila **Vixer, Janet** je išla na turneju sa grupom **Young Americans.**

Bubnjarka **Roxy Petrucci** (ex Madame X) rođena je i odrasla u Detroitu. **Roxy** je najpre svirala klarinet, a onda su je privukli bubnjevi. „Jedno vreme sam svirala oba instrumenta istovremeno — klarinet u **simfonijskom orkestru** tokom dana, a bubnjeve u **rock klubovima** tokom noći. Uskoro sam došla u fazu kada sam morala da se odlučim samo za jedan instrument i ispostavilo se da su to, ipak **bubnjevi..." Share Pedersen** potiče iz malog mesta u Minesoti, gde je više znaju kao izvrsnu **atletičarku** nego kao basistkinju. Za dvanaesti rođendan je dobila **„Fenderov"** bas na poklon i uskoro se upisala na čuveni **„Berklee College of Music" u Bostonu. Share je toliko napredovala u muzici, da je uskoro postala profesor teorije muzike na tom istom koledžu. Njena preciznost i tehnika zadivljuju mnoge čuvene basiste. Što putem preporuka, što putem oglasa, Janet, Jan, Roxy i Share su se našle i ujedinile pod imenom Vixen. Ljudi iz „Left Bank Managementa" su usavršili njihov imidž i obezbedili im sponzore za instrumente, pa su Vixen vrlo brzo dobile status predgrupe imenima kao što su Yngwie Malmsteen, Cheap Trick i Night Ranger.**

Septembra 1988. izdaju debi-album „Vixen", za kojeg je većinu pesama napisao i producirao hit-mejker Richard Marx. Vixen odmah uleću na top-liste singlom „Edge Of A Broken Heart", snimaju muziku za film „Hard Bodies" i kreću na turneju sa Ozzyjem Osbourneom.

Vixen se nadaju da će ova godina biti prelomna za njih i da će novim albumom još više učvrstiti svoje pozicije... A i je su uvek odlično znale šta rade...

Odabrani album: „Vixen"

MEANSTREAK

Za razliku od svojih koleginica koje insistiraju na sweet metalu, devojke iz grupe **Meanstreak** su se hrabro uhvatile u koštac sa **isključivo muškim pravcem — thrash metalom!**

Godine **1985.** gitaristkinje **Marlene Apuzzo i Rena Sands** rešile su da oforme ženski thrash metal bend. Dale su oglase u lokalnim muzičkim novinama i tako upoznale pevačicu **Bettinu France**, basistkinju **Lisu Martens Pace** i bubnjarku **Diane Keyser** (koju je kasnije zamenila **Yael Devin**).

U početku, Meanstreak su svirale samo obrade poznatih hitova grupa Iron Maiden, Black Sabbath i Judas Priest, da bi vremenom počele da izvode i vlastite numere. Zahvaljujući zapaženom nastupu u njujorškom klubu **L'Amours, Meanstreak** su potpisale ugovor sa diskografskom kućom **„Mercenary Records"** za Ameriku, a sa **„Music For Nations"** za Evropu.

Da bi im debi-album bio što uspešniji, **Meanstreak** su pozvali uigran producentski tandem **Perlalas /„Wacko" Hunter (Raven)**, koji se pobrinuo za thrash gitare, prodorne vokale i snažnu ritam-sekciju. Čim je izašao, **„Roadkill"** im je doneo veliki uspeh i **Meanstreak** su uskoro krenule na turneju kao predgrupa **Anthraxu, Megadethu, Manowaru, Flotsamu And Jetsamu, Overkillu i Motörheadu.**

„Svesne smo svog izgleda, ali nam on nije na prvom mestu! Umesto da provodimo sate šminkajući se i tapirajući se, mi vežbamo, posećujemo muzičke sajmove i trudimo se da što više usavršimo svoju svirku. Thrash metal je dovoljno zanimljiv pravac i verujemo da bi i žene tu trebalo da daju svoj doprinos!"

Sudeći po dosadašnjem doprinosu, grupu **Meanstreak** čeka **zlatna budućnost...**

Odabrani album: „Roadkill"

SACRILEGE

Pošto u Engleskoj nije mogla da nađe devojke koje bi svirale thrash metal kao **Meanstreak, Lynda „Tam" Simpson** je rešila da se zadovolji i klasičnom muškom postavom.

Godine 1984. zajedno sa svojim frajerom /gitaristom **Damianom Thompsonom**, osnovala je grupu **Sacrilege**, koje je trebala da predstavlja **„mešavinu Pink Floyda i Metallice"**. Sem **Lynde i Damiana**, grupu su tada činili i **Tony May** — bas i **Liam Pickering** — bubnjevi.

Sacrilegov mini-album **„Behind The Realms Of Madness"** je prošao dosta dobra, s tim što je većina publike mislila da glas koji čuje sa ploče pripada muškarcu.

„To sam više smatrala komplimentom nego uvredom" tvrdi Tam. „Svi veliki pevači su muškarci, a i ne postoji ženstveni način pevanja thrash metala. Ono što mi je posebno imponovalo je da su ljudi hvalili moje stihove, što je samo svedočilo da i thrash metalci mogu da budu intelektualci".

Početkom 1987. Sacrilege potpisuje ugovor sa diskografskom kućom „Under One Flag" i izdaju svoj **„pravi"** album **„Within The Prophecy"**. Ova ploča im je omogućila i prvu veću turneju i masovnu popularnost. U grupi je došlo do personalnih promena — umorne **Tonyja i Liama**, zamenili su mladi i sveži **Frank Healy i Spikey T Smith**. Ova postava je ušla u studio **1988.** i snimila album **„Turn Back Trilobite"**, koji je po mišljenju kritike bio **„odličan"**, a po reakcijama publike **„katastrofalan"**.

Loša prodaja i negativni natpisi su, izgleda, demoralisali **Tam** i u ovom momentu, budućnost **Sacrilegea** je neizvesna. Ukoliko **Tam i Demian** budu odlučili da rasforme bend, **Lyndino** ime će biti upisano u istoriju thrash metala s titulom „prve devojke koja se trudila da sruši hladne i uske okvire thrash i speed zvuka"...

Odabrani album: „Turn Back Trilobite"

JOAN JETT

Jeste li znali da je **„prva dama rock'n'rolla"** bila tiho, nežno i umilno stvorenje čija je najveća ambicija bila da postane **zubni asistent?** Srećom, u njen život je na vreme uleteo poznati i pametan holivudski producent **Kim Fowley**, koji je je ubedio da ostavi bušilicu i plombe i lati se gitare.

Kim je uskoro oformio **Runaways**, ženski bend koji je bazirao svoj imidž na „seks, droga i rock'n'roll" skandalima. Interesantno je da je u grupi **Runaways** svirala i **Lita Ford**, koja je zajedno sa **Joan**, postavila **temelje ženskog heavy rocka.**

„Obe smo bile tinejdžerke — bucmaste, lude i pune optimizma!" smeje se **Joan**. „Ni jedna od nas nije imala formiranu ličnost, tako da su nas menadžeri vodali ko kučiće na lancu — jedino što nam je bilo važno bilo je da putujemo svetom, cirkamo svako veče i jurimo dobre frajere. U Americi i Japanu bile smo super-popularne, tako da nam je slava udarila u glavu i kraj je bio neminovan".

Nakon raspada grupe **Runaways, Joan** je napravila par godina pauze „da se očistim od alkohola i pošteno naspavam" i došla do zaključka da je mnogo pametnije svirati u muškom bendu. Tako je nastao **Black-heart**, koji je postao sinonim za dobar i žestok rock'n'roll. Hitovi poput **„I Love Rock'n'roll", „I Hate Myself For Loving You" i „I Still Dream About You"** žarili su i palili svetom.

Joan Jett je ne samo postala **seks-simbol**, već i klasična predstavnica **mlade, savremene i talentovane žene**, koja svojim znanjem može ravnopravno da stane sa poznatim „mačo" tipovima.

U momentu dok ovo čitate, **„Cma dama"** osvaja top-liste obradom hita **„Dirty Deeds Done Dirt Cheap"** i šeta nešto ženstveniju frizuru. Kako ona, kao jedna od glavnih boraca za ženska rockerska prava, gleda na pravu poplavu ženskih heavy bendova?

„Ženski bendovi su pravo osveženje na današnjoj učmaloj heavy sceni! Iako nijedan muškarac nikada neće priznati da žena može bolje da svira od njega, devojke iz Vixen i Phantom Blue itekako zaslužuju slavu i poštovanje.

Devojke su lepše, senzualnije, nežnije i atraktivnije! Treba pustiti i njih i publiku da uživaju!"

Odabrani album: „Up Your Alley"

DORO PESCH

Ako se iko trudio da opravda titulu heavy metal veštice, onda je to sigurno **Doro Pesch**. Krhke i nežne građe i nebesko plavih očiju, ova vatrena **Nemica** predvodi grupu **Warlock** još od **1982.** godine. Iako je od samog početka raspolagala neverovatnim vokalnim sposobnostima, **Doro** je, zahvaljujući albumu **„Burning The Witches"**, proglašavana **„bledom kopijom Janis Joplin, čiji kreštav glas samo iritira"**. Međutim, **Doro** je bila dovoljno pametna da se ne obazire na oštar jezik kritike i uskoro uspela da potpiše ugovor sa američkim **„Polygramom"**.

Spektakularan nastup na **„Castle Donington"** festivalu **1986.** godine samo je doprineo da se tadašnji novi album **„True As Steel"** izuzetno dopadne publici i izvuče **Warlock** iz evropskih okvira i klasičnih poređenja sa **Scorpionsima i Acceptom.**

Snažna, melodična svirka i tamni, magični tekstovi postali su zaštitni znak ovog dizeldorfskog benda, ali je već sam naslov albuma **„Triumph And Agony"** svedočio da su krupne promene u postavi benda neophodne.

Doro se razišla sa svim članovima **Warlocka** iz evropskih okvira i klasičnih poređenja sa **Scorpionsima i Acceptom.**

Snažna, melodična svirka i tamni, magični tekstovi postali su zaštitni znak ovog dizeldorfskog benda, ali je već sam naslov albuma **„Triumph And Agony"** svedočio da su krupne promene u postavi benda neophodne.

Doro se razišla sa svim članovima **Warlocka** sem sa basistom **Tommyjem Henricksenom**, preselila u Njujork i najavila solo-karijeru. Bendu su se pridružili i iskusni bubnjar **Bobby Rondinelli (ex Rainbow)** i mladi gitarista **Jon Devin.**

Rezultat ove sjajne ekipe najbolje se vidi na albumu **„Force Majeure"** koji je izašao prošle godine i privukao opštu pažnju publike. **Doro se okrenula ka vedrijim i ljubavnim temama, a Jon, Tommy i Bobby** pružili modernu, komercijalnu svirku, koja je više vukla na američki nego na evropski zvuk.

Iako su obrade starih hitova već postale kliše, **Dorina** verzija balade **„A Whiter Shade Of Pale"** je naterala kritičare da povuku sve ono što su rekli **1984.** godine i proglase **Doro „ženskim Diom"**.

Taman kada smo pomislili da je germanska princeza našla mir sa ovom postavom, **Doro** je šutnula **Tommyja, Bobbyja i Jona** i pozvala starog lisca **Genea Simmonsa (Kiss)** da joj pomogne u pisanju pesama i produkciji novog albuma.

Doro i Gene se momentalno nalaze u **New Yorku**, gde zajedno rade na novim pesmama. Upućeni tvrde da su **„lepotica i zver"** u mnogo bližim odnosima od poslovnih... **Koliko će to uticati na kvalitet albuma, čućemo...**

Odabrani album: „Force Majeure"

SARAYA

Sandi Saraya ne samo da dobro igra bilijar, već se i sa ostalim članovima benda više ophodi kao prijatelj, nego kao razmažena pevačica i stroga šefica.

A sve je počelo **1985.** godine, kada su se u **New Jersey**-u okupili **Tony Rey (gitara), Gregg Munier (klavijature), Sandi Saraya (vokal), Gary „Skid" Taylor (bas) i Chuck Bonfante (bubnjevi).**

„Svako od nas je svirao u lokalnim bendovima" priča ljupka **Sandi** „ali niko nije bio srećan! **Od momenta kada smo zasvirali prvu probu, shvatili smo da smo stvoreni jedni za druge i složili se da ćemo svirati samo onu muziku koja nam leži. Mislim, bolje je da nas ljudi vole zbog onog što jesmo nego da nas mrze zbog onog što nismo!"** Zahvaljujući naglој 'ekspanziji **Bon Jovija, Saraya** su dobili ugovor sa istom diskografskom kućom i krenuli u potragu za producentom koji će shvatiti njihove (neuobičajene) ideje. Izbor je, na kraju, pao na **Jeffa Glixmana** koji je uspeo da izbrusi dijamante kao što su **Yngwie J. Malmsteen i Georgia Satellites.**

Istoimeni debi-album je odmah privukao pažnju publike i zaposeo top liste svojim veselim i pevljivim hitovima. „Mislim da ta melodičnost potiče od različitih uticaja" tvrdi **Sandi**. „Moja dva najveća idola su **Patti Smith i Glen Hughes**, tako da se trudim da njihove najbolje osobine unesem u svoje pevanje".

Saraya je postao priznat bend, a **Sandi** novi san malih heavy metalaca. Što više slušam njen (pardon: njihov) album, sve više verujem da će **Sandi** biti značajna za **Jersey** devojke isto koliko i **Bruce Springsteen za Jersey momke.**

Odabrani album: „Saraya"

Koristim priliku da javno skinem kapu i ostalim damama heavy metala kao što su Phantom Blue, Heart, Pat Benatar, Ann Boleyn (Hellion), Lorraine Lewis (Femme Fatale), Joana Dean, Girlschool, Bitch i mnoge druge. O njima smo pisali i pisaćemo...

STARS ON 45

Priprema: Jadranka Janković

KO? S KIM? KAD? GDE? ZAŠTO?

Čokoladni gitarista **TONY MC ALPINE** izdao je novi album **„Eyes Of The World"**, na kojem je predstavio svoj novi bend: pevača **Alana Sehorna**, klavijaturistu **Marka Robertsona**, basistu **Michaela Jacquesa** i bubnjara **Billyja Carmassija**. Upućeni tvrde da je **„Eyes Of The World"** pravo gitarsko remek-delo...

Užasnuta lošom prodajom albuma **„Larger Than Live"**, **grupa KEEL** je rešila da se rasformi. Vođa benda **Ron Keel** je zadržao sva prava na bend i rešio da oformi novi **Keel**, s tim što bi ritam-sekciju i gitare svirale pripadnice **lepšeg pola!** Kako će **Keel** tada zvučati i izgledati — videćemo!

Nakon što je zategla svoje lice i telo kod plastičnih hirurga i izvršila promociju najseksipilnijeg čipkanog veša, **LITA FORD** je došla do zaključka da bi mogla da promeni i muža. Iako je gitarista **Chris Holmes** žrtvovao karijeru u grupi **W.A.S.P.** zbog nje, **Lita** nije imala milosti — uputila je zahtev za razvod braka i odmah po primanju rešenja, **krenula u život.** Neutešan **Chris** je ostao i bez žene i bez karijere... Ko mu je kriv što se nije učio na primeru **Tonyja Iommija** i ostalih poznatih gitarista koji su prodefilovali kroz Litin život!

Da, dragi moji i to čudo se desilo — **IRON MAIDEN** su promenili postavu! Videvši da mu dobro ide s albumom **„Silver And Gold"** i umorivši se od Maidenovog staromodnog zvuka, gitarista **ADRIAN SMITH** je rešio da napusti bend i nastavi sa solo-karijerom. **Steve Harris** ga je blagoslovio i obojica su se rastali u ljubavi, a **Bruce Dickinson** je predložio novog čoveka — **JANICKA GERSA (ex White Spirit i Gillan Band)**. **Janick** se i izgledom i svirkom uklopio u **Iron Maiden** i očekuje se da će uskoro početi sa snimanjem novog albuma. Da li će im ta ploča povratiti izgubljene pozicije ili će definitivno ukazati na kraj velikog benda, videćemo...

Ovogodišnji **„MONSTERS OF ROCK — CASTLE DONINGTON"** festival izuzetno privlači vašu pažnju. Kako i ne bi — organizatori su se dosetili da se u avgustu **1990.** navršava ravno **deset godina postojanja** čuvenog festivala i tom prilikom rešili da dodaju neke **super-bendove** kao **specijalne goste** manifestacije. Definitivan spisak učesnika još uvek se ne zna — jedini sigurni gosti su **Aerosmith i Quireboys**, dok su **WHITESNAKE** izabrani za zvezde festivala.

Koliko mi znamo, **neće biti nikakvih aranžmana za odlazak na ovaj festival iz Jugoslavije**, tako da ćete morati da putujete u vlastitoj režiji. Pazite — karte **nećete** moći da kupite na dan koncerta, zato ih bolje rezervišite ranije. Od momenta kad ovo pročitate, karte možete rezervisati kod agencije **STARGREEN, 20/21A Argyll Street, Oxford Circus, London W1 ili na tel. 99441-734 8932. Ako bog da, vidimo se tamo!**

HMix lista:

1. „Skid Row" **SKID ROW (Atlantic)**
2. „Slip Of The Tongue" **WHITESNAKE (EMI)**
3. „Flying In A Blue Dream" **JOE SATRIANI (Food For Thought)**
4. „A Bit Of What You Fancy" **QUIREBOYS (Parlophone)**
5. „Lies..." **GUNS N' ROSES (Geffen)**
6. „The Years Of Decay" **OVERKILL (Atlantic)**
7. „New Jersey" **BON JOVI (Vertigo)**
8. „Gutter Ballet" **SAVATAGE (Atlantic)**
9. „Trial By Fire" **YNGWIE MALMSTEEN (Polydor)**
10. „Manic Nirvana" **ROBERT PLANT (Atlantic)**

Sve svoje glasove, predloge, zahteve, kritike, pohvale i priloge vezane za HMix možete slati na adresu: „Ćao", RO Borba, Trg Marxa i Engelsa 7, 11001 Beograd, s obaveznom naznakom „I Want My Heavy Metal!"

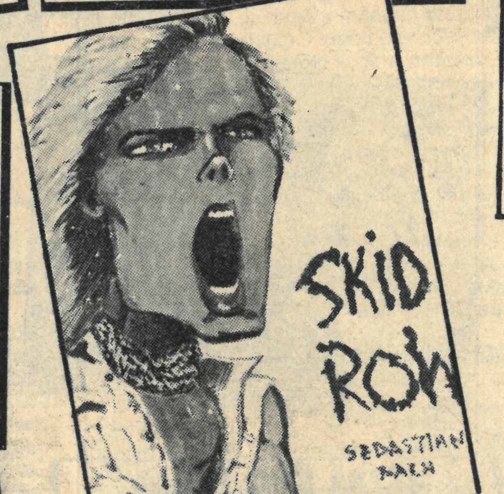

KO TO TAMO PEVA?

KO PEVA, ZLO NE MISLI!

Sudeći po vašim pismima, volite i da pevate i zlo ne mislite. Ni jedno vaše pismo se ne baca u koš, samo što ih previše stiže, pa treba vremena da sva stignu na red. Za ovaj broj, najviše glasova stiglo je za Litu Ford/Ozzyja Osbournea i numeru „Close My Eyes Forever". Vi i dalje šaljite svoje predloge na adresu: „Ćao", RO Borba, Trg Marksa i Engelsa 7, 11001 Beograd, s obaveznom naznakom „Ko peva, zlo ne misli".

LITA FORD/OZY OSBOURNE

„Close My Eyyes Forever"

Baby
I get si scared inside
And I don't understand
Is it love that's on my mind
Or is it fantasy
Heaven
Is in the palm of my hand
And it's waiting here for you
What am I supposed to do
wth a childhood tragedy.

If I close my eyes forever
Will it all remain unchanged
If I close my eyes forever
Will it all remain the same

Sometimes
It's hard to hold me
So hard to hold on to my dreams
It isn't always what it seems
When you're face to face with me

You're like a dagger
And stick me in the heart
And taste the blood
from my blade
And when we sleep
would you shelter me
In your warm and darkened grave

If I close my eyes forever
Will it all remain unchanged
If I close my eyes forever
Will it all remain the same
Will you ever take me
No I just can't take the pain
But would you ever trust me
No I'll never feel the same
Ohh'

I know I've been so hard on you
I know I've told you lies
If I could have just one more wish
I'd wipe the cobwebs from my eyes

If I close my eyes forever...

Close your eyes, close your eyes
You gotta close your eyes for me

„Sklopiću oči zauvek"

Dušo
toliko sam uplašena
i ne znam da li je to
ljubav ili fantazija
Nebo
je na mojem dlanu
i samo čeka na tebe
Šta treba da uradim
sa dečijom tragedijom

Ako zauvek sklopim oči
hoće li sve ostati nepromenjeno
Ako zauvek sklopim oči
hoće li sve ostati isto

Ponekad, me je teško zadržati
tako teško shvatiti moje snove
To nije baš uvek onako kako izgleda
kada se nađemo licem u lice

Ti si kao bodež
i probodi mi srce
i probaj krv s mog mača
I kada spavamo
hoćeš li me čuvati
u svom toplom i tamnom grobu

Ako zauvek sklopim oči
hoće li sve ostati nepromenjeno
Ako zauvek sklopim oči
hoće li sve ostati isto
Hoćeš li me ikada povesti sa sobom
Neću, jer ne mogu da podnesem bol
Hoćeš li mi ikada verovati
Neću, jer nikada više
neću isto osetiti
Ohh

Znam da sam bila
isuviše loša prema tebi
Znam da sam ti pričala laži
Kada bih mogla da imam
Toš jednu ispunjenu želju
Obrisala bih paučinu
sa svojih očiju

Ako zauvek sklopim oči...

Sklopi oči, sklopi oči
Ti treba da sklopiš oči
zbog mene

Copyright c 1988 by Lisabella Music/Virgin Music Ltd.

Prevela Jadranka Janković

BISERI

NOVI KLINCI R'N'R

„HOLLYWOOD RABOTNICK"

(BEOGRAD)

Ova godina obeležena je povratkom velikih legendi, ali i pojavom uspešnih demo grupa. Tim povodom čitaoci lista **„Ćao"** imaju čast da se upoznaju sa beogradskom trojkom **HOLLYWOOD RABOTNICK**. Dakle: bend je osnovan **još 1987**, ali tek '89. godine kreće sa ozbiljnim radom. U postavi benda nalaze se: **Vicko** — gitara, vokal; **Tacna** — bas, vokal; **Steva** — doboš (bubnjevi). Prosek godina je **21**. Dakle, momci su mladi, što samo znači da imaju sve uslove za dugu i sigurno uspešnu karijeru. Glavni čovek u bendu je **Vicko**, koji je pored ostalog kompozitor i tekstopisac svih RABOTNICKOVIH pesama. Vicko, Tacna i Steva svoju muziku okarakterisali su kao prljavost „Sex pistolsa", haotičnost „New York dollsa" i „ne" preciznost „Rolling Stones"-a.

Jedna od odlika **HOLLYWOOD RABOTNICK-a** su zanimljivi scenski nastupi. Momci su svirali na više mesta u gradu — **Dom omladine, Akademija, Bonafides, Dadov**, a naročito i **Sarajevo, Zaječar** i zapravo svuda gde je moguće svirati. Svako ko je prisustvovao nekom od mnogo njihovih koncerata mogao se uveriti u kvalitet te svirke.

Milena Stevanović

„AGGRESSOR"

(BEOGRAD)

Samouvereni, odlučni, atraktivni, šarmantni... Da li ste mogli da se nadate nečemu boljem? Možda mislite da su to samo prazne priče, ali čitajte dalje. Sigurna sam da ćemo postati istomišljenici.

Postavu čini beogradska četvorka i to: **Milan Jakšić** — vokal, bas; **Nenad Matović** — bubnjevi; **Leo Skala** — gitara; **Nebojša Čarnić** — gitara.

Prosek godina je **dvadeset jedna**. Bend u ovoj postavi zvanično postoji od **septembra '89. godine**, što i nije mnogo, ali ako

znamo da su članovi odlični instrumentalisti, tada i nije čudo što su već dospeli u **„Ćao"**. Sem toga, momci su odlično primljeni i od publike. Od šest svirki, koje su do sada održali, uvek su svirali među prvima, a ipak više puta pozivani na **„bis"**.

AGGRESSOR je ocenjen kao jedna od boljih domaćih trash grupa. Pored muzike brutalnog zvuka, beogradski kvartet veliku pažnju posvećuje tekstovima; svaka pesma sadrži određenu poruku.

Velike hitove **RAGE, REAL, N. M. E.** i TWILIGHT ZONE uskoro ćete imati prilike da čujete na njihovom prvom pravom demo snimku.

Milena Stevanović

„POKRET OTPORA"

(BEOGRAD)

Još **od 1981.** godine, samouvereni **„Pokret otpora"** strpljivo čeka da kucne njihov čas. I evo, spremni smo da im pružimo priliku.

U periodu od **1981.** do **'90.** godine **„Pokret otpora"**, tada **„Via Pariz"**, više puta je menjao članove, koji su istovremeno svirali i u drugim bendovima kao: **„Deca tišine"**, **„Sveta stolica"**, **„Betmen"** i još mnogim. U ovakvom sastavu se odnedavno, ili tačnije od **septembra**, kad im se priključio klavijaturista **Peđa**. Kao najmlađi član (21 godina), lako je dobio nadimak Dete. Inače, prosek godina u bendu je 24.

Postavu sačinjavaju: **Čada** — vokal, gitara; **Peđa** — klavijatura; **B. B.** — bas gitara; **Đorđe** — bubnjevi i sve što može biti udareno.

Osnivač i šef benda je **Čeda**, koji je pisac muzike i tekstova svih pesama. On muziku grupe karakteriše kao spoj divljeg popa sa kraja **70-ih**, rane psihodelije i belog šuma, dok je najčešća, slobodno možemo reći i stalna tema tekstova — ljubav. U svim pesmama opisani su njeni „uvrnuti" oblici, strah i borba — od izazova do predaje.

M. S.

„KRUNA"

(BEOGRAD)

Da **magazin „ćao"** nije na pravom mestu u pravo vreme, pred sobom nikad ne bi smo imali sjajnu beogradsku **„Krunu"**, bend koji za petnaestak dana izdaje debi-album na nezavisnoj etiketi. Elem, da ih pretstavimo: **Strahinja** (vokal), **Jakov** (gitara), **Bili** (bas) i **Dejan** (bubnjevi) sačinjavaju postavu ove četvoročlane grupe. Inače, momci sviraju žestoki **POP**, po uzoru na **BILLY IDOL-a**, kako već i sami kažu. Dosad su nastupe imali u **„Dadovu", na „Pedagoškoj akademiji"** i **„Akademiji dramskih umetnosti"**. Trenutno se nalaze u privatnom **Beogradskom studiju**, gde rade na snimanju materijala za svoju prvu ploču. Demo hitovi: **„Divlja noć"** i **„Da spavam sto-bom"** uveriće Vas u originalnost ovog mladog (prosek godina u grupi je 20) benda. O **„Kruni"**, sigurno će se, još mnogo toga čuti. A dotle, ostaje nam samo da im poželimo sreću i naklonost neke diskografske kuće.

Jelena Dabić

„KAZNA ZA UŠI"

(Beograd)

Ako mislite da na ovom svetu ne postoji muzika koja čoveka dovodi u stanje šoka ili totalne amnezije mozga — grešite. Svako ko je prisustvovao jednom od koncerata **„Kazne za uši"** mora priznati da, u najmanju ruku, nije bio svestan svoje prisutnosti u sali ili da je, možda, i protiv svoje volje, bio opčinjen njihovom svirkom.

Bend postoji **od 1986.** godine, u čijoj su postavi **Rudolf Cybulsky — Rule** — bas gitara, poreklom iz muzičke porodice koja je dvadesetih godina ovog veka došla iz Varšave; **Petar Vujanić-Peki** — bubnjevi, poreklom iz Banije; **Ivan Đorđević-Ivek** — gitara, sa Kosova.

Momci sviraju garažni rock-n'roll ili njegovu najbolju varijantu, a svoje celokupno umeće prikazuju ogromnom energijom u svojim rifovima i cinizmom u svojim tekstovima.

Kroz **„Kaznu za uši"** prolazili su različiti ljudi i različiti uticaji, velika imena garažnog rock-a, koji su ostavili neizbrisive tragove.

Žestina i kvalitet njihove muzike najbolje se vidi u pesmama **OVDE, TRAG, TAMNO-ZELENO I LEDENE KOCKE**. Nemojte brinuti ako niste čuli ove pesme, jer **Rule, Ivek i Peki** ne džabalebare. Gotovo svakog dana nalaze se na sceni kako biste vi imali prilike da se, bar kol'ko-tol'ko, otkačite uz pravu svirku.

Milena Stevanović

„ROKERI VELEGRADA"

(Beograd)

Beograd je dobio svoje **„Rokere Velegrada"** krajem 86. godine. Istovetni muzički izraz i zajednička želja da njihova muzika dopre do nas, objedinila je sedam mladića u jedno. Proteklih godina došlo je do neznatnih promena u postavi grupe, a konačni sastav čine: **Boris i Nidža** — bas, **Đole** — solo gitara, ritam — **Čarni i Rale**, bubnjevi — **Stoke**, vocal — Pera. Stalni član grupe je i **Fare**, koji vodi računa o struji, instrumentima...

Ime benda, koje se poput grafita urezuje u pamćenje, dato je po istoimenom filmu. Zvuk im počiva na fuziji **bluesa i rocka**, nalazeći temelje u muzici Beatlesa, Rolling Stonesa, i Ericka Cleptona. Sve je koncertno prkazivano onoliko često koliko je to moguće za jedan relativno neafirmisan sastav. Ti su se nastupi svodili većinom na svirke po beogradskim srednjim školama. I to u „Muzičkoj školi Vučković", **zemunskoj gimnaziji**, zatim Petoj, Drugoj i Osmoj gimnaziji, O.Š. **„Drinka Pavlović"**, a od većih nastupa Gardoš, Pinki...

Tekstovi su autobiografski, nastaju neposredno u školi, parku, sobi, i obično su njihovi autori Đole i Čarni, a muziku poše **Boris**. Pesmama **„I love you"**, **„When I see you"**, **„Ivana"**, **„Kafa"**, **„Nema lepšeg grada od Beograda"** stejku sz idređen krug obožavatelja. Sem ljubavi prema muzici većina članova benda već duže vreme daje svoj doprinos dramskoj ekipi „RTB-a". Ako niste čuli njihovu muziku, možda ste ih zapazili u serijama „Soba 405", „16 puta Bojan". A možda bi bilo sebično da ne pomenemo zapaženu, nagrađenu i zasluženo hvaljenu jednu od glavnih uloga koju je igrao Boris u filmu „Zaboravljeni".

IVANA ZEČEVIĆ
BILJANA BRADIĆ

„OLD BOYS"

(BEOGRAD)

Momci iz benda **Old boys**, neguju muziku koja se svirala davnih pedesetih-šezdesetih godina. Uzori su im stari i dovoljno poznati **Badi Holi** (Buddy Holly), **Džeri Li Luis, Elvis...** Inače, grupu sačinjavaju: **Grada (vokal), Gaša (pr. vokal), Dejan (bas), Vasa (gitara), Čema (bubnjevi). Skupili su se pre dve godine. Old boys u prevodu ima više značenja: stari momci (mačori), i ako im je ime staro, momci su mladi (prosek godina je svega osamnaest).** Kako

momci sviraju klasičan rock-en-roll i kako je teško da se u tom muzičkom pravcu bude originalan, momci se odlično snalaze. I bend Old boys, kao u ostalom i mnogi bendovi ove vrste, obradili su dobro poznatu Elvisovu pesmu Zatvorski rok. Pesma je urađena dobro, a snimili su je u poznatom studiju „Modro oko". Udarne pesme, sem Zatvorskog roka, su: Mašinerija, Ti me ne znaš, Slatka mala. Opšte je poznato da u Jugoslaviji malo bendova svira ovu vrstu muzike, i oni koji sviraju, pozajmljuju stare hitove i potpisuju svoje ime.

„ISTOK"

(Zaječar)

Odlična zaječarska grupa **„Istok"** ovih dana nalazi se u studiju **„Moša"** u **Zaječaru.** Momci snimaju nove demo snimke za prvu singl ploču na kojoj će se naći dva demo hita: **„Deca ROCK N'ROLLA"** i **„Milom ili silom".** Iako, verujemo, nikad niste čuli za ovaj bend, **Sekula** (vokal), **Željko** (solo-gitara), **Zoran** (bas) i **Raca** (bubnjevi) svojim demo hitovima **„Mužjaci i ženke"** i **„Sonja"** naišli su na dobar prijem slušalaca radio **Beograda, Zaječara i Niša. „Istočni momci"** sviraju muziku okarakterisanu kao novi **američki** zvuk, a jedna od osnovnih osobina su im ludački scenski nastupi. Precizno odsvirani akordi i velike glasovne mogućnosti pevača učinili su ovaj bend jednom od svetlih tačaka naše ionako tamne demo scene. Ali, izgleda da se, i pored brojnih kvalitetnih pesama, i odlično izvedenih živih nastupa (mala scena SKC-a i Dadovo), nijedna diskografska kuća nije zainteresovala (ili nije htela da se zainteresuje) za ovaj bend. Svi čekaju neka bolja vremena, a mi singl-ploču. Oni srećniji će, valjda, prvi dočekati svoje.

Jelena Dabić

„HYPNOSIC"

(Beograd)

Grupa **Hypnosic** nastala je prošle godine, u septembru. Ime benda je nastalo od pesme **Mass Hypnosic** grupe **Sepultura,** čiji su oni fanovi. Članovi benda su beogradski srednjoškolci (prosek 17 godina): **Prokić Aleksandar-Proka** — solo gitara; **Vrbica Igor-Vrba** — ritam gitara; **Meniši Nenad-Šone** — vokal; **Mladenović Dragan** — bas gitara; **Petrović Predrag-Tapi** — bubnjevi.

Početkom decembra prošle godine u **Cacaduu** su snimili demo: **„Horde", „Poltergeist", „Bored",** a zatim se našli i na kompilaciji. Do sada su uglavnom svirali po školama; uskoro ih čeka **Metal** veče u SKC-u i dosta svirki. Bili su gosti fanzina širom zemlje. Što se tiče muzike, tj. pravca koji sviraju kažu: **„Ne ograničavamo se,** sviramo sve od speeda, preko trasha do heavy-a. Uzori su im: Malmstin, Destruction, Exodus, Metallica, Sepultura. Ambicije su im da se svide našoj publici i — proboj u inostranstvo.

Sanja & Ana

„ROCK A'BOJLER"

(Beograd)

Verovatno jedan od najmlađih bendova u **Beogradu, „ROCK A'Bojler"** svojom muzikom stoji rame uz rame s mnogim drugim starijim i iskusnijim demo-bendovima. **„BOJLERI"** sviraju žestoki rock s primesama panka, a njihovu ozbiljnost i žestinu najbolje možete zapaziti u pesmi **„TUBERAN",** koju ujedno drže i za svoj najveći hit. Prosek godina u bendu je **17,** što je sigurno i jedan od razloga nepoverenja diskografskih kuća. **Uroš** (vokal), **Šilja** (ritam-gitara), **Guza** (solo-gitara), **Ika** (bas), **Guc** (bubnjevi) i **Darja** (prateći vokal i maskota benda) hrabro koračaju trnovitom stazom uspeha. Hoće li se usput izgubiti? Neosporno, ako se potrudi, **„Rock a'Bojler"** ima sve šanse da uspe.

Jelena Dabić

„MARODERI"

(Split)

Za sebe kažu da su bend o kome se u **Splitu** najviše priča. Pobednici su splitske gitarijade u maju prošle godine. Ponekad su **trio, češće kvartet** i to kad im „pukne" kvintet. **Rade** (osnivač, kompozitor, pevač, aranžer), **Maki** (bubnjar) i **Lado** (basista) već tri godine sviraju rockabilly, western ritam, bluz, rock'n roll. Bili su rado viđeni gosti na raznoraznim gitarijadama i koncertima u **Splitu, Zadru, Sinju, Sarajevu.** Svojim demo snimcima debitovali su na više radio-stanica, a čvrsto obećavaju i prvi LP. Kažu da je na putu...

„BELI ANĐEO"

(Požarevac)

Grupa **BELI ANĐEO** nastala je pre dve-tri godine, a pod ovim imenom zajedno rade: **Bojica Đurović** — glas, **Dejan Crnčević** — gitara, **Jovan Popović** — klavijature, **Zoran Gošev** — bubanj, **Goran Milošević** — bas. Od demo pesama trenutno izdvajaju ove što su ih snimili za Ćao sound: **„Molitva", „Civil", „Čitač snova"** i **„Beli anđeo".** Pesme su im pomalo religiozne i mračne. Do sada su svirali uglavnom u **Požarevcu** i okolini, a imali su i par svirki **u Beogradu i Zagrebu.** Dalje ambicije su im da izdaju drugi singl i da imaju što više koncerata, jer smatraju da se na koncertu najbolje vide kvaliteti grupe.

Poruka, koja se nalazi na omotu njihove singl ploče, poručuje vam: **„Dan danu dokazuje i noć noći javlja da nema jezika nit govora gde se ne bi čuo glas njihov".** Verujemo da ćete svi uskoro čuti glas **Belog anđela.**

ANA I SANJA

„INRI"

(SOMBOR)

Osnovani su pre godinu dana, a posle revnosnih, ambicioznih priprema. **Robert** (gitara i vokal), **Zoran** (ritam) i **Nenad** (bubnjevi) zasad se zaklinju u hevi metal. Šta će biti kasnije, ne znamo. Ali, znamo da su popularni u **Somboru** i okolini. Demo materijal su, inače, snimili u studiju **„Bonton" u Beogradu...**

„CIRRUSI"

(NEGOTIN)

Prva i originalna postava **„CIRRUS-a"** sačinjena je proleća **1986.** godine. Uslovljen stalnom promenom članova, stil grupe nije utemeljen sve do **oktobra 1989.**

Od tada bend radi u četvoročlanoj postavi, koja se sve do danas nije promenila. Ritmički **ROCK N'ROLL** rifovi odlično uklopljeni s besprekorno odsviranim bubnjem zasigurno će vinuti ovaj bend do samog vrha **ROCK** tabele. Dve divne balade: **„Ruke tvoje dodirujem"** i **„Odlazim"** pokazuju sklonost **„CIRRUS-a"** ka melodičnoj svirci i pevljivim tekstovima. Svirali su u **Negotinu, Kladovu i Zaječaru** (veče pre Zaječarske gitarijade), gde su pobrali najveće pohvale publike. Trenutno rade na snimanju demo pesama u privatnom studiju u **Beogradu.** U planu im je naravno, snimanje ploče, a dotle će se zadovoljiti živim svirkama širom **Juge. Slobodan** (vokal, gitara), **Dejan** (bas, prateći vokal), **Saša** (klavijature, prateći vokal) i **Bojan** (bubnjevi) — beskompromisni su. Samo su korak do uspeha — zašto to ne bi iskoristili?

Jelena Dabić

„KUĆA ZABAVE"

(BEOGRAD)

Sveopšti udarac na sva naša čula predstavlja nam **beogradska trojka KUĆA ZABAVE.** Od **1987.** godine grupa nastupa u sledećoj postavi: **Vladimir Lazarević-Laza** — vokal, gitara; **Vladimir Filipović-Fića** — bas gitara; **Slobodan Đuričković-Čupko** — bubnjevi.

Njihova muzika umnogome se razlikuje od uobičajenog današnjeg rok zvuka. Prožeta je različitim muzičkim strujama, ali se kroz nju najviše ističe soul muzika. Bend je više puta nastupao na **beogradskoj sceni — Dadovo, SKC, Drugi novi klub, Dom omladine, brucošijade itd.** Pored toga, njihov hit **DOSADA JE OKO MENE** imali smo prilike da više puta čujemo na beogradskim radio stanicama. Inače pisac svih tekstova je solo gitarista i pevač **Laza.** Mada, pravo na komponovanje dele svi ravnopravno...

Da momci ne gube vreme dokazuju nam pripreme za izdavanje njihove nezavisne kasete. I zato ne zaboravite da je na vreme obezbedite za sebe.

Milena Stevanović

NARAVNO, O NJIMA ĆETE TEK ČUTI!

Ćao

PRIVATNO: SASVIM

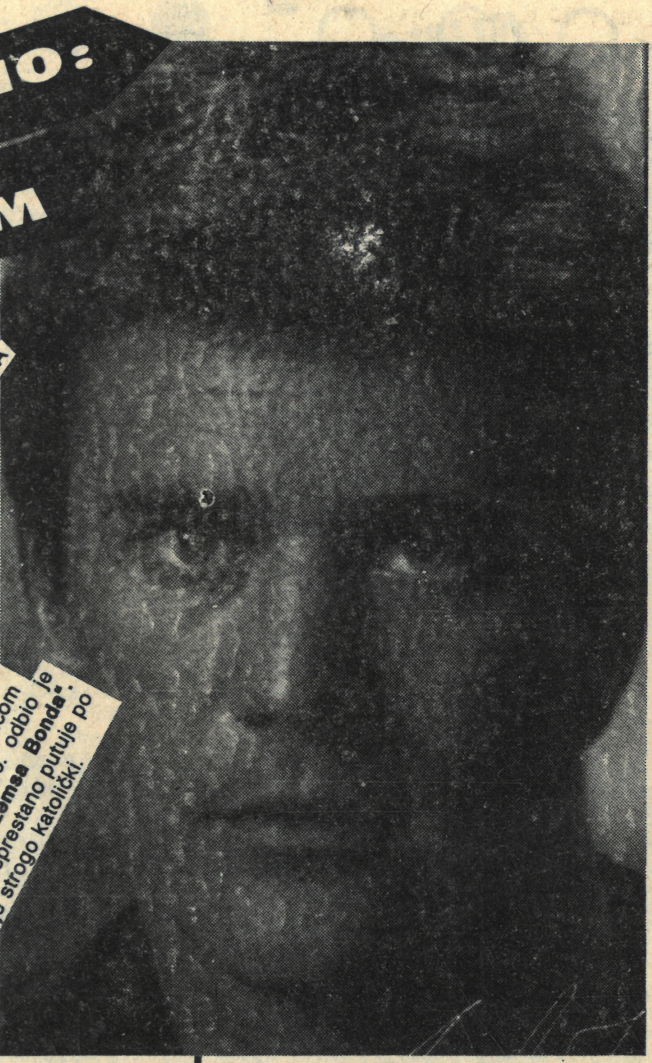

MEL GIBSON

GRAĐANSKO IME: Frank Dunn
DATUM ROĐENJA: 3. 01. 1956.
MESTO ROĐENJA: Peekskill, New York- /USA
VISINA: 1,75 m
KOSA: smeđa
OČI: plave
PORODIČNO STANJE: od 1979. oženjen sa Robin, bivšom medicinskom sestrom.
DECA: kćerka Hana (8), blizanci Edvard i Kristijan (6) i Vilijam (4)
HOBI: najradije ide na piknik sa porodicom
KARAKTERISTIKE: Godine 1986. odbio je ponudu da igra ulogu **„Džemsa Bonda"**. Razlog: nije želeo da neprestano putuje po svetu. Vaspitavan je strogo katolički.

KARIJERA: Godine 1968. je, s roditeljima, otišao u Australiju (baba mu je poreklom odatle). Posle više škole prijavio se na **Nacionalni Institut Dramskih umetnosti u Sidneju** i bio primljen: 1977. je, u filmu **„Summer city"**, dobio prvu sporednu ulogu. Potom je išao na turneju s jednom pozorišnom trupom. Pritom ga je zapazio režiser **Džordž Miler** i dao mu glavnu ulogu u filmu **„Pobesneli Maks"**, koji je 1979. postao najuspešniji australijski film svih vremena.

FILMOVI: 1977 — Summer city
1979 — Tim/Tim
1980 — Pobesneli Maks
1981 — Zeleni đavoli Mekonga
1982 — Pobesneli Maks II, Gali i Poli
1983 — Godina opasnog življenja
1984 — Ljudi u reci, The Bounty, Bekstvo u troje
1985 — Pobesneli Maks III
1986 — Bacnstage, Clean straw for Nothing
1987 — Lethal Wespon
1988 — Tequila Sunrise

MESTO STANOVANJA: Kupio vilu od **Rika Springfilda u Malibuu**, Kalifornija. Ima i veliki ranč u Australiji.

ADRESA: Mel Gibson, c/o International Creative Menagement, 8899 Beverly Blud., Los Angeles, Ca, 90048/USA

* *

„NEW KIDS ON THE BLOCK"

DONNIE

PUNO IME: **Dolanld E. Walberg** (ono „E" ne znači ništa)
DATUM I MESTO ROĐENJA: **17. 08. 1969. g. Dorchester, Massachusetts**
TRENUTNO PREBIVALIŠTE: **Boston, Massachussets i na putu**
PORODIČNA SITUACIJA: **Sam**
VISINA: **170 sm**
TEŽINA: **67 kg**
PRVI HIT: **„You Got It (The Right Sturff), koji je cecembra 1989. stigao na prvo mesto top liste**
ZANIMLJIVOST I: **DONNIE ima smoro braće i sestara. Na svet je stigao kao sedmi**
ZANIMLJIVOST II: **Poznat je po tome što obožava Michael Jackson**
ZANIMLJIVOSTI III: **Već je postao menadžer i producent grupe „The Northside Posse"**

DANNY

PUNO IME: **Daniel William Wood**
DATUM I MESTO ROĐENJA: **14. 05. 1970. g. Boston, Massachussets**

TRENUTNO PREBIVALIŠTE: **Boston i na putu**
PORODIČNA SITUACIJA: **Sam**
Oči: **Tamno smeđe**
VISINA: **168 sm**
TEŽINA: **62 kg**
PRVI HIT: **„You Got It (The Right Stuff)"**
ZANIMLJIVOST I: **Nosi kontaktna sočiva i koristi električnu četkicu za zube**
ZANIMLJIVOST II: **Vežba svakodnevno**
ZANIMLJIVOST III: **Jednom je uhvaćen u krađi, ali je — kao maloletnik — uskoro pušten na slobodu**

JOE

PUNO IME: **Joseph McIntyre**
DATUM I MESTO ROĐENJA: **31. 12. 1972. g. Needham, Massachusetts**

PRIČKA SE...

Milli Vanilli objavili su singl **„All or nothing"** za koji se vezuje jedan više nego zanimljiv „detalj". O čemu se radi? **Fab** i **Rob** nisu vlasnici glasa (čak ni pratećih vokala) u pesmi... Dosad niko nije ni odobrio, niti opovrgao ovu tvrdnju mnogih muzičkih pera u USA muzičkoj štampi.

* * *

Vlasnici **„Oskara"**, koji se zove **„Malina"** (a dodeljuje se najgorim glumcima u proteklоj godini) **Bo Derek** i **Sylvester Stallone** (za 1989.) posle primanja ove ne baš prestižne nagrade u **Los Angelesu** obećali su da će udružiti snage i oprobati se kao duet (muzički). Da li će se to zaista dogoditi... videćemo...

* * *

Michael Monroe je privukao pažnju svojim poslednjim LP-jem **„Not fakin'It"**, dok se njegov singl **„Man with not eyes"** vrlo dobro kotira (svakako uticaja, u uspehu pomenute pesme, ima i njen video klip, u kojem možemo videti: **Čaušeskua**, i još mnoge nama dobro poznate bivše, ali i sadašnje političare).

* * *

„Black Box" su ponovo u vrhu popularnosti s drugim singlom, koji se zove **„I dont know anybody else"**. Za razliku od prеdašnjeg singla **„Ride on time"** ovog puta **„Black Box"** su, iza sebe, imali dobro režiranu reklamnu kompanju.

* * *

Laura Branighan, koja je nama dobro poznata po hit singlu **„Self control"**, uskoro treba da se (ovog puta u velikom stilu) vrati na svetsku muzičku scenu. U pitanju je duet s **Glenom Medeirosom** (poznat po mega slow **Easy Hitu „Nothing gonna change my love for you"**).

* * *

Oni su neverovatno popularni u Velikoj Britaniji, zovu se **„Beats International"**. Njihov hit **„Dub be good to me"** ne silazi s čeonih mesta svih lista u Britaniji. Grupu čine tri mladića i devetnaestogodišnja **Lindy Leyton**, koja je ujedno — i kako to fotografi kažu — **„Najistrureniji"** član benda **„Beats International"**.

* * *

Gloria Estefan je, nedavno, imala težu saobraćajnu nesreću; međutim, brzom intervencijom lekara, zdravstveno stanje gospođe **Estefan** se stabilizovalo i — uskoro treba da napusti bolnicu.

* * *

I, dok se novi singl **Adam Anta „Room at the top"** penje na listama, **Adam** dosta nezainteresovano govori o svom novom projektu. Jedno je sigurno: **Adam Ant** će održati koncerte u **SSSR-u** već u leto ove godine.

* * *

The Cure su, sa svog poslednjeg LP-ja, **Desintegration"** skinuli i treći singl **„Pictures of you"**. Ovo će, po svoj prilici, biti jedan od najkomercijalnijih albuma **Roberta Smitha** i drugova.

* * *

David Bowle je ponovo u žiži interesovanja: razlog **„FAME (90)"** stvar, koja će se — po oceni muzičkih stručnjaka — ubrzo naći na svetskim bestseler listama singlova.

* * *

Wet Wet Wet, koji se trenutno nalaze na svojoj višemesečnoj turneji, imaju novi singl koji se brzo probija na svetskim listama. U pitanju je singl **„Hold back the river"**.

* * *

Po mnogima **HM-Lady** broj 1 **Joan Jet** ima novi singl, koji će nailaziti na bolji prijem kod publike (od njenih predašnjih izdanja). Stvar se zove **„Dirty deeds"** i predstavlja, po mnogima, prekretnicu u dosadašnjem radu **Joan Jet**.

* * *

S poslednje ploče grupe **Whitesnake"** (**„Slip of the tongue"**) skinut je još jedan hit singl s dosta provokativnim imenom **„The deeper the love"**.

* * *

Posle velikih svetskih uspeha pesama **„If only I Could"** i **„Sit & Wait"**, **Sydney Yougblood** je izdao i treći singl. Isti se zove ni malo optimistički **„No sunshine"**, ali sudeći po dosadašnjem **Sydneyevom** uspehu nema razloga da sumnjamo u uspeh novog singla simpatičnog, dobroćudnog obojenog šarmera (kako ga naziva štampa u SAD).

* * *

Tanita TiKaram je izjavila da je njen omiljeni film **„Room with the wiev"** (Soba s' pogledom). Film je postigao zapaženu gledanost u YU, a i TV gledaoci su mogli nedavno da ga pogledaju na našoj TV. Na potpitanje da li bi zaigrala bilo koju žensku ulogu u tom filmu, **Tanita** je bila kategorična — oooh pa ne, ne bih...

* * *

KO? S KIM? KAD?

TAMO-AMO PO BELOM SVETU

PRIPREMA: JUGOSLAV PANTELIĆ

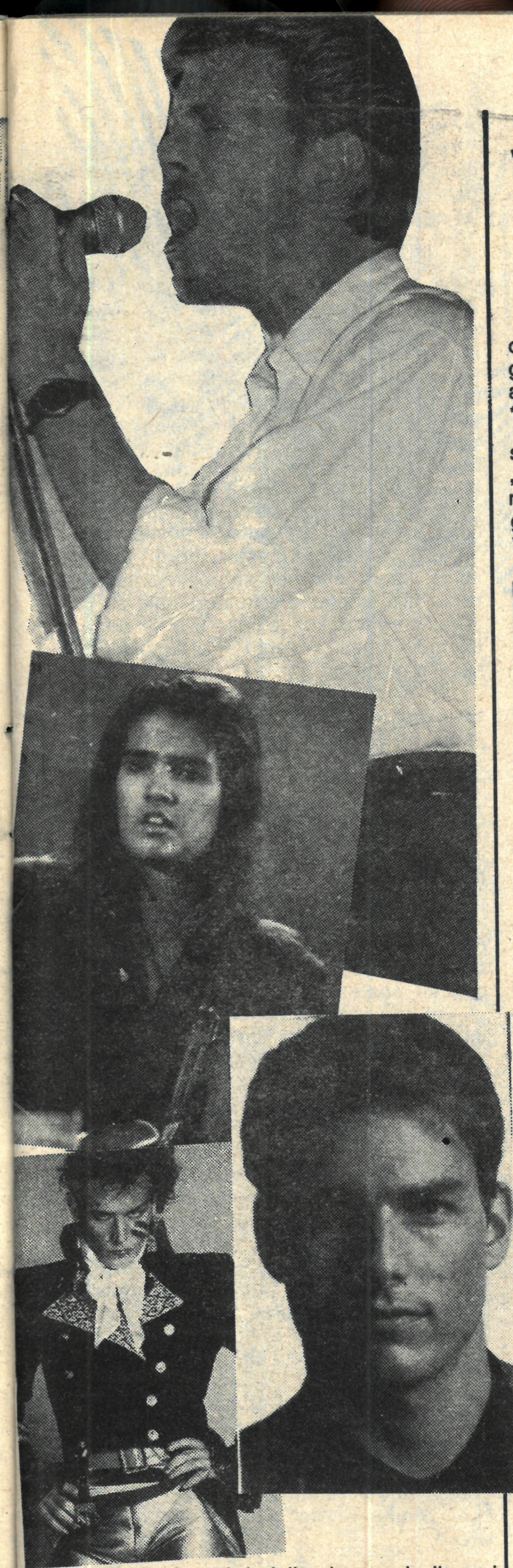

Na nedavnoj dodeli oskara pojavila se i **Paula Abdul**. **Paula** je, posle dodele nagrada, sva zadovoljna izjavila novinarima da je vrlo srećna što je njen adut **„Driving his daisy"** pobedio. Na pitanje — da li misli da je neko „oštećen" u dodeli nagrada, **Paula** je izjavila:

— Tom Cruise, mislim da je morao dobiti „Oskara"...

* * *

Evo još jednog velikog uspeha dame s **Lone Islanda**, koja se zove **Taylor Dayne**. Uspeh se (baš kao i pretposlednji) odnosi na SAD. Naime, njen novi singl **„Love will lead you back"** s ploče **„Cant figt fait"** nalazi se među čeonim pesmama na listama najprodavanijih u USA.

* * *

Posle duge pauze **Andy Ridgeley** ponovo je „muzički aktivan". Za one, koji su ga već zaboravili, evo i podsećanja — u pitanju je **Andrew** (polovina nekadašnjeg dueta **„Wham"**) **Andy** snima solo projekat čije se objavljivanje očekuje negde na jesen.

* * *

Plavokosi **Jason Donovan** će predstojeće leto provesti radno. Naime, **Jason** će — u toku jula i avgusta — posetiti velike gradove zapadne Evrope. Iako je u to vreme godišnjih odmora — karata više neeemaaa.

* * *

Erasure su, sa svog poslednjeg LP-ja, skinuli novi singl. Novi singl, pod imenom **„Blue Savannah"**, odmah se po objavljivanju — našao među deset najboljih u Engleskoj.

* * *

Po mišljenju mnogih — jedna od najkvalitetnijih funky grupa **„Johny hates jazz"** više ne postoji. To i nije nešto novo, jer je grupa prekinula svoj rad još 1988. godine, ali evo i jedne ekskluzivne vesti. Pevač nekadašnjih **„Johny hates jazz" Clark Datchler** je, na proslavi svog 26 rođendana (koji se zbio 27. III), javno izjavio da će ova sezona biti njegov velik **come back**. Naša poruka je — srećno **Clark!**

* * *

Sad je sasvim izvesno da će riđokosi pevač popularne grupe **„Simply red"** nastaviti muzičku karijeru kao solista. **Mick** ima u planu da objavi, kako kaže, jazz-album — na koji po, njegovim rečima, publika neće dugo čekati... (koliko je to dugo — videćemo).

* * *

Legenda koja hoda **Paul Mc Cartney** ima novi singl. Novi singl za **Paula** nosi ime **„Put it there"**.

* * *

New kids on the block postali su prava velika evropska tinajdžerska atrakcija: njihovi koncerti su unapred rasprodani, a mlade teen-devojke opsedaju hale u kojima se održavaju koncerti i po pet sati pre početka koncerta, želeći da vide bar jednog od **„New kids on the block"**.

* * *

Laid Back objavili su novi album **„Hole in the sky"** Hit singl **„Bakerman"** osigurao je dobru prodaju, dok se drugi sinlg skinut s pomenutog albuma **„Bet it on yov"** — još uvek ne snalazi najbolje na svetskim listama. Da se podsetimo: njihov najveći uspeh, zasad, jeste mega hit **„Sunshine reggae"**.

* * *

Ruichy Saxamoto je ponovo aktuelan; njegov novi muzički poduhvat zove se **„Beauty"**. Na našim prostorima **Sacamoto** je ostvario najveći uspeh u duetu s **Davidom Sylivanom (Japan) u pesmi „Forbloden colors"**.

* * *

Stari, uvek aktuleni „Stranglers" imaju novi LP, koji se zove **„Ten"**. S iste ploče skinut je pilot singl pod imenom **„96 tears"**.

* * *

Posle uspeha singlova **WE didnt start the fire" i „Leningrad"**, neumorni USA-star **Billy Joel**, sa svog najnovijeg albuma **„Storm front"**, skinuo je još jedan hit-singl **„I go to extremes"**.

* * *

Peter Garret, frontmen popularnih **„Midnight oil"** izjavio je da se najlepše oseća na koncertima, i da je live nastup nešto najlepše što može da se dogodi jednom pravom muzičaru. (e, kad bi i neki naši bendovi mislili tako).

* * *

Roland i Kurt iii „Tears for flars" ovih dana, sa svojom evropskom turnejom pokazuju da su i velika koncertna atrakcija. Album **„The seeds of love"** ih je, posle duže pauze, vratio u sam vrh svetske scene.

* * *

„Everything but a girl" su, izgleda, najzad — posle dužeg delovanja — pronašli formulu za uspeh. U pitanju je njihov novi singl **„Driving"**.

* * *

SASVIM PRIVATNO

TRENUTNO PREBIVALIŠTE: **Boston, Massachussets i na putu**
PORODIČNA SITUACIJA: **Sam**
OČI: **Plave**
VISINA: **161 sm**
TEŽINA: **55 kg**
PRVI HIT: **„You Got It (The Right Stuff)"**
ZANIMLjIVOST I: **Joe je poslednji došao u grupu umesto momka koji je bio još mlađi od njega**
ZANIMLjIVOST II: **Katolik je i uvek nosi ručno rađeni medaljon oko vrata**
ZANIMLjIVOST III: **Pre nekog vremena imao je problema sa glasom tako da sada zvuči sasvim drugačije nego pre**

JON

PUNO IME: **Jonathan Raseleigh Knight**
DATUM I MESTO ROĐENJA: **Boston, Massachussets i na putu**
PORODIČNA SITUACIJA: **Sam, ali se često viđa sa Tiffany**
OČI: **Boje lešnika**
VISINA: **175 sm**
TEŽINA: **66 kg**
PRVI HIT: **„You Got It (The Right Stuff)(**
ZANIMLjIVOST I: **Da nije postao pop zvezda, bio bi trgovac nekretninama**
ZANIMLjIVOST II: **Od zarađenih para kupio je majci kuću**
ZANIMLjIVOST III: **Želeo bi da provede odmor u usamljenoj kući, usred šume, gde bi bio sam i gde bi na miru čitao knjige koje, inače, obožava**

JORDAN

PUNO IME: **Jordan Nathaniel Marcel Knight**
DATUM I MESTO ROĐENJA: **17. 05. 1971. g. Worrcester, Massachussets**
TRENUTNO PREBIVALIŠTE: **Boston, Massachussets i na putu**
PORODIČNA SITUACIJA: **Sam**
OČI: **Tamno smeđe**
VISINA: **170 sm**
TEŽINA: **64 kg**
PRVI HIT: **„You Got It (The Right Stuff)" prodano samo u Engleskoj u više od 300.000 kopija**
ZANIMLjIVOSTI I: **Ima protezu na zubima, ali se ne vidi jer je bele boje**
ZANIMLjIVOST II: **Svakodnevno guta vitaminske tablete**
ZANIMLjIVOST III: **Već šest godina ne skida narukvicu, koja mu donosi sreću i kaže da će je nositi sve dok se ne polomi.**

F. G.

MAJKL DŽ. FOKS

Ime: Majkl Endrju Foks
Datum rođenja: 9. jun 1961.
Mesto rođenja: Edmonton, Albera (Kanada) odrastao u Vankuveru (Britanska Kolumbija).
Visina: 1,62 m
Boja kose: svetlo smeđa
Boja očiju: plava
Roditelji: otac **Vilijam „Bil" Foks** (penzionisani vojni oficir); majka Filis (raniji arhivski službenik).
Braća i sestre: sestra **Karen** (1950). brat Stiv, sestra **Džeki**) i — najmlađa **Keli** (1965). Majkl je rođen pre **Keli**.
Porodično stanje: oženio se 16. jula 1988. s **Trejsi Polan** (glumica). Početkom proleća postali su roditelji.
Obrazovanje: posećivao je **Barnabi** glumački centar u **Vankuveru**. Njegov profesor glume pobrinuo se da Majkl, još kao učenik, dobije svoju prvu ulogu, u kanadskoj seriji pod nazivom: **„Leo i ja"**. **Majkl** je tumačio ulogu desetogodišnjeg **Džejmija** jer je uvek bio nižeg rasta od svojih vršnjaka. Serija je trajala trinaest nedelja i ponovljena je 1981. s istim interesovanjem publike. Svoju drugu ulogu odigrao je u drami **„The shadow boy"** u jednom od vankuverskih lokalnih pozorišta. Onda je, pod uticajem svoje majke, prekinuo školovanje.
Zanimljivosti: Godine 1978. snimio je TV film pod nazivom **„Frankova pisma"/„Letters from Frank", koji je prikazan na Dan Zahvalnosti 1979.**
Hobi: od najranije mladosti igra hokej na ledu, rado čita i — sakuplja figure jelena i irvasa.
Kola: džip, crni, **„Nissan" 300 ZC Turbo, crni Ferari „Mondial Convertible"**.
Prebivalište: kuća u **Vermontu** (severna obala) sa 120 jutara zemlje.
Imidž: svira gitaru; već je pevao u mnogim filmovima za špicu.
TV serije: „Porodične veze" (Family Ties) trenutno se prikazuje i kod nas u okviru noćnog programa.
Filmovi: Godine 1979. **„Ponoćno ludilo"** (Midnight mandess), 1982: **„Klasa 1984" (Class of 1984); 1985. „Teen wolf"; 1987. „Povratak u budućnost" (Back to the future); 1987. „Svetlost dana" (Light of Day); 1987. „Tajna mog uspeha" (The secret of my suggess) 1987. „Sjajna svetla velikog grada" (Bright lights of big city); 1987. „Draga Amerika" (Dear America) 1988. „Uzroci rata" (Casualties of war).**
Adresa za obožavatelje: Michael J. Fox c/o Paramount, 5451 Marathon Street, Hollywood ca 90028

USA

GDE? ZAŠTO?

HOUSE ZVEZDE: S'EXPRESS

Ako ovaj muzički žanr zaista ima svoju kraljevsku lozu, i ako je kraljica, recimo, **Adeva**, onda je **Mark Moore** — sa svojim stalno promenljivim pogonom po imenu **S'Express** — ništa drugo do car! Čak bi mu i kraljevska titula bila mala. Zašto? Pa, jednostavno, zato što je reč o jedinom istinski originalnom autoru house muzike, jedinom koji može s pravom da se potpiše ispod svojih radova, o talentu koji je u svakom smislu te reči začetnik ovog pravca. **Mark** je jedan od retkih koji se može pohvaliti da je iz dubokog andergraunda dosegao stratosferu komercijale i da se, ni za dlaku, nije promenio. Ostao je dosledan nezavisnom statusu (ploče objavljuje pod sopstvenom, nezavisnom etiketom **Rhythm King**) i nije se mnogo uzbudivao kad je dospevao na vrhove top listi; niti kad su ga pozivali da, kao pobednik, gostuje u raznim televizijskim emisijama, tipa **„Top Of The Pops"** ili na foto-sešnima za ugledne muzičke i ostale novine. Čak su ga i nervirale takve obaveze. Čovek se navikao da ustaje u tri poslepodne i, kad se popularnost pojavila medijskom eksplozijom njihova prva dva singla **„Theme From S'Express"** i **„Superfly Guy"**, počeli su pozivi, sešni, obaveze... obaveze. **Mark** je uglavnom, bio na ivici nerava.

— Kad je naš prvi singl konačno dosegao prvo mesto — seća se **Mark** — **nisam bio srećan. Naprotiv, umesto sreće osetio sam ogromno olakšanje, jer se u vezi s uspehom te pesme nedeljama ranije stvorila tako nezdrava i opterećujuća atmosfera, jer su svi tvrdili da ona jednostavno mora biti prva, te sam danima živeo pod užasnom tenzijom. Na kraju mi je samo bilo drago što je sve završeno. Nisam ni sanjao da mučenje tek počinje...**

Možda će priča **Marka Moora** biti jasnija, ako se kaže da je u pitanju mladić u svojim dvadesetim godinama (zanimljivo je da nikad nije otkrio svoje godine) koga apsolutno ništa drugo ne zanima u životu osim njegovog studija i semplersko-kompozitorskog eksperimentisanja u njemu. On je, bukvalno, postavio standarde **semplovanja u house muzici.** Kombinovanje prepoznatljivih rifova, refrena ili čitavih pasaža starih hitova s instrumentalima, koje je proizvodio sam, na svom muzičkom kompjuteru, postalo je njegov zaštitni znak. **Markov** sempl bio je prepoznatljiv i laicima. Mnogi su pokušali s istim „krađama" (za mnoge house i nije ništa drugo do vešto kombinovanje; drugim rečima, prikrivanje ukradenih parčića pesama), ali ni izbliza nisu postigli sličan rezultat. Njihovi promašaji su i kompromitovali house-scenu. Jer, pozajmljivanje u stilu **Marka Moorea** i u stilu njegovih neveštih imitatora razlikuje se „k'o nebo i zemlja". Zapravo, kad to **Mark** radi teško da se može govoriti o bespravnom korišćenju tuđih proizvoda. Jer, za semplove, koje odluči da upotrebi, on plaća debelu naknadu. Niko drugi to ne radi.

— Strašno je glupo što su ovaj žanr otpuživali kao lopovski, kao običan modni trend koji uopšte ne stvara originalnu muziku. To je potpuna idiotarija, jer je i ovo muzika za koju je potreban rad i znanje. Uostalom, slično je kao i s pankom. Da bi bili u houseu, kao i u panku, ne morate biti pravi muzičar. Međutim, ipak je potrebno da nešto znate. A za uspeh vam je potreban i vrhunski kvalitet. Dakle; nije reč tek o prostom zezanju.

Razlika je očita i po prilazu pozivu. Za **Marka** oprobavanje u muzici predstavlja izazov, a ne mogućnost za laku zaradu. On je okružen pločama iz svih mogućih vremena i trendova. Posebno je to primetno na njegovom debi-albumu, zapravo LP-ju njegove grupe **S'Express, „The Original Soundtrack"**, koji je kolekcija fascinantnih semplova nastalih na osnovu, na izgled, nespojivih uticaja — **Human League, Philipa Glassa(!), Sly Stonea, Karin Finly, The Buzzcocksa**, čak i **Sex Pistolsa!** Rezultat je album, koji je obeležio house scenu prošle sezone. Bio je ubedljivo najbolje ocenjena ploča ove muzike za 1989. godinu. S razlogom. **Mark Moore** više nije bio samo jedan od bezbrojnih disk-džokeja nove generacije, koji je vešto baratao gramofonima po mondenskim klubovima, već se nametnuo kao originalni autor novog trenda, koji je svetlosnim godinama koračao ispred vremena svojih konkurenata. Sve ovo nisu tek isprazne reči upućene imenu autora, koji je nekim proviđenjem predodređen da bude zvezda. Ne, one su sasvim zaslužene. Drugi su, posle njega, bili prinuđeni da tapkaju prtinom, koju je on utabao. Nisu bili u stanju da izmisle ništa drugo. To dokazuje, recimo, i činjenica da je na gore pomenutom albumu gostovao i čuveni **Philip Glass**, ozbiljni kompozitor i instrumentalista, koji je baš u to vreme radio na operama. Čovek, koji je decenijama u poslu a koji je stari **Markov** uzor, bez razmišljanja pristao je da učestvuje u semplovanju njegovih radova na ovom albumu. Kao da je u **Marku** video sebe u mladosti. Jer, baš tad je **Philip** bio (takođe) daleko ispred svog doba: takođe je eksperimentisao s elektronskom muzikom i neobičnim komponovanjem svih mogućih muzičkih uticaja, zvukova i pesama. Bio je na izvestan način preteča houseu. Isto kao što je sad **Marko Moore** preteča trendu od koga se prava dostignuća tek očekuju tokom devedesetih.

— Philipa Glasa smo bukvalno kidnapovali posle jedne probe u londonskoj Operi — seća se **Mark!** — **Bili smo oduševljeni što je pristao da dođe u naš studio. Isprva je trebalo da uradi izvesne elektronske orkestracije i da kaže svoje mišljenje o semplovanju njegovih pasaža. Međutim, vrlo brzo smo se potpuno razumeli. Njemu se dopala moja ideja i pristao je da koristimo rešenja do kojih smo zajednički došli. Bio sam oduševljen i izuzetno počastvovan. Moj idol iz mladosti radio je sa mnom! Bilo je to ostvarenje najbizarnijeg sna!**

San je mogao biti ugrožen povezivanjem grupe **S'Express** s položajem rodonačelnika pomodne plesne ludosti, nazvane **acid-house,** koja je bljesnula tokom leta 1988. godine. Kako je trend povezan s drogom i dekadentnim zabavljanjem po klubovima sve grupe, uz čiju se muziku igralo — a među kojima su zaista prednjačili **S'Espress, (pre svega svojim hit-singlom „Theme From S'Express"), bile su u ozbiljnoj opasnosti da nestanu, praktično, na samom startu — jer su im ploče ignorisane od strane svih medija. Mark** je svoj bend izvukao iz acid-housea, ali je mrlja jedno vreme opasno ugrožavala njegovu budućnost. Menadžeri su mu krajnje ozbiljno savetovali da što pre napusti londonsku klupsku scenu, a posebno mesta koja su postala čuvena kao stecište za zabavu novih „ratnika acida". **Mark** je morao da posluša, iako se nikad nije slagao s etiketama koje su prilepljene trendu, koji je imao sve karakteristike novog hipi-pokreta i — u osnovi je bio sasvim pozitivan.

— U klubovima, koji su negovali ovu vrstu muzike i propagirali oslobođenu varijantu zabave nije bilo ničega što je zasluživalo da tako olako bude uništeno od strane medija. Čini mi se da je u pitanju velika nepravda. Mladi su se divno zabavljali i mislim da su, pre svega, voleli da dolaze na ova mesta, jer su im ona posle jedne veoma duge pauze, konačno pružala mogućnost da se osete kao deo celine, kao nosioci posebne kulturno-socijalne revolucije nalik onoj iz šezdesetih. Da nije tako brutalno zgažen, acid-house je mogao da postane hipi pokret devedesetih.

Tako je govorio neobični Mark Moore, muzičar „egzotičnog porekla" (majka mu je Korejka, koja je pedesetih emigrirala u Englesku i udala se za londonskog advokata) koji je u komercijalnu muziku uneo dah mirnog bunta, nekonvencionalnosti i svežinu. Nasuprot popu, do debilnosti ukalupljenom, predvidljivom i ulickanom, on je pružio mogućnost da se do hitova dolazi na sasvim drugačiji, mnogo slobodniji i neposredniji način. On i njegov bend lucidno reaguju na sve modne i muzičke promene, trendove i uticaje. Od mogućih varijanti stvaraju realne zvučno-poslovne tvorevine čije obrise pratioci muzičkih zbivanja naprosto moraju da okarakterišu kao nove trendove. Dakle, radeći isključivo ono što vole i žele, oni su postali predvodnici. Na muzičkom horizontu nema ničeg sličnog njima, pa nije teško zaključiti da će njihova uloga ostati ista i u devedesetim. Uzgred, njihov novi album samo što nije izašao. Dobra prilika za proveru ovakvih tvrdnji.

* * * **P. V.**

HOUSE ZVEZDE: ADEVA

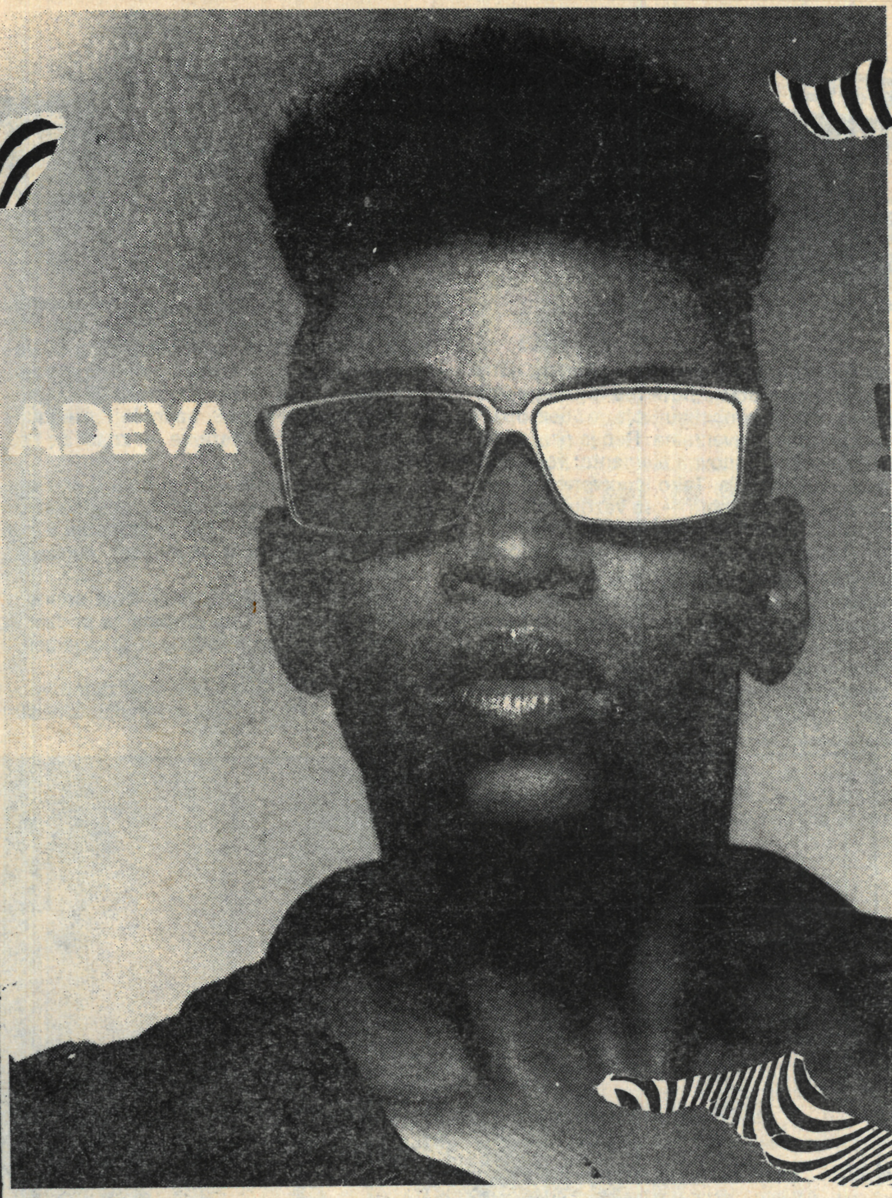

Adeva je samozvana i popularnošću dokazana kraljica svetske house-scene. Umesto krune ona, na glavi, nosi (preciznije, na potiljku) ispisano ime (svoje) — **Adeva!** Mnoge druge samozvane kraljice i kraljevi, odmah su za njom pokušali isto — šišali su svoja imena. Trend je stvoren, a frizeri su trljali ruke. Međutim, kraljica je ostala samo jedna, kako i dolikuje. **Adeva**, naravno.

Ova pevačica iz **Nju Džersija** jedna je od retkih američkih muzičkih figura, koja je uspeh postigla — pre svega — van granica svoje domovine. Na bum je potukla svu moguću konkurenciju po specijalizovanim klubovima, pre svega Londona, a odmah zatim i ostalih evropskih metropola. Tek onda su je „otkrili" u Americi. Njen debi album **„Adeva!"** postao je najtraženiji house artikl s obe strane okeana. I jedan od najbolje ocenjenih prošlogodišnjih vinila u svojoj kategoriji

Za osvajačke pohode bio joj je dovoljan jedan mega-hit. Bila je to njena obrada čuvene pesme **Arethae Frenklin „Respect"**. Umiven house kozmetikom i otisnut na „dugosvirajućim" vinilima 12-inčnog formata, onim koji su pre svega namenjeni klubovima on je, praktično, preko noći postao himna nove generacije house izvođača i, istovremeno, njen lični zaštitni znak. Ostalo, par singlova i album, bili su više odrađivanje posla u istom stilu, vešto ali ne presudno bitno za njeno definitivno ustoličenje na tronu plesnih imperatorki. Posao je obavljen mnogo ranije, na samom startu. Medijska promocija ove pevačice obavljena je uz pomoć pre dve godine osnovane nezavisne kuće **Smack Productions**, koja se brine za rasparčavanje njenih proizvoda na američkom tržištu. Za ostali deo sveta zadužena je bila i ostala britanska nezavisna kompanija **Cooltempo**. U oba slučaja, reč je o mladim izdavačima neveliko potencijala ko je se, u svetu, čulo isključivo zahvaljujući **Adevi**. Vodeće ličnosti u tim firmama su joj beskrajno zahvalne. S razlogom.

Adeva je započela s muzikom pre nešto više od dve godine, odmah posle poznanstva s **Mike Cameronom** i njegovim rođakom **Goodie Roderickom**, osnivačima kuće **Smack**. Tako su njih troje, praktično, započeli rad u isto vreme. Svako je zidao svoju karijeru uz pomoć onog drugog. To je sve češći recept za uspeh kod novoosnovanih diskografskih pogona. Recept koji se, eto, još jednom pokazao kao vrlo delotvoran. U slučaju **Adeve** nije bilo teško naslutiti zlatnu žicu. Ona je rođeni izvođač. Sve što je potrebno za obožavanje publike već je bilo u njoj, u svakom njenom gestu, osmehu, pokretu. Ona je bila specifični stil. Zanimljivost u svom esencijalnom stanju. Njen duboki, čisti i fascinantno snažni glas, prirodno doteran do savršenstva, cepao je reglere u studiju i bacao u nesvest snimatelje. Njena igra na bini, koja je svakim pokretom odavala da dolazi iz dubine duše, osvajala je publiku i primoravala komentatore da izmišljaju nove epitete. Na kraju su morali da se predaju i da njen stil jednostavno proglase **„Adeva stilom"**, njenu igru i hod **„Adeva plesom"** ili **„Adeva hodom"**. Time je sve rečeno. Ništa drugo nije ni moglo da se doda.

— **Kad sam na sceni** — rekla je jednom — — **ja sam kraljica! Pevam do iznemoglosti. Predajem se publici do kraja. Svaki koncert završavam oblivena znojem i ispijena umorom. Publika to oseća, i zna da ceni. Ja je, jednostavno, ne mogu izneveriti. Zato sam njihova kraljica!**

To je suština njene markantnosti. Ona je neodoljivi egzibicionista u najboljem smislu te reči. Zaista, rođeni izvođač. Zbog toga ju je publika tako instantno prihvatila, zato je kritika obasipa pohvalama, a kolege dižu u nebesa.

— Pokušavam da stvorim novi trend — kaže.

Sa mojom koncertnom menadžerkom Kicha-om pronašla sam specifičan stil izvođenja koji do sada niko nije ni pokušao da predstavi. Mi ističemo svoju individualnost. Ne ponašamo se na uobičajen način, ne imitiramo nikoga, ne muvamo se po tipičnim umetničkim i zabavljačkim krugovima. Nas dve smo same i naša igra je jedinstvena. Provod sa nama se ne zaboravlja!

A kada se zna iz kog sveta je Adeva (njeno pravo ime je, inače, Patricia) došla u šou-biznis, priča postaje još zanimljivija. I bizarnija, u najmanju ruku. Jer, Adeva potiče iz žestoko konzervativne, religiozne porodice. Njen otac je sveštenik u jednoj baptističkoj crkvi u Nju Džersiju. Bilo šta, osim religiozne smernosti svoje ćerke, on je smatrao za veliki greh. Samo se po sebi razume da je nastao veliki lom kada je Adeva saopštila ocu da napušta dom da bi postala pevačica!

— **U to vreme bila sam već odrasla žena i imala sam pravo na sopstveni izbor. Radila sam ono što mi je bilo po volji. Nisam dozvolila da me bilo ko ili bilo šta spreči u tome. Kada sam postigla uspeh uverila sam skeptike u svojoj porodici, pre svega oca, da ovaj posao nije samo 'seks, droga i zabava'. Sada je otac moj najveći obožavalac. Svima priča o meni, ponosan je što sam uspela na čist način...** Ono, što se ne vidi iz ove priče, jeste da je Adeva — pre muzičke karijere — ipak načinila ustupak „višim ciljevima", koje nameće vaspitanje religiozne porodice. Pre nego što je odlučila da iskoristi gospelom izvežban glas, ona je nekoliko godina radila kao učiteljica u školi za retardiranu decu! Zbog toga je, u svom kraju, mnogo pre zvezdane karijere važila za najomiljeniju osobu, za neku vrstu lokalne heroine. Svi su je obožavali. Posebno deca, i to ne samo iz njene škole. Kad je postala zvezda, svi klinci iz kraja, ošišali su se kao ona. Da ne govorimo da su pokupovali njene ploče. Prestala je s učiteljskim pozivom zbog poslovnih obaveza, ali nije prestala s propovedima. Uzela je mikrofon u ruke i počela da se zalaže za bolje odnose među ljudima. Posebno se suprotstavila trendu sekstičkih tekstova, koji su preplavili rep-scenu. Ona je postala njihov najžešći oponent. Međutim, to što na svakom koncertu traži od muškaraca da poštuju svoje žene, ona ne smatra feminizmom već pokušajem da se između ljudi konačno uspostave normalni odnosi koji su, na žalost, „zatureni negde usput". Glavno oružje u tom „ratu" je upravo bio njen debi-singl **„Respect"** za koji kaže da ga je snimila baš zbog žena! No, isti trend je nastavljen i u lirici pesama **„Warning"** i **„Promises"**, koji su kasnije objavljeni kao singlovi. Na njima, kao i u svim ostalim pesmama s albuma, centralno mesto zauzimaju poruke, koje su postavljene u ženskoj perspektivi, one upućene muškarcima. A njen „strašni" glas doprineo je da te poruke zaista dođu tamo gde treba. Jer, taj vokal je zaista teško prečuti. I još po nečemu **Adeva** je drugačija od svojih kolega. Nju ne zanimaju rasni obračuni, čak ni sad kada je popularna, kad bi se njen protest daleko čuo.

— **Jednom me je drugarica upitala: da li bi se udala za belca?** — priča **Adeva**. — Bilo mi je strašno glupo to pitanje. Nisam znala kako da joj objasnim da ja, jednostavno, ne vidim boje, kad je ljudska koža u pitanju. Ukoliko je u pitanju normalan muškarac, koji me privlači i koji zaslužuje moje društvo, a koji ima 'onu stvar', nije me briga koje je boje. Na to i ne obraćam pažnju. Znam da je ovakvo shvatanje retkost. Zato je za ovakve kao što sam ja daleko bolje da žive u Londonu, jer je tamo atmosfera — po tom pitanju — prilično neutralna, potpuno prijateljska. Ljudi vas tamo ne gledaju kao 'crne' ili 'bele', već u vama vide samo određenu ličnost.

HOUSE ZVEZDE: BOMB THE BASS

Tokom 1988. godine grupa pod gornjim imenom bila je u centru pažnje publike i medija. Zapravo, teško je govoriti o grupi s oblikom da je reč o jednom čoveku, mladom disk—džokeju iz Londona, **Timu Simenonu**, koji se potpisivao kao **Bomb The Bass**. I ako je on, trenutno, u senci ostalih junaka house scene, u bilo kakvom nabrajanju ove vrste njegovo ime je naizbežno. Jer, uz **Marka Moorea** i njegovog **S'Express, Tim** je bio rodonačelnik ostrvskog i uopšte komercijalnog, bez obzira na granice, housea.

Dvadesetogodišnji **Tim Simenon** je ušao u muzički biznis iz čiste radoznalosti, bez namere, ako hoćete, u svakom slučaju bez velikih pretenzija. U vreme kad je krenuo s radom radio je kao disk—džokej svake subote u londonskom klubu **„The Wag"**. Tokom nedelje, preko dana, radio je u japanskom restoranu, a uveče je pohađao kurs za studijskog inženjera. Bio je poput miliona mladih ljudi kojima pop—slava nije padala na pamet. Ne zato što je nije želeo već, jednostavno, zato što nije bilo nikakvih osnova da je poveže sa svojim imenom. Međutim, čuda se dešavaju i takozvanim običnim ljudima. Dečko je snimio semplovanu pesmicu **„Beat This"**, koja je zapravo više bila njegov zadatak na onom kursu nego što je predstavljala neki ozbiljniji pokušaj za „napad" muzičke scene. **„Beat This"** bila je njegova vežba. Međutim, **Tim** baš i nije potpuno naivan. Kako je radio profesionalni di—džej (i to s velikim uspehom) i s obzirom da je bio u stalnoj vezi s ljudima iz „velikog biznisa", on je znao kako na najbolji način može isprobati delotvornost svog proizvoda. Povukao je veze s nekim američkim producentima, koji su u njemu videli pravi izdanak sveže scene britanskog andergraunda. Plasirali su oko hiljadu kopija te pesme na svoje tržište testirajući publiku. Isto je učinjeno i u Londonu. Nje bilo potrebno više od par dana da se doslovno razgrabi ceo tiraž. Publika je, dakle, bila zainteresovana. Izgleda da je tom vešću najviše bio iznenađen upravo **Tim**:

— **Odjednom, nastala je prava jagma za mojom pločom — seća se Simenom. — Našao sam se u blesavoj situaciji. Stvar sam uradio više iz zezanja i testiranja svojih sposobnosti u studiju. Ponudu američkih producenata prihvatio sam nadajući se da ću bar vratiti uloženo, jer me je snimanje koštalo nekih tri stotine funti. Međutim, odjednom sam se našao u centru pažnje. Ljudi su me pozivali na kojekakve sešne, intervjue, čak sam morao da gostujem i na televiziji, u emisiji 'Top Of The Pops'. Blesavo, kažem vam. Odjednom, ja zvezda! Kako otkačeno!**

Otkačeno ili ne, ali **Tim** je zaista došao u žižu interesovanja. Čikaški pra—opiljci housea,, nekako spontano, došli su preko ploča nalik **Simenonovim**, do britanskih diskofila i odjednom su svi počeli da pričaju o houseu — o novoj disko revoluciji. **Tim je svoj „Bomb The Bass"** proizveo u nezavisnoj kući **Rhythm King**, istoj onoj koja je objavljivala proizvode **S'Expressa**. Velika igra je otpočela. Kako je vreme prolazilo, **Simenon** se sve bolje snalazio u ulozi zvezde. I dalje, doduše, nije priznavao da je popularan, a još manje da je nova vedeta britanske muzičke scene, ali je shvatio da u rukama ima ključ slave i bogatstva, a s njim i mogućnost da eksperimentiše dalje. Što je i učinio. Sledeći singl **„Megablast"**, odveo ga je na sam vrh ostrvskog housea. On je postao predvodnik. Nekako u to vreme bljesnuo je **acid—house**. Izgledalo je da su čarobnjaci za semplerima poput **Simenona**, dobili pistu za iskazivanje svog talenta. U

nastavak
na str. 18

SVEZNALIŠTE

ILI: RUŽO MOJA BELA, ALA SI MI PLAVA KÒ ZELENA TRAVA!

O TOME NEMATE POJMA!

Ljudsko telo i njegovi delovi omogućavaju niz metafora i različitih simbola. Celo telo retko je, u snu, predmet simboličkih transpozicija. To su, najčešće, njegovi delovi.

OČI: — Imaju duplu funkciju — primanje slika i odašiljanje pogleda. Oči predstavljaju sposobnost viđenja. Jung je povezao oči sa alhemijskim promenama, dok za frojdovce oko predstavlja jajašce, dakle — plodnost: zenica (koja u osnovi jezika frankofonskih zemalja znači „mala devojčica") značila bi, međutim, plod u majčinoj utrobi. Ipak, budući da oko ostaje, pre svega, simbol gledanja, kada sanjamo da nas bole oči ili da ćemo izgubiti vid, to znači da smo u budnom stanju možda počinili greške u proceni određenih situacija ili ljudi.

USTA: — Simbolika usta vezuje se za njihovu funkciju — ishranu, disanje i govor. U starom Egiptu se praktikovalo da mrtvaci budu pokopani sa otvorenim ustima kako bi bili u stanju da, pred božanskim sudom, kažu istinu. Usta su, dakle, simbol istine ili laži, dok su za Frojda princip dopadanja pa, prema tome, predstavljaju oralnu fazu.

ZUBI: — U oniričkoj simbolici naročito često prisutna je simbolika zuba. Ljudi sanjaju da ih gube, da im ispadaju; kako ih bole, kako se klimaju. Retko se sanja da rastu novi. Analogno svojoj funkciji, zubi predstavljaju želju za moći, odbacivanjem, uništavanjem. Generalno povezani sa životnom snagom, agresivnošću, muževnošću (Frojd) njihovo gubljenje u snu trebalo bi da se shvati u obrnutom značenju — kao želja da se pobedi žestina i samim tim i izlivi takvih strasti.

KOSA: — Moć koja se pripisuje kosi ima analoški pristup. kosa se smatra simbolom životne snage. Gubitak kose u snu znači siromaštvo, bedu, odnosno gubitak životne snage kojom bismo se suprotstavljali raznim — teškoćama.

Ima onih koji kažu da stalno sanjaju u boji, dok drugi poriču, ali priznaju da su i u njihovim velikim snovima ipak prisutne neke upadljive boje. Prema najnovijim istraživanjima postoji jedna boja koja je „dominantna" i koja daje ton celom snu, baš kao što pejzaž utiče na stanje duše. Jesne i sjajne boje označavaju intenzivnu aktivnost podsvesnog, dok oker, siva i dimna označavaju slabo stanje podsvesnog. Boje, međutim, imaju simboliku koja je, bez obzira na varijacije, univerzalna. Reč je prvo o vezi boja sa četiri osnovna elementa: vetar, vazduh, voda i zemlja. Tako je: crvena — povezana sa vatrom, bela — sa vazduhom, zelena — sa vodom i braon — sa zemljom.

Postoje i prostorna i vremenska povezanost. Recimo, **bela** boja u snu simboliše večnost, **crna** — prolaznost. Primenjena psihologija razlikuje značenje toplih i hladnih boja. Tople boje: **crvena, narandžasta** i **žuta** imaju moć stimulacije; dok hladne — **zelena, ljubičasta** i **plava** imaju moć smirenja.

Nije svejedno da li ste sanjali **crvenu, žutu, plavu, zelenu** ili neku drugu boju. Za tumačenje značenja (simbolike) boja od velikog značaja su i nijanse jedne iste boje.

CRNA BOJA — Naroda tradicija sugerira da je crna boja znak nesreće (crne mačke, psi, crni konji, marame — znaci su nesreće).

JARKO-CRVENA — Ova boja u snu označava akciju, impulsivnost, mladalaštvo, zdravlje i bogatstvo. Ona je slobodni Eros koji trijumfuje: boja muškosti, sunčana, vedra, razigrana.

TAMNOCRVENA — To je boja smiraja, ženska, tajnovita. Ona predstavlja podzemni svet, vatru koja je rođena iz dubine zemlje, tajnu.

ŽUTA — U snu u nijansama zlatne, može biti oznaka radosti, otvaranja ličnosti. Ako ide ka zatvorenijim nijansama onda ona predstavlja: razočaranje, padove, eventualna osećanja krivice koja su nastala zbog izvršenih ili izmišljenih izdaja.

SVETLOPLAVA — Kada se u snu pojave svetlije nijanse (jasne) to označava neke spiritualne želje — neporočnost, dušebrižništvo, misticizam.

TAMNOPLAVA — Tamnije nijanse plavog, prema jednima, označavaju dominantni momenat u snovima depresivaca i hipohondara, dok prema drugima treba da znače kompenzaciju za izraženi optimizam u toku celog dana.

ZELENA — Ova boja označava očekivanje, strpljenje, nadu, podstiče sećanje na detinjstvo i adolescenciju.

LJUBIČASTA — Ova boja bi označavala latentnu i bezgraničnu melanholiju, odmerena osećanja i želju za mirenjem.

Pripremile: SANJA i ANA

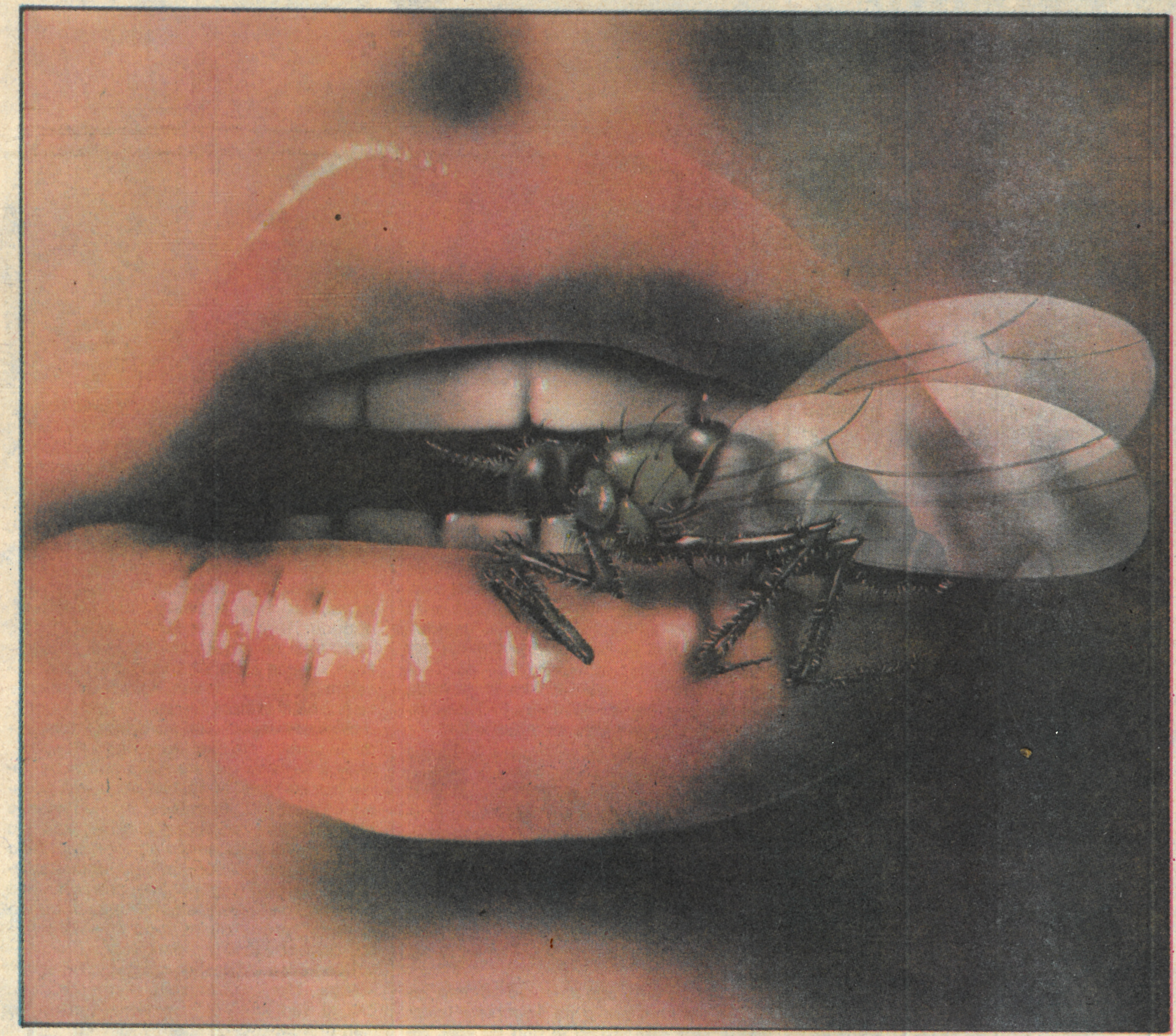

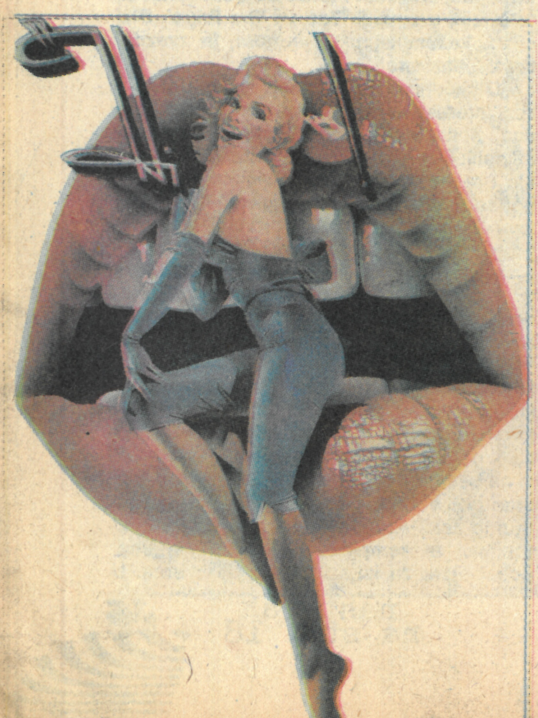

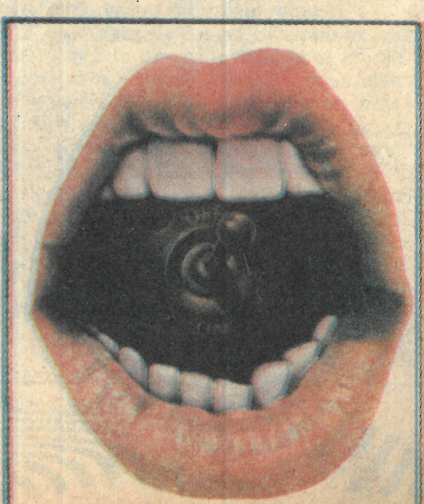

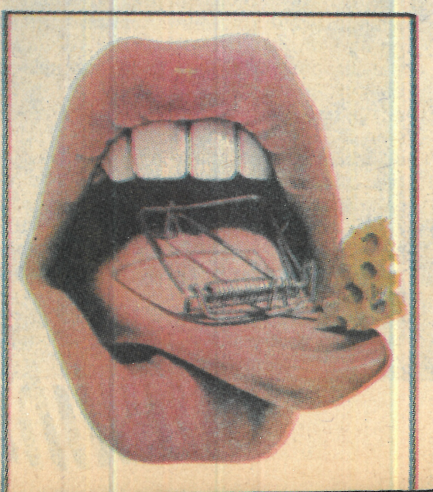

TRIKOVI:

KAKO DA „PROGLEDATE“

KURS ZA KRUPNOOKE!

Nekoliko čarobnih saveta da umorne i otekle oči učinite opasnim i moćnim oružjem. Ko položi ovu lekciju, direktno se upisuje u — školu zavođenja...

Oči su, vele, nepogrešivo ogledalo duše. Ali, istovremeno, i najubojitije i najmističnije oružje ženskog roda u osvajačkim pohodima (zna se, naravno, protiv koga). I večita inspiracija pesnika, slikara i — šminkera.

Kako svaka dama, bilo mlada ili stara, sanja o tome da ima krupne, izražajne, lepe oči, a pošto su ta čudesna ogledala i te kako osetljiva na spoljne uticaje poput umora, dima, nespavanja ili preteranog spavanja, evo nekoliko spasonosnih trikova:

1. Kad se ujutro probudite i u ogledalu vidite da su vam oči otekle, sitne — ne očajavajte. Stavite na njih dve hladne kesice čaja (po mogućstvu kalimice) ili jastučiće umočene u hladnu vodu. U istu svrhu koriste se i takozvani ledeni prstenovi koji se čuvaju u zamrzivaču.
2. Široke i neuredne obrve optički smanjuju oči. Velike mudrosti nema: čupajte ih redovno.
3. Tamni podočnjaci odaju utisak umora, iscrpljenosti, a samim tim i bezvoljnosti. Savet: pažljivo ih prekrijte korektorom. Pritom posebnu pažnju obratite na delove oko uglova očiju i korena nosa.
4. Senka je veoma moćno sredstvo u „progledavanju“. Unutrašnje uglove šminkati svetlijim tonovima, a od sredine kapka povući tamnu senku, koso naviše. Rezultat: „mačje oči“.
5. Trepavice povijene naviše daju osobit dojam ženstvenosti i senzualnosti. Zato ih, pre mazanja, obavezno jednom snažno stegnite takozvanim kleštima za trepavice (ima ih u našim prodavnicama).
6. Stari, holivudski trik za povećavanje očiju su — veštačke trepavice. Upozorenje: lepe se samo na spoljnim uglovima očiju.

Ko završi ovaj lagani „Ćao“ kurs, dobiće laskavu i toliko željenu titulu — krupnooka. A to je, opet, viza za nove časove u — školi zavođenja. Ali, o tom potom...

KAKO DA „PROGLEDATE“

— Svaka devojka bi želela da ima velike, izražajne oči. Ali, ili se priroda potrudila da ne bude tako, ili su oči ujutro otekle i izgledaju sitne. Evo najvažnijih trikova...

1. Oteklina oko očiju se možete rešiti tako što na oči možete staviti dve hladne kesice za čaj ili jastučiće umočene u hladnu vodu. Postoje „ledeni prstenovi“ koji se čuvaju u zamrzivaču.
2. Pune i neuredne obrve optički smanjuju oči. Zato je potrebno redovno čupati obrve sa pincetom.
3. Tamni podočnjaci odaju utisak umorne osobe (iako ste se možda i dobro naspavali). Zato na tim mestima naneti kremu za prekrivanje, kao na slici, i zatim pažljivo razdeliti. Vrlo su važni delovi oko uglova očiju i korena nosa.
4. I senka može da učini da „progledate“. Unutrašnje uglove šminkati svetlijim tonom, a od sredine kapka povući tamni ton, koso naviše („mačje oči“).
5. Trepavice povijene naviše daju vašim očima veću izražajnost. Pre stavljanja tuša, trepavice obavezno jednom snažno stegnuti klještima za trepavice.
6. I još jedan trik, da bi optički povećali oči, su veštačke trepavice. One se lepe samo na spoljnim uglovima očiju.

„ĆAO“ KVIZ

KAKO GLEDATE NA SVET?

NEMA POSLE-NISMO ZNALI, NISMO VEROVALI

Odaberite pažljivo naočare koje biste najradije nosili, a mi ćemo vam kasnije, kad ih odaberete, reći na koji način posmatrate svet oko sebe.

NAOČARE ZA SUNCE

Ti stalno težiš da se sakriješ od drugih ljudi izbegavajući tako da pokažeš okolini svoju pravu ličnost. Introvertna si i zato je tvoj pogled okrenut više ka tebi nego ka drugima.

NAOČARE ZA SKIJANJE

Osoba poput tebe voli rizik i avanturu, ali vrlo neobičnu. Voliš jaka uzbuđenja, ne bojiš se snage prirode i dočekuješ je hrabro i punu duha.

NAOČARE ZA PLIVANJE

Ti si, po prirodi, sportista i puno vremena posvećuješ razvoju svojih fizičkih osobina. Veoma si ekstrovertna osoba i puna energije. I tvoja želja za životom se prenosi na sve oko tebe.

NAOČARE ZA VID

Ti se, svakako, osoba veoma razvijenih intelektualnih kapaciteta; gledaš na svet želeći da detaljno analiziraš sve što se oko tebe događa. Mnogo voliš književnost i intelektualne konstrukcije.

NAOČARE RAY BAN

Tvoj uobičajeni način da komuniciraš s ljudima dosta je strog. Ne voliš baš da se mnogo razotkrivaš i više voliš da izgledaš kao da imaš tajni i misteriozni način života.

NAOČARE U OBLIKU LEPTIRA

Voliš da se osećaš kao diva iz pedesetih, puna elegancije i seksepila. Želela bi da tvoj život bude pun udvarača i da ga celog provedeš na žurkama. Osoba kao ti želi da upozna život sa svim njegovim čudnim stranama.

NAOČARE ALA JOHN LENON

Tvoj svet je pun ideala o lepoti i slobodi i u njemu nema mesta za strogost i napore. Ti si rođen i nepopravljiv idealista. Voliš život na otvorenom, ali zbog toga ne zanemaruješ svoje duhovne potrebe, koje su za tebe najvažnije.

PLASTIČNE NAOČARE IZ 60-tih

Tebi stalno nešto zuji u glavi i provdiš vrlo živahne dane, uz mnogo muzike i prijatelja. Ljubav koju osećaš prema prijateljima za tebe je najvažnija i dolazi pre svega ostalog. A osim toga, šta si sve uradila da bi izgledala poput Merylin?

Sonja Mihelčić

mućkanju parčića tuđih hitova oni su pridodali specijalni začin: ludački ritam basa. Trend je dobio znak prepoznavanja. Bio je to bas, a trend je nazvan acidom. Međutim, trend nije imao svoje junake.A nije ni stigao da ih stekne, jer je izmišljena ili — ako ne izmišljena, a ono sigurno od medija prepumpana — veza s drogama uništila začetak acida i pre njegovog rođenja. **Simenonovi** zvučni produkti, koje je dotad ponudio tržištu, a koji su ko zna zašto i od koga, dobili etiketu **„acid"** postali su vreo krompir, koji je malo ko smeo da dotakne. Predvodnik je tako pao u nemilost i pre nego što je imao koga da predvodi. Umalo se nije vratio na posao u onaj japanski restoran, koji je u međuvremenu napustio zbog prezauzetosti. Ipak, uspeo je da se izvuče. Nastavio je s radom, bez pompe, predvodničkih poza i bez želje za mistifikacijom. Bio je dečački iskren kad je objašnjavao ono što je radio. Njegov opis je, možda, najiskrenije otvaranje karata, koje je bilo koji muzičar javno učinio, a ujedno je i najbolja definicija stvaralačkog procesa prilikom rada na house proizvodima. U svakom slučaju, misterije je nestalo.

— **U suštini, moj prvi singl** — govorio je Tim u ono vreme — **predstavlja dvadeset, pesama, koje sam redovno puštao kao disk—džokej, sastavljenih u jednu. Preciznije, to je skup određenih komadića iz tih pesama, koje sam povezao u jednu celinu uz pomoć zvučne podloge i „veziva" načinjenih uz pomoć kompjutera i ritam mašine. Možda vam se čini kao jednostavno ili, čak, kao nepošteno — međutim, nije tako. Jer, ipak, reč je o složenom poslu za koji su potrebni veština i znanje. Ni jedan od „uzoraka" nije iskorišćen u svom originalnom ruhu, već je propušten kroz kompjuter i tako je dodatno zvučno kolorisan. A tu je podloga koja mora biti takva da savršeno odgovara svim parčićima. Kad se sve to sastavi zaista se dobija nešto originalno, što može postojati kao novo delo. I, što je čovek koji radi pošteniji, inovativniji i talentovaniji, njegovi „semplovi" delovaće ubedljivije i originalnije...**

Sledeći korak ovog momka pokazao se kao presudan. Ne samo da je dokazao da je gomja logika zaista istinita i, pre svega, delotvorna već ga je izvukla iz sumorne senke umirućeg acida. Tim je angažovao privlačnu crnoputu devojku sjajnog glasa, koju je upoznao prilikom svog di—džejskog rada u klubu **„The Wag"**, a kja se jednostavno predstavljala kao **Maureen**, i s njom snimio „rimejk" poznatog hita **Arthe Franklin — „Say A Little Prayer"**. Od fascinantnog uspeha tog singla ime **Bomb The Bass** postalo je sinonim za visoke tiraže. Kasnije, došao je i album **„Enter The Dragon"** koji je tu sezonu završio kao najbolji hause proizvod i to u konkurenciji britanskih i američkih **„sempl—majstora"**. I danas on važi za školsku lekciju za sve di—džej, koji imaju ambicije da „postanu nešto više". A da li ima i dalje od toga, videćemo kad **Simenon** ponovo potpiše dugosvirajući **„journey into the sound"!**

ćao DOSIJE: REP (3)
HOUSE ZVEZDE, SOUL II SOUL

Ako bi projekte poput S'Express ili **Bomb The Bass** nazvali mozgom britanskog housea, onda je grupa **Soul II Soul** srce i duša ove muzike. Uzgred, posmatrano s vremenske distance od godinu i po dana, **Soul II soul** otišao je u razvojnom i komercijalnom pogledu mnogo dalje nego bilo koji konkurent. Ekspanzija njihove popularnosti još uvek traje nesmanjenom žestinom, kao i ekspanzija njihovih multimedijskih ambicija. Kratko rečeno, oni su jagoda na vrhu najbogatijeg muzičkog krema britanske scene. Trenutno, doduše...

U tu poziciju došli smo fascinantnom serijom mega-uspešnih singlova: **„Fair Play", „Feel Free", „Keep On Movin", „Back To Life" i „Get A Life"**. Osvajači su postali zahvaljujući izuzetno komercijalnom uspehu tri poslednja singla. Svaki od njih jurio je i nadmašivao tiraž ovog prethodnog. Publika je počela s mistifikovanim obožavanjem, kritika je davala sve više afirmativnih sudova uporno se trudeći (ali isto tako uporno ne uspevajući) da pronađu idealnu muzičku „fioku" za ovaj bend, a mediji su sve više usmeravali svoje interesovanje prema ovoj krajnje nekonvencionalnoj plesno-izvođačkoj grupi ustupajući im udarni prostor na svojim stranama, programima ili terminima. Uskoro je za njih znao čitav svet. Bezbroj klubova širom planete počelo je da igra u ritmu njihovih hitova. Verovatno najuticajnija muzička satelitska stranica — **MTV** — u tom globalnom osvajanju publike imala je najviše udela. Jer, bukvalno, mesecima grupa **Soul II Soul** ima ubedljivo najviše emitovanje svojih hitova u svim mogućim terminima ove stranice, i to ne samo u poređenju s konkurentima iz iste branše, nego i uopšte. I ne samo da su bili vreli dah leta, kad je njihovo prisustvo bilo najnapadnije, već su to isto ostali i tokom jeseni i, donedavno, do zime. Očigledno, njihovo vreme ne prolazi. A album-prvenac (**„Club Classics Volume 1")**, koji su objavili još pre godinu dana (bio je proglašen za jednu od najuticajnijim i najboljim franki-house ploča prošle sezone!), još uvek „živi" i osvaja publiku. Ono, što je svakako presudilo, osim, naravno, noćne podrške medija, jeste njihov neobični stil eksponiranja, njihov specifični imidž i savršena kombinacija nekoliko muzičkih žanrova. Zbog toga ih je vrlo teško svrstati u određenu kategoriju. Oni

EM SRCE,

su, istovremeno, i rege i hip-hop i fanki, ali i house sastav. Zapravo, zato što im je znak prepoznavanja dominantni plesni ritam podstaknut napadnim ritmom basa, oni su i spakovani u house-scenu — kao lider! Međutim, u osnovi, oni su fanki bend u najboljem smislu te reči. Glavna ličnost u ovom sastavu stalno promenljivog ljudstva je **Beresford Romeo,** koji se nikad tako ne predstavlja, jer je mnogo poznatiji po „umetničkom" ili „house — di-džej" imenu: **Jazzie B.** Reč je o vrlo talentovanom autoru, koji je prošao „sito i rešeto" radeći po klubovima istočnog i severnog Londona — i to po klubovima koji su otvarani u napuštenim predgrađima, podrumima i nekadašnjim skladištima. Svet muzičkog i ostalog podzemlju bio je nerazdvojni deo većeg dela njihovog života. Ipak, ulično iskustvo nije ga oteralo u ozlojeđenost i tugu. On je ostao vedar, ratoboran i slobodan. Nisu ga sputavale predrasude, niti činjenica da mu je koža „nešto tamnije boje". Tokom sedamdesetih imao je maleni bend **Finsbury Park** (sa svojim današnjim glavnim saradnikom **Deddae-om)** s kojim je svirao mekani, opušteni rege, koji je vremenom prerastao u klasični soul. Poznavanje moći i uticaja snažnog basa, koji je dominantan zvučni glas u ritmu regea, bilo je apsolvirano na vreme; činjenica, koja mu je omogućila današnju uspešnu karijeru. Onaj soul je ubrzo prerastao u fanki; ritam je dakle ubrzan, prilagođen plesnim podijumima. **Jazzie je počeo da radi kao disk-džokej. Posle bezbroj noći provedenih uz gramofon i miksete naučilo je sve finese „skrečinga" i „miksovanja".** Usledilo je kratko druženje s elektronskim pomagalima pa je i **„sempling"** postao deo njegovog zanata. Fanki je preliven modernim studijskim ruhom. Bas je diktirao uzavrelost igre: **Jazziejev** snažni vokal je, potpomognut uvek najboljim crnim pevačicama koje su se nalazile u blizini, a niko ih još nije otkrio (tako je lansirana, recimo **Caron Wheeler,** koja sad s uspehom sprovodi solo-karijeru), dodavao čaroliju fanki-rege-house eleksiru, koji su nametalikao novi diktat za igračke zaluđenike velikih noćnih klubova. I, još nisu omanuli.

I, kad su politički stavovi u pitanju **Jazzie B.** je takođe poseban. Daleko je od „sabraće", a još dalje od **belih „aždaja i opresora",** koji imaju bogatstvo i vlast — kako obično kaže. A to je, najjednostavnije rečeno, upravo ono čemu i **Jazzie** teži. Ne filosofira mnogo o rasnim problemima i o patetičnoj brizi za „svoje". Njega interesuje sloboda, ekonomska pre svega, a odmah

KRATKO REČENO: ONI SU EM DUŠA!

za njom i stvaralačka. Da bi do toga došao on karijeru svoje grupe vodi preko vrha komercijalnog brega, trudeći se da u **Virgin-u** (to je kompanija koja, zasad, objavljuje njihove ploče) dobije što bolji komad kolača. A onda, kad finansijska moć bude dovoljno impresivna, osnovaće svoju disko-kuću. Od tog cilja, izgleda, da više nije tako daleko s obzirom na činjenicu da je imao dovoljno novaca da kupi super-luksuzni model **Mercedesa** (onaj kojem se vrata otvaraju uz pomoć daljinskog upravljača).

Projekt **SOUL II Soul** nije samo muzički. To je baza za čitavo mnoštvo najrazličitijih biznisa. Jer, trenutno, osim muzičkih izdanja ova grupa nudi tržištu i sve moguće modne zezalice — od kožnih jakni i trenerki do običnih majica i bedževa s (uglavnom) njihovim likovima. Prodaja se ostvaruje preko njihove prodavnice, koja se nalazi u srcu tržnog centra **Kamden Tauna**. U toj prodavnici se, međutim, ne prodaje obična odeća. U pitanju su potpuno originalni proizvodi, koje je dizajnirao njihov član, **Nicolai Bean**, koji u grupi ima zvanje glavnog dizajnera i umetnika. Tu je i **HB — Haydan** kojem je zadatak da pomaže umetniku i da omogući da njihova „modna kuća" postane poznata širom Britanije. Što mu, manje-više, zasadi uspeva. Dakle; tim **Soul II Soul** nije načinjen samo od muzičkih igrača, on je ukomponovan u jednu izuzetnu celinu sastavljenu od muzičara, disk-džokeja, umetnika, dizajnera, promotera, video-stvaralaca. **Jazzie** je, pre svega, pametni biznismen. Neki su ga, zbog toga, osudili kao pobornika **„nazadne i dekadentne"** politike surovog privatništva, koju je zadojila **Margaret Thatcher.** Njegov stav je, međutim, daleko od bilo kakvih političkih tabora:

— **Život je previše kratak da bi se luksuzirali razmišljajući na taj način!** — tvrdi. — **Morate raditi samo ono što osećate da je neophodno za vas — bilo da je to obijanje banaka ili propovedanje milionima ljudi! Moj odgovor na sva ta sranja jeste da se svako mora truditi da, pre svega, uživa u svom životu dok ga ima. A ako u tom procesu dobije priliku da učini nešto dobro za okolinu, onda to mora i uraditi. Jer, na kraju, svi mi veslamo u istom čamcu i zato nema stajanja nema očajavanja ili predaje...**

A to je upravo ono što rade **Soul II Soul.** Kod njih nema predaje. Svoj posao obavljaju bolesno precizno, oni su patološki opsednuti organizacijom prepuni su planova i ideja.

— **Mi dolazimo, vidimo, osvajamo i nastavljamo dalje!** — objašnjava **Jazzie.** — **Osim muzike i rada po klubovima, planiramo snimanje sopstvenog filma, dab-albuma i velikog poslovnog puta po Japanu. Mi dakle, želimo da radimo. Na svim mogućim poljima. Nemamo zaludne ideje o tome kako ćemo postati pokret i kako ćemo probuditi sabraću. Mi nismo propovednici...**

Kod njih nema nikakvih rasnih predrasuda, „crnog-bunta" ili međunacionalne mržnje. Oni svet posmatraju u svim mogućim bojama, a na ljude gledaju — pre svega — kroz umetničko oko.

— **Svakako, ko je bio izabran da radi u našoj grupi, dobio je priliku isključivo zato što je bio dobar u svom poslu, a ne zato što je crne ili bele kože ili zato što je muškog ili ženskog pola. Naše ploče nude poruke, koje nisu ni crne ni bele, već omogućavaju da ih ljudi prihvataju prvenstveno po sopstvenom osećaju. Kažu da smo zagovornici hipi pokreta. Možda je i tako, ali ja imam drugačije mišljenje. Hipi pokret nije izmislio ništa novo svojim porukama o miru, ljubavi i sreći. Te osećaje su ljudi imali oduvek. Ali su vremenom 'zaspali'. Nove generacije repa i housa postavile su sebi zadatak da sve usnule jadnike konačno probude iz dekadentne letargije.**

Da li, na taj način, sve ove mlade, multi-rasne grupe stvaraju novu, slobodniju epohu, novu socijalnu istoriju ostaje kao neobično pitanje na koje bi bilo veoma lepo dobiti odgovor što pre. U svakom slučaju, oni su pokušali. Bilo kakav uspeh u tom smislu srušio bi mit o tome da se muzikom svet ne može promeniti. Mnogi su pokušali u proteklim decenijama i — zaista im nije uspelo. Mit se tako i stvorio. A da li će se održati?

JAGODA NA VRHU KREMA BRITANSKE SCENE!

24 ČASA SA... SAŠA LOKNER

ASOCIJACIJE NA SVAKOJAKE SITUACIJE...

GDE STIŽU MOJA SEĆANJA!

PIŠE: BILJANA ŠAČIĆ
FOTO: BANE SIMIĆ

9,00 „Nekad se plašim da te pozovem, da te probudim, da te poželim. Samo ti spavaj, na zrnu graška, sa svojim snovima, sa svojim pričama... zelenih močvara..."

9¹⁰ „Slobode mi, nije me zaludela, adrenalin protiče mojim mislima..."

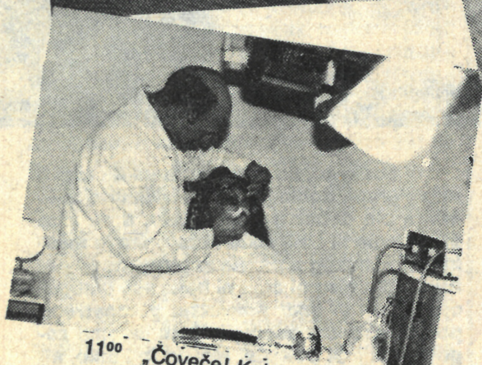

11⁰⁰ „Čoveče! Kakve su to obrve? Jaoooo! Kakve ima poglede ispod obrva, gospode! Spasi me od nevoljeeeee!"

11³⁰ „Preboleću što god da učiniš! Učiniću ti sve što poželiš! Večeras, samo, nemoj da me ostaviš...!"

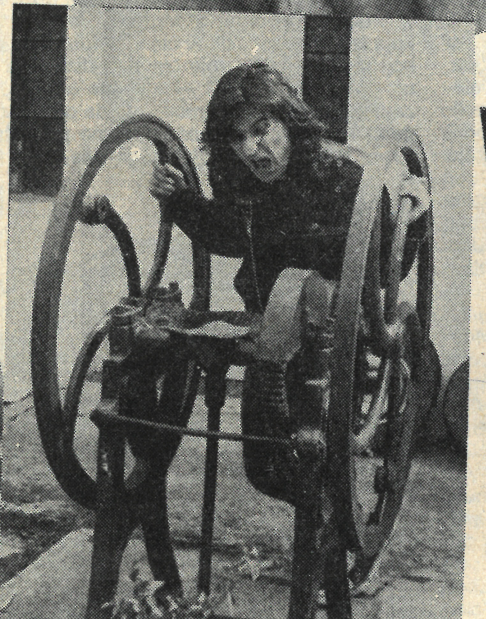

12⁰⁰ „... Hajde, bože, budi drug! Pa, okreni jedan krug, unazad planetu! Noć je kratko trajala, a nama je trebala, najduža na svetu..."

16⁰⁰ „Znam, čoveka! Stanovao je tu ,odmah, iza. Mučila ga apstinentska kriza. Mučila ga danima... Onda mi je rekao da se susreo sa samim — Bogom!"

3⁰⁰ „Šta, sad, vredi tehnika! Okrećeš tri akorda. Šta, sad, vrede svetske žvake, kad svirate narodnjake!?"

9^{25} „Zažmuri, pa na sopstvenom platnu u glavi pomešaj sivu i zlatnu... Pusti film da isteče. Udahni! Vazduh lepljiv od krvi..."

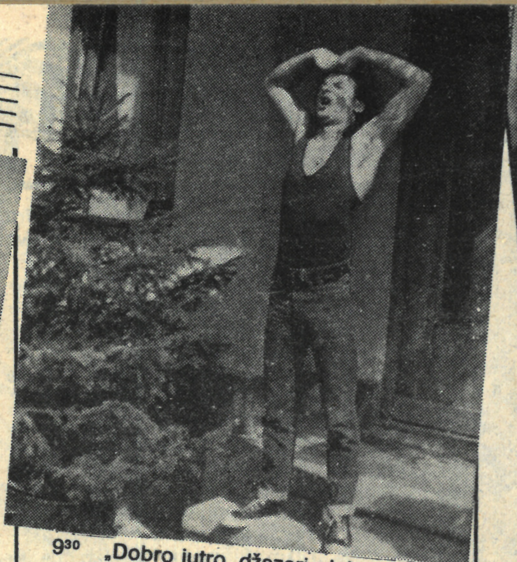

9^{30} „Dobro jutro, džezeri, dobro jutro, majstori! Da l' će da vas umori, ovaj bi-bap jutamji?! Ovaj bi-bap jutamji..."

STROGO POVERLJIVO SAŠA LOKNER:

TRAŽILI STE — ČITAJTE!

MOJA TAJNA AZBUKA

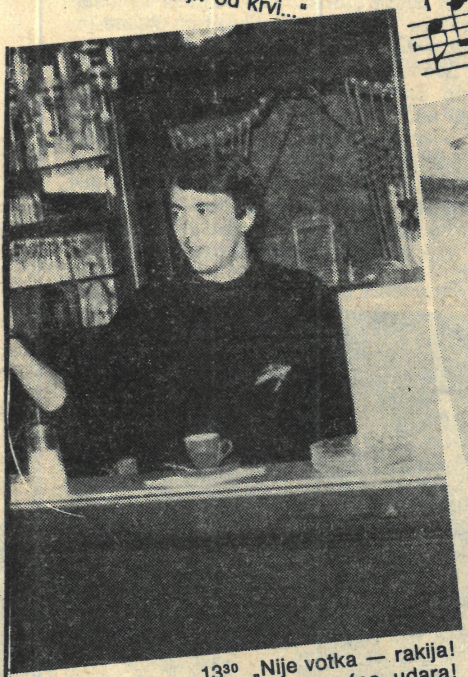

13^{30} „Nije votka — rakija! Mada, noćas, udara! Tuga mi je — velika, velika k'o Rusija!"

14^{30} „Duvaju promaje kroz vrata naroda, Tuda smo prošli mi, još davno, nekada!"

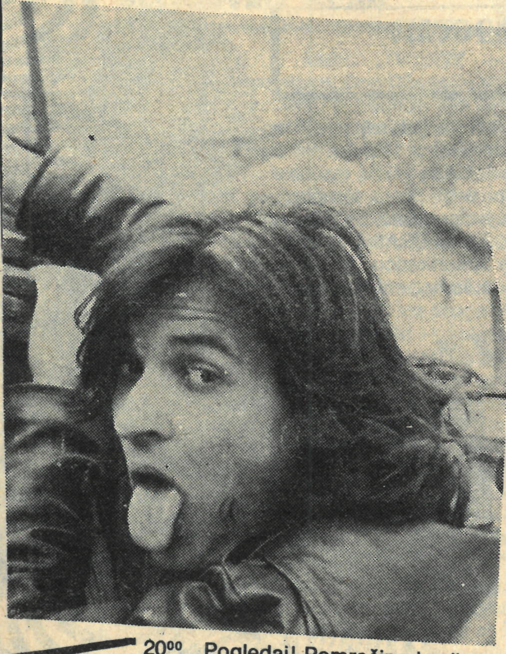

20^{00} „Pogledaj! Pomračina kaplje s krovova..."

00^{05} „Ja mislim 300 na sat i imam odličan — vid! Sa zemlje — na sedmi sprat, ja fuuuram jer imam — speed!"

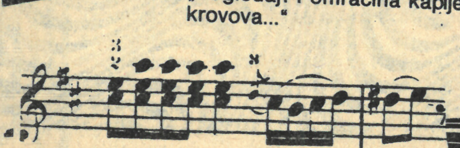

A kao **Ajfelova kula** — zato što je to sjajna arhitektonska asocijacija — sagrađena u 19. veku a i danas je fora number one, u Parizu. Kad kažem Pariz, to ti je **P** kao **Ajfelova kula!** (Smeje se)

B kao **Bane, kao Brat. B** kao **najzaslužnija osoba** što se danas ja bavim muzikom. **I B** kao osoba sa najviše ploča na svetu! Znači **B** kao **Brat Bane = BB = Brižit Bardo!**

V kao **Vampir. V** kao **Transilvanija,** odakle su oni potekli. **V** kao **„Bal vampira"**, najsmešniji i najlepši film o vampirima.

G kao **Generacija. G** kao: skoro sam bio u **Sarajevu,** i pričao sam u diskoteci „Beograd", s drugarima koji su isto moja generacija — '64. godište. Ubeđivali su me da je naša generacija najbolja posle '50. U Sarajevu je Bregović to godište, pa i Kusta tu negde. Znači, sledeći talas velikih fora je godište naše generacije. Tako kažu Sarajlije u Sarajevu. Eto, **G** kao **Sarajevo!**

D kao **Dosadu mrzim!** Dosadno mi je kasno noću, kad sam sam i kad ne mogu da zaspim. I Dosadno mi je što na D ne mogu ništa lepše da smislim. Znači napiši **D** kao **Ne znam.**

Đ kao **Đevđelija** zbog toga što sam u tom mestu prvi put bio u kockarnici. Izgubio sam malu lovu tako da to i ne pamtim. Kad kažem **Đ** setim se **Kockarnice.** I zato je meni **Đ asocijacija za K.**

E kao **Ekologija.** Sad sam ozbiljan. **E** kao **Ozbiljan.** To su **„Zeleni"**, i to je jedina stranka koja se meni sviđa. Eto, **E** kao **Zeleni.**

Ž kao **„Žalgiris"**, najpoznatiji košarkaški klub iz Viljnusa, u Rusiji. Tamo smo svirali pre tri godine. E, video sam Sabonisa, a ti nisi! Ahaha! Znači **Ž** mora da bude **kao Sabonis.** A moj drug Laza Ristovski nam dobacije da je on video **(O)Tkačenka!** Dobro, Ž može i kao **OT.**

Z kao **Zair** zbog Svetskog prvenstva u fudbalu, u Minhenu. **Z** kao **Zemlja**, jedina, koju smo pobedili sa 9:0. Bili smo svi jako srećni zbog toga. Znači, **Z** kao **Zair,** kao **Zemlja, kao Sreća.**

I kao **Ivana!** Evo malo romantike. **I** kao **Romantika. I** kao **Ivana** koja mi mnogo znači = I kao **Ljubav! Volim slovo I!**

J kao **Jadranka Janković** — „Čelična ledy". A onda je **J** kao **Margaret Tačer!**

K kao **Kontrabas!** To je najteži instrument. Probao sam da ga nosim. Pa, prema tome, **K** kao **nešto Teško.**

L kao **Liliputanci!** Mali vredni stvorići koji su strašno namučili našeg druga Gulivera. I zbog toga je meni uvek **L kao Guliver.**

Lj kao **Ljuljaška! Lj** kao **Bakino dvorište. Lj** kao **Ljuljala me baka. Lj** kao **Detinjstvo. Lj** kao **Lepo mi je!**

M kao **Maestro i Margarita. M** kao **Najlepša knjiga** koju sam pročitao. **M** kao **Bulgakov.** Kad sam bio u Rusiji išao sam na mesto dešavanja radnje romana.

N kao **Nemoj više da me nerviraš! N kao Nije upućeno Biljani.**

Nj kao **Njujork! Njujork** kao **Amerika. Nj** kao **Avantura** u **Americi.**

O kao **Osibisa!** To je kad sam na koncertu u „Pinkiju" '76 godine, prvi put, uživo, video Crnca. Kad kažem **O** to je meni **Crnac. O** kao **Uživo s Crncima.**

P kao **Predmet najneomiljeni,** u školi. Znači **P** kao **Domaćinstvo.** Nikako nisam mogao da naučim ono klot i frket.

R kao **Romboid. R** kao **Omiljena lekcija** iz nacrtne geometrije. A nacrtna geometrija zbog mame. **R kao Radost moje mame.**

S kao **„Seviljski berberin".** To je prva opera koju sam video u životu. Naravno, mama me je vodila. Znači **S** kao **Klasična muzika.**

T kao **„Tabacco road".** To je stvar koja ima najbolji gitarski rif, i pesma od koje su nastale mnoge druge. Tabacco road je bukvar za muzičare. Znači, **T** kao **Muzički bukvar.**

Ć kao **„Ćao"**, moj omiljeni list za mlade. **„Ćao"** kao **Starorimski pozdrav.** I eto odakle meni **Ć** kao **Italija.**

U kao **Ujedinjena Evropa!** Cela Evropa jednoga će dana biti jedna zemlja. Nadamo se da će i Jugoslavija biti u toj velikoj, jednoj Evropi. Znači, **U** kao **Evropa!**

F kao **filmovi. F** kao **Video klubovi. F** kao **Nespavanje** zbog gledanja videa.

H kao **Hajd park. H** kao **Simbol slobodne misli, Demokratije, H** kao **Hajd park,** veliko mesto za male ljude. Hajd park za velike govore i velike koncerte. Naš Hajd park je na ušću dvaju reka... **H** kao **Miting. H** kao **Sloboda.**

C kao **„Cepelini".** Grupa koja je početkom sedamdesetih godina promenila sve u dotadašnjem rokenrolu. **C** kao **Grupa** kojoj mnogi moraju da zahvale što su danas poznati i slavni muzičari, pevači. I zato je **C** kao **Rokenrol!**

Č kao **Čamac. Č** kao **Dunav. Č** kao moj **Zemun. Č** kao **Lido. Č** kao **Život u mom Zemunu.**

Dž kao **Džimi Hendriks!** Njajveći tip '60-70. god. Jedini čovek koji je svirao dušom i telom, u pravom smislu reči. Onda **Dž** mora da bude kao **Energija, Glas, Muzika...**

Š kao **Šuman. Šuman kao „Sanjarenje".** „Sanjarenje" je najlepša klasična balada.

ZA PRAVA ČOVEKA!

Sa svojim superhitom „Im Nin Álu“ Ofra Haza (rođena 19. 11. 1958 u Tel Avivu) ove godine postala je nekrunisana kraljica Etno-popa. sad se tamnooka Izraelka pojavljuje sa svojim novim albumom „Desert Wind“. Snimanje, u Njujorku i Los Anđelesu, potrajalo je dugih devet meseci: „Naročito mi je važna pesma „Slave Dream“. Ona će biti i u novom filmu Mikija Rurkea (Wild Orchid). Koji će se takođe pojaviti ove godine. Nadalje Ofra se priseća: „Bila sam u brazilskom gradu San Salvador de Bahia, da prisustvujem snimanju. Neko mi je ispričao da se — u staroj luci — nalaze nekadašnji brodovi za prevoženje robova. Ova strašna predstava o izmučenim ljudima, kojima se trgovalo, pratila me je i u snovima i — iz tog doživljaja nastala je pesma „Slave dream“. To je pesma oslobođenja, protiv maltretiranja čoveka!“

KRIG I ŠAPUTANJA

U ZNAKU CRVENE RUŽE

Martin Gor, Dejv Gan, Alen Vajlder i Endi Flečer bili su oduševljeni kad su početkom **januara**, saslušali konačan snimak svog novog albuma.

— **Najbolje što smo ikad uradili! — kaže Martin.** Ploča je već objavljena u martu, i zove se **„Violator“**. Ali, nema straha od povreda uha; naprotiv, nikad dosad **Depeche Mode** nisu imali tako bogate melodije. Na **„Violator“—u** preovlađuju blagi tonovi. Samo su tekstovi malo opori. Prva pesma, na LP—ju, zove se **„World in my eyes“**. Na ploči se mogu čuti i veoma neobični zvuci. Kao što se moglo primetiti na singlu **„Personal Jesus“**, nekadašnji fanatici sintesajzera sve više vole i koriste uobičajene instrumente. Odjekuju slajd—gitare, a u baladi **„Waiting for the night“** čuje se čak i oboa. **Enjoy the silence“** uskoro ce se pojaviti kao singl, i već se uveliko penje na top—listama. Omot će krasiti **crvena ruža** na crnoj pozadini. **Martin Gor,** trenutno, traži stan u **Los Anđelesu,** jer želi tamo da živi sledećih nekoliko godina. **Endi** je (opet trenutno) na odmoru na **St. Luciji. Dejv i Alen** su kod kuće. Turneja je u planu tek na jesen.

JOŠ UVEK ŽIVI KOD RODITELJA

Na hacijendi Heights, udaljenoj 45 minuta vožnje od Holivuda, živi Martika Marero (20), koja se u svet muzike probila sladunjavim hitom „Toy soldiers“ a sada, s pesmom „I feel the earth move“ ponovo osvaja vrhove top-lista. Martika živi u jednoj dvospratnoj kući od drveta i cigle. Već pet godina majka Marta je Martikin menadžer, uz neizmernu pomoć oca Gila. Martika igra i peva već od četvrte godine, njen brat Gilbert (31) organizuje fan-klub svoje mlađe sestre. Marerovi, koji su se u Ameriku doselili sa Kube, strogo vode računo o svojoj porodici. Pored Martike i njenih roditelja, u ovoj prostranoj kući žive još i braća Marki (25) i Anđelo (28). Martika ima i psa, koji se zove Chow-chow. Kuća Marerovih je prijatna, obojena u bež, žutu i crvenkastu boju. U dnevnoj sobi „u oči upadaju“ izuzetno veliki TV-aparat i klavir. Apstraktni portret Martike, koji je dobila od jednog obožavaoca, visi nad kaminom. U kupatilu ima jedna posuda s malim hotelskim sapunima iz celog sveta. Svi Martikini posteri, i sve slike, stoje na putu iz kuhinje u kupatilo. Na prvom spratu nalazi se soba sva uređena u kombinaciji crnog i belog, s odličnim stereo--uređajem i velikom foteljom. Iz ćoška se smeška kartonska figura **Majkla Džeksona**. Martika obožava da kupuje u prodavnicama s polovnom robom. Sakuplja krpice i modne predmete iz šezdesetih godina. Voli da sluša Juritmiks, Brosa ili Barbaru Strejsend, ali voli i Gloriju Esterfan i njenu grupu **Miami Sound Machine.**

VERNOST — VELIKIM SLOVOM

Zadovoljstvo njegovih fanova, na koncertima, stvarno nema granica. Na sceni, **Ričard Marks** daje sve od sebe i pokazuje da, osim sladunjavih balada, zaista zna šta je pravi rokenrol!

A u privatnom životu, dvadesetšestogodišnji pevač, inače oženjen zvezdom filma **„Prijavi ples“ (Sintijom Rouds),** voli mir:

— Nedelju, Sintija i ja najradije provodimo u krevetu! — priznaje. **— Jako mi nedostaje kad sam na turneji.**

Nećemo da vas obeshrabrimo, ali kod Ričarda se — bar zasad tako stvari stoje — vernost piše velikim slovom.

VOLI ČOVEK DŽEZ...

Iznenađujuća vest za obožavaoce Simply Red! Turneja, koja je počela u martu, mogla bi da bude i poslednja prilika da se uživo, i zajedno, vide **Mik Haknal, Tim Kelet, Fric Mekintajer, Toni Bouers, Kris Džojs i Aziz Ibrahim.** Naime, Miku je dosta rada s grupom. Hteo bi da prekine saradnju bar na dve godine, ili da sasvim Rasformira bend. U muzičkom pogledu on se, trenutno, isključivo interesuje za čist džez. Osim toga, riđokosog pevača nerviraju velike hale u kojima nastupaju **Simply Red.** U aprilu **Mik** odlazi u studio da snimi svoju solo džez—ploču. Ona bi trebalo da se pojavi ovog leta.

A „ONI“ GA CENE

Al Paćino još nije došao k sebi... Pre nekoliko dana dobio je paket adresiran na njegov dom na **Beverli Hilsu,** u kojem se nalazio fantastičan i ogroman zlatni trofej.

Iznenađenj **Brandovog** „filmskog sina“ bilo je nemalo kad je, uz poklon, našao i poruku. U jednom pisamcetu objašnjeno mu je da mu **„američka sredina“** dodeljuje nagradu kao najboljem gangsteru s ekrana, i precizira: **„Vaša klasa i Vaš talenat dali su svojevrstan pečat Našoj profesiji i mi smo Vam bezmerno zahvalni“.**

Zapanjen, ne znajući ništa o tome, **Paćino** je izjavio: **„Počastvovan sam isto kao da sam dobio Oskara. Jedino što ne znam — ko su te osobe, i ko je ta „sredina“ kojoj bi trebalo da se zahvalim.“** N. L.

ris hat zwei Töch-
ter: Josephine u. Julia

KAKO OBRADOVATI SEBE?

Superstar i strastveni ljubitelj trkačkih čamaca Don Džonson (rođen 15. 12. 1948 u Galeni, država Misuri, SAD) je, za otprilike milion dolara, kupio sebi „novu igračku“. Od sad je vlasnik najbržeg trkačkog čamca na svetu, s imenom „Team USA“. I, kao što to priliči otkačenom Amerikancu, od krme do pramca ofarbao je čamac u biji američke zastave!

STRAH OD OBOŽAVALACA

Bilo je potrebno sedam godina da karijera **Kris Rie** pođe uzlaznom linijom. Ali, engleski softroker poznat je još od 1983 sa sjajnim pesmama. **„The road to hell“**, novi LP, već je nedeljama u vrhu top—lista. Koncertne hale su pune. Za svoju turneju, koja je počela **13. januara,** on je promenio i izgled; sad nosi bradu, i „trajnu“. Inače, **Kris** se strašno boji obožavalaca, i odmah posle koncerta nestaje u nepoznatom pravcu.

Inače, **Kris** je rođen **4. 3. 1951.** u engleskom gradu **Midlsborou.** Tamo i danas živi sa ženom **Džoanom,** i kćerkama **Žozefinom, i Džulijom i Kristinom.**

VENČANJA (NE)ĆE BITI?

— Ovog puta stvar je veoma ozbiljna. Već sam i zakazao venčanje s Džeri Hol, i ništa više ne može izmeniti moju odluku.

Ovo je izjava, koju je dao slavni Rolling Stone — Mik Džeger. Naime, ovo je već sedmi put kako on najavljuje „čuveno" venčanje sa svojom desetogodišnjom životnom saputnicom i majkom njegove dvoje dece.

— Sad se, zaista, po prvi put osećam spremnim za brak! — kaže Mik — **Ranije sam strahovao da to „parče papira" ne poremeti moje odnose s Džeri!**

Džeri Hol, vrhunskom manekenu i foto modelu, ne preostaje ništa drugo no da zaista veruje u iskrene reči svog izabranika. Već je i naručila divnu belu venčanicu. Planiraju veliku svadbenu ceremoniju, kojoj će prisustvovati mnogobrojni rođaci i prijatelji, a biće održana u **Mikovom** velelepnom zamku u **Turenu**.

— Džeri zaista zaslužuje veliku svadbu, jer je sve ove godine bila veoma strpljiva sa mnom! — šali se **Mik**.

Dok se on šali, **Džeri** se veoma ozbiljno poverila svojoj drugarici: **„Ako, i ovog puta, od venčanja ne bude ništa, zauvek ga napuštam! Do sada sam bila strpljiva, ali i mom strpljenju ima granica!**

N.L.

LJUBAVNI JADI GOSPOĐICE SALERNO

Italijanska „atomska" bomba: rasna, eksplozivna, neverovatna — Sabrina. Muškarci bi je najradije strpali u svoj krevet, a žene bi joj počupale kosu od ljubomore. Ah! Kad bi samo znale koliko je ona zapravo nesrećna, uopšte joj ne bi zavidele...

Otkada se prelepi **Koso**, bivši vitez—pratilac **Sofi Marso**, pojavio na italijanskom muzičkom nebu sa svojom pločom **„Gringo"**, bili smo prosto bombardovani vestima o velikoj ljubavnoj priči. Avaj, dotična priča pada u vodu...

Sve im se smešilo: zvezde, mladost, slava, lepota... Ali, kao što kaže pesma: **„Život rastavlja one, koji se vole". Sabrina je imala mnogobrojne nastupe u Italiji i Nemačkoj**, gde je postala velika zvezda. Što se **Pjera** tiče, on upravo priprema svoje buduće turneje. Posvećujući ceo svoj život profesiji, Kuso se razdvaja od **Sabrine** sažaljenjem i nudi joj večno prijateljstvo. Obećanje je održao, tako da su oni danas zaista (i samo) dobri „drugovi". **Sabrinu**, očigledno, **„neće"** ljubav sa **Francuzima**. Njena veza s **Antoni Delonom** nije trajala ništa duže od ove s **Kosom**. Šta li je tome razlog? Možda prevelika medijska buka oko **italijanske** lepotice? Istina je da paparaci ne dozvoljavaju ni trenutka samoće sličnim mladim parovima. Posledica: dva slomljena srca. Izvesno je: Nije nimalo lako podrediti svoj lični život i sreću profesiji. Mi, obični smrtnici, toga nismo ni svesni. U vreme raskida sa **Sofi Marso**, **Koso** je izjavio: **„Obogaćeni smo fantastičnim iskustvom. Sada je, međutim, neophodno da svako od nas krene svojim putem. Ako bi se sad govorilo o meni zbog nje, i o njoj zbog mene, to bi bilo opasno po naše karijere."**

To isto dešava mu se i danas sa **Sabrinom**. Njihova profesija zahteva mnoga lična odricanja... (Nikad ne bih poželela da postanem slavna, a vi?)

N.Z.

ŠOK NA PREMIJERI

Izazovna haljina **Kylie Minogue** bila je hit večeri na premijeri njenog filma **The delinquents"** („Prestupnici"), **5. decembra** u **„Warner Cinema Leicester Square"** u **Londonu**. Sićušna **Kylie** (visoka je samo 1,55 m), nosila je veoma usku, gotovo providnu haljinu, s otvorom do kukova...

Dvadesetak minuta pre početka premijere **Kylie** se, s menadžerom **Terijem**, dovezla u prelepom **„kadilaku"**. Među zvanicama bili su i **Mendi Smit** (jedva smo je prepoznali s tamnom perikom), **Vendi iz „Transvision Vampa"** (uz crni minić nosila je vetrovku i vojničke čizme) i starleta Amanda de Kadene. **Kylien** momak, pevač grupe **INXS, Majkl Hačens** nije mogao da dođe iz poslovnih razloga, kako je objašnjeno. A šok večeri bio je dolazak **Džejsona Donovana**, koji je engleska štampa pripisivala vezu s partnerkom iz serije **„Susedi" Kylie Minogue**, s novom prijateljicom, američkom manekenkom **Denis Luis** (28). Očevici tvrde da je **Kylie** bila zapenila od besa...

ŠTA SAD KILI?

Nedavno je pevač australijske grupe **INXS, Michaell Hutchence**, inače novi dečko ljupke **Kilie Minogue**, izjavio da se nikad neće oženiti. Možete zamisliti koliko su ove njegove reči pogodile romantičnu **Kilie**, koja je uvek govorila kako želi da — jednog dana — ima malu kuću na brežuljku, srećan brak i dvoje — troje dece. Međutim, **Michael** koji ni na trenutak ne skriva svoju ljubav prema **Kilie**, odmah dodaje:

— Moji roditelji razveli su se baš u vreme kad smo moj brat i ja zakoračili u te neke tinejdžerske godine. Bio sam toliko nesrećan da sam odlučio da se nikad ne oženim, kako ne bih imao priliku da nekome učinim ono što su naši roditelji — možda i nesvesno — učinili nama. Bio sam toliko stidljiv da sam, od te moje stidljivosti, jedva govorio — a da ne pominjem traume prouzrokovane uverenjem da sam najružnije stvorenje na celom svetu. Upravo zato, kad mi neko kaže da sam lep i seksepilan, jedino što osetim — jeste želja da što pre pobegnem!

ŽIVI BILI PA VIDELI

Billy Idol je, nekoliko nedelja, bio prikovan za invalidska kolica, a razlog je bila teška saobraćajna nesreća i to na njegovom omiljenom motoru marke **Harley — Davidson**. Iako je taj nesrećni događaj umnogome poremetio planove vezane za izlazak najnovijeg albuma, poluoporavljeni **Bily** samouvereno poručuje da će se veoma, veoma brzo pojaviti pred svojim mnogobrojnim obožavaocima.

NEVEROVALI ILI DA

Jedne večeri, u klubu **„TWENTY — TWENTY" u Los Anđelesu, Don Džonson** sa prijateljima je proslavljao rođendan jednog od njih. Kako je događaj obilno „zaliven" viskijem, i kad je postalo pretoplo i zagušljivo — učesnici proslave počeli su da se prisećaju, i prepričavaju zgode iz prošlosti. Kad je stigao red na njega, **DoN Džonson** je ispričao jednu skoro neverovatnu priču „ali istinitu", kako je sam rekao.

Bilo je to pre nekoliko godina, u vreme kad sam još bio student. S još dva druga s fakulteta, pošao sam u Australiju — želeći da tamo provedemo školski raspust. Imali smo tako loš auto da kad nam se — na seoskom putu — isprečio kengur nismo mogli da ukočimo. Sirota životinja samo se sručila pod točkove, bez svesti. Odlučili smo da — što je pre moguće — pronađemo najbližeg veterinara. „Samo nam još fali da se kengur prehladi"... rekao je jedan od mojih prijatelja. Reagovao sam brzo. Skinuo sam svoju jaknu i „obukao" je kenguru. Samo što sam ga ušuškao, kad se on iznenada trznu, skoči i pobeže u nepoznatom pravcu... s mojom jaknom i dokumetima. Najteže je to bilo objasniti, kasnije, u policiji, jer su nas gledali kao da smo pali s Marsa.

Dakle: ako jednog dana, u nekoj australijskoj pustari, **naletite na kengura** u kožnoj jakni — ne dajte se zbuniti, a ako uspete i da ga uhvatite — znaćete, bar, kome da vratite jaknu.

KAKO PROVERITI ROĐENU ŽENU?

S obzirom da je tvrdio da su grudi **La Toje Džekson** lažne, **Arsenio Hol**, poznati holivudski zavodnik, se suočio s njenim suprugom i impresariem **Džekom Gordonom** i njegovim neverovatnim predlogom:

— Da bih mu dokazao kako nije u pravu, predložio sam mu da provede jednu burnu noć s mojom ženom. To će biti avantura, koju nikad do tad ni zamisliti nije mogao. Čak sam mu i platio avionsku kartu, prvu klasu, da bi došao po La Toju u Njujork. Limuzina bi ih sačekala na aerodromu i odvezla do luksuznog restorana „Krug", u kom bi večerali, u separeu, uz sveće. Zatim, ja bih rezervisao sobu u hotelu „Plaza", na poslednjem spratu, koja pruža divan pogled na grad. Sve to bi bilo neverovatno romantično i Arsenio bi mogao da proveri — da li su La Tojine grudi lažne ili zaista prave!

Kleo sam se da su prave i siguran sam u to sto posto. A i ona je toliko gorda da nije oklevala da se slika za „Plejboj" i tako pokaže svoje čari."

Ovaj pedesetogodišnji **Don Žuan**, **La Tojin** nestalni pratilac, ne nailazi na simpatije njenog brata **Majkla**, koji nije mogao da mu oprosti zbog toga što je podržao **La Toju** da pozira naga.

Ali, da vidimo šta je uradio **Arsenio Hol** s početka naše priče? Eh, naravno da je prihvatio predlog! Pitam vas: a ko ne bi?

N.L.

ĆAO NADE: LET 3

PIŠE: JUGOSLAV PANTELIĆ

KORAK PREKO „GRANE"

PO mnogima — oni su bend devedesetih. Njihov album, prvenac, **„TWO DOGS FUCKING"** (DVA PSA SE „TUCAJU") naišao je na izuzetno dobar prijem kod publike, a moglo bi se slobodno reći — ništa manje dobar i kod kritike.

O **jugoslovenskom bendu** devedesetih, porazgovarali smo s njihovim menadžerom **GORANOM LISICOM-FOOXOM**. Dakle: u ime petorice momaka iz **Rijeke** govoriće čovek, koji je najkompetentiji da daje informacije o bendu — „LET 3".

ĆAO: — FOX, za početak, reci nešto o istorijatu benda „LET 3"?

FOX: — Oni postoje već **5-6 godina**, prvo su se zvali **„LET 2"**, i počeli su kao kvartet. Inače, **„LET 2"** nastao je dve godine posle definitivnog raspada grupe **„TERMITI"**. **Dakle: sadašnji basista „LET 3"** — **MRLE** (DAMIR MARTINOVIĆ) bio je u **TERMITIMA**, i on je sigurno, pored **KOJE** najbolji basista u **Jugoslaviji**. Da se vratim postavi **„LET 2"**, koji je životario nekih par godina, bez nekih većih uspeha. Doduše koncerti su im bili posećeni i ljudi su ih voleli, bili su zanimljivi, ali ploču nisu mogli da snime. Ubrzo dolazi do promene članstva, pa **„LET 2"** postaje **„LET 3"**. To se dogodilo od prilike pre nešto više od dve godine. Obnovljeni bend **„LET 3"** osvojio je sve što se moglo osvojiti u juniorskoj konkurenciji: pobednici subotičkog festivala, grupa godine po ovom, po onom, na JURM-u, na novom **ROCKU u Ljubljani**, i šta sve ne. Tad su trebali da snime i ploču, koja je nastala prošlog proleća. Tačnije, snimana je tokom proleća... Inače, ploču je izdao **HELIDON**. Ocenjena je kao vrlo dobra.

ĆAO: — Ime ploče „TWO DOGS FUCKING" — prilično neobičajeno zvuči za naše prilike?

FOX: — Bilo je puno predloga kako ploča treba da se zove — ploča je dosta čudna — pa je odlučeno da dobije to čudno ime.

ĆAO: — S pomenute ploče pesma „IZGUBLJENI" postala je veliki hit, što se za ostale stvari baš i ne bi moglo reći?

FOX: — Pa cela ploča **„TWO DOGS FUCKING"** je, još jedanput ponavljam, dosta čudna, tačno, pesma **„IZGUBLJENI"** postala je pravi hit, međutim, ostale pesme rađene su u različitim stilovima. Ima i onih, koje možemo okarakterisati kao — eksperimentalne.

ĆAO: — Da li će „LET 3" pokušati s probojem na inostrano tržište, jer je opšte-poznato da ta vrsta muzike ima dobru prođu van naših muzičkih (a i onih drugih) granica?

FOX: — Kao što znaš naši bedovi dosta teško nalaze izlaz vani, međutim oni su bend koji je napravio dobar korak preko naše granice.

ĆAO: — Koje su to zemlje?

FOX: — Pa, pre svega, **Italija, Austrija...** dosta dobro su prošli u **Budimpešti**. To, ipak, nije popularnost, koju ima jedna **BOREMESIA** u inostranstvu, ali zaista oni su napravili vrlo dobar prodor u javnosti, svuda u inostranstvu gde su svirali.

ĆAO: — Video klip za pesmu IZGUBLJENI vrlo je dopadljiv, postoje li šanse da se pojavi materijal „LET 3"?

FOX: — A, taj klip je nastao u Rijeci, radio ga je EDI KRALJIĆ. Da, i meni se jako dopada.

ĆAO: — Fox, ti kao menager verovatno znaš neke zanimljivosti u vezi s bendom,. Eto, reci obožavaocima „LET 3" nešto...

FOX: — Znam šta misliš... A da, možda bi bilo zanimljivo reći da se **NELE** najviše plaši struje, da su jednom prilikom morali da proveravaju celu dvoranu, gde su vežbali — ispitivačima, jer je bila vlažna, pa je MELE mislio da će ga struja ubiti...

ĆAO: — Kako si ti postao menager „LET 3"?

FOX: — Pa, šta ti ja znam. Ja sam iz **Rijeke**, i tako, jednostavno pratio sam njihov rad od početka... Mislim da imaju šta da ponude... Da ne budem prepotentan, sve sam te bendove ja odgojio, od malih nogu.

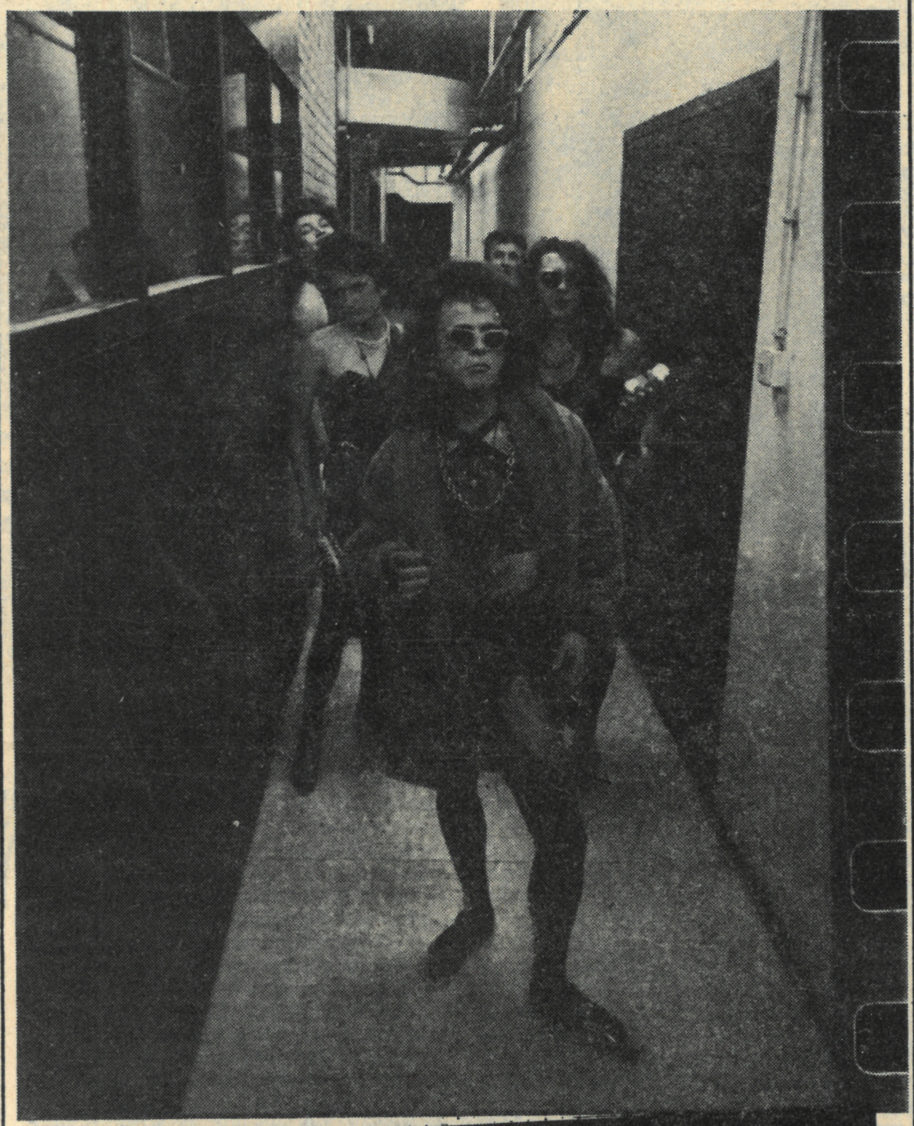

Vrlo sukvalitetni i originalni. Mislim da mogu uspeti vani. Potrudio sam se da dođe do ploče i — sada je ona tu.

ĆAO: — U kakvoj vezi su tvoji momci iz „LET 3" s ženskim bendom CACADOU LOOK? (pevač prve i bubnjarke druge grupe...)

FOX: — (smeh) Ima tu istine, pa čuj, to bi još trebalo proveriti...

ĆAO: — „LET 3" je bend, koji stalno menja image; da li sam u pravu?

FOX: — Jesi, prvo su se kompletno mazali u crno blato, onda su nosili brkove, pa su imali umetne trbuhe od jastuka, sada im je image ka **„NEW YORK DOLLS"**. Oblače se kao ženski (minići, podveznice...)

ĆAO: — Odakle vam ideje za fino „otkačen" image?

FOX: — Eto, na primer, kod poslednjeg (ženske) sami su došli na tu ideju, nastupajući s grupom **CACADOU LOOK** — odlučili su da se pojave obučeni kao devojke. Mora se priznati da su izgledali dosta morbidno sa onim dlakavim nogama i — podvezicama.

ĆAO: — Šta, u najskorije vreme, možemo očekivati od grupe „LET 3"?

FOX: — Pa, čuj, nameravamo izdati novu ploču negde u septembru, ili bolje reći početkom jeseni, u međuvremenu — dok ne izađe nova ploča — planiramo da sa ploče **„TWO DOGS FUCKING"** skinemo još jedan singl i, svakako, napravimo videoclip.

ĆAO: — A što se tiče aktivnosti na inostranoj sceni?...

FOX: — Da, planiramo i izdavanje materijala za inostranstvo. Pripreme su u toku. Nadam se da će sve biti kako valja.

ĆAO: Šta je sa koncertima?

FOX: — Bend LET 3 neprekidno svira. Trudimo se da nas što češće ima, naravno tamo gde to treba. Eto, naprimer, u **Beogradu** smo nastupali u **SKC, KST** i treba da nastupamo na Akademiji.

ĆAO: — Kako je raditi s bendom LET 3?

FOX: — Oni toliko predano rade da je to nezamislivo. Trenutno su jedan od najačih koncertnih bendova, a tome treba da zahvale, pre svega, jer dosta vežbaju. Zaista uživanje ih je gledati kako rade.

ĆAO: — Postoje li neke zanimljive mlade snage na Riječkoj rok sceni?

FPX: — Okako sam otišao iz **Rijeke**, nemam više tako puno uvida u to što se tamo dešava. Ima, kako da ne. Ti su bendovi različitih usmerenja, međutim mislim da svaka godina ne može biti plodna što se tiče mladih bendova.

ĆAO: — Da li postoje neke specifičnosti „tvog" benda, koje ih odvajaju od ostalih?

FOX: — Da, oni su jako dugo radili, a nisu imali nikakve rezultate. Sad su se stvari promenile. Jednostavno, publika ih obožava. Svuda su odlično prihvaćeni — od **Rijeke, Ljubljane, Zagreba do Beograda**. Jednostavno, ostali su atrakcija.

ĆAO: — Šta misliš: šta prvo pomisle ljudi kad se pominje bend LET 3?

FOX: — To je sasvim jasno: pomisli se na ludu zabavu otkačene tipove, dobar provod, jednostavno dobro zezanje... Mislim da se ljudi otpuno otkače na koncertima LET 3 i — to je dobro.

ĆAO: — Kakvu muziku slušaju momci iz benda?

FOX: — Pa, pre svega, tvrdu odnosno čvrstu muziku, znam da im se dopada neka francuska **HARD CORE** grupa,a sad ne mogu da se setim koja i to slučaju u neograničenim količinama.

ĆAO: — Šta bi za kraj poručio čitaocima magazina ĆAO?

FOX: — Svakom ponaosob želim po jedan, i više, koncert LET 3!

Foto: Valter Peculić

...A TAMO IH, VEĆ, SVI OČEKUJU RAŠIRENIH — ZENICA...

NOVI ALBUM, NOVA TURNEJA, NOVE POBEDE, A

ONI: WET, WET, WET

MARTI JE NAŠAO SEBE!

Četiri Škotlanđanina pod imenom **Wet Wet Wet** opet okreću muzički svet prema sebi i to svojim trećim albumom **„Holding Back The River"**. Uz komercijalni singl **„Sweet Surrender"** i s iznenađujuće blagonaklonim kritikama, čak i najoštrijih kritičarskih pera s **Ostrva**, ovi momci zaista imaju razloga da — o sebi — misle isključivo u superlativima. Njihova trenutna pozicija daje povoda za uzdizanje ega. Nova, pobednička tura u njihovoj karijeri započela je s kraja prošle godine, kad su startovale specijalne promo aktivnosti, koje je brižljivo isplanirala i izvela njihova ekipa. Posle višemilionskog tiraža debi-albuma **„Popped In Souled Out"** i solidnog plasmana spomenar-albuma **„The Memphis Sessions"** ovaj kvartet postao je dovoljno velliki i moćan da održi spektakularni besplatni koncert!? Čudite se? Tačno je da deluje apsurdno, ali je — takođe — tačno da velike besplatne koncerte zaista mogu da drže samo dovoljno snažni muzički pogoni. Dovoljno moćni da mogu da se reklamiraju kao **„novi Vudstok"** ili novi **„Hajd Park"** /u ovom drugom slučaju reč je o aluziji na čuveni besplatni koncert **„Rolling Stonesa u Hajd Parku 1969. godine"**/. Naravno, vrlo je diskutabilno — da li bi **Marti Pelow, Neil Mitchell, Graeme Clarke i Tommy Cunningham** mogli da razmišljaju o ovakvoj predstavi van svog rodnog grada, van **Glazgova** i nesebične podrške njenih čelnika i biznismena. Jer, ipak, **Vudstok**, je bio jedno, **Rolling Stonesi** su rođeni kao bogovi, a **Wet Wet Wet** — pošteno rečeno — nije bend, koji može da sanja o istim dometima. No, u svakom slučaju, mora se priznati da je polu-dobrotvorni spektakl, koji su ovi momci organizovali na izmaku prošle godine, bio jedan od najneobičnijih i — u proseku gledano, a uzimajući u obzir proporcije popularnosti — jedan od najuspešnijih. Haime, **Wet Wet Wet** je pod okriljem lokalne policije i bezbrojnih redara, a pod pravom opsadom svih mogućih medija, na velikom otvorenom prostoru u **Glazgovu**, održao besplatni koncert pod nazivom **Glasgow Green**. Bila je to specijalna promocija njihovog tad još „vrućeg" trećeg albuma. Ovog istog s kojim su trenutno aktuelni širom sveta, i koji je objavljen kod nas u licencnom programu najvećeg beogradskog disko-izdavača. Na koncertu **Glasgow Green** bilo je ni manje ni više nego pedeset hijada ljudi! Bila je to besplatna muzička fešta koja je, međutim, bila i te kako bogata promo aktivnostima uperenim u korist benda pa se čitava zamisao pokazala kao vešta kombinacija njihovih navodnih altruističkih poriva i otvoreno promovisanih ličnih interesa. Doduše, oni to bar nisu krili. Njihov koncert je poslužio gradskoj upravi kao savršena inicijalna kapisla projekta pod pompeznim nazivom **„Glasgow — Year Of Culture 1990"** čiji je zadatak da ovaj grad promoviše u glavni kulturni centar ove sezone. S druge strane, koncert je poslužio kao idealni materijal za buduće medijsko prezentiranje grupe, na čemu je posebno insistirala njihova disko-kuća. Tako je, uz prebogato opremljenu binu /24 različita specijalna efekta, dvadesetak svetlosnih topova, najsavršenija binska elektronika i propratna oprema, najbolji tehničari i slično/ bilo raspoređeno nekoliko snimateljskih ekipa čiji je zadatak bio da skupe što veći deo materijala, koji će kasnije biti montiran s detaljima s njihove turneje po Americi i Francuskoj i objavljen na posebnoj koncertnoj video-kaseti. Uspeh je bio potpun, što se delimično može naslutiti i iz video-spota za njihov trenutno aktuelni singl **Sweet Surrender**, koji je potpuno načinjen od snimaka s ovog koncerta i koji se, bukvalno, „ne skida" s udarnog programa MTV-ja. Što se samog albuma tiče, uopšte nije preterano ako se kaže da su **Marti** i njegovi saradnici konačno pronašli sebe. Ovoga puta su napokon napustili dosadne pop vode, koje su ih uglavnom sputavale i okrenuli se onome u čemu su najbolji — fuziji britanskog intelektualnog popa i američkog „mainstream" ritam i bluza. Ploča sa zapisom njihovih „memfiskih iskustava", koja je samo naznačila posedovanje ovakvih afiniteta, sad je potpuno razrađena i, istovremeno, prevaziđena. Počev od pomenutog singla, pa preko numera kao što su **„Blue For You", „I Wish" ili „Hold Back The River"** da, ipak, ne preterujemo i pominjemo sve — predstavile su škotski kvartet kao zrele autore, koji su možda trenutno najjači beli bluz bend na svetu. Ukoliko tako nastave /u prilog njihove zrelosti svakako ide i činjenica da su se na novom LP-ju predstavili kao samostalni producenti/, imaju sve šanse da postanu veći od bilo kakvih komercijalnih ultimatuma i da tako suvereno diktiraju svoj stil čitavom muzičkom establišmentu. Činjenica da su ploču snimili u **Peter Gabrielovom „Real World"** studiju, i te kako im ide u prilog...

SVE ŠTO STE ŽELELI DA ZNATE O GRUPI WET WET WET!
/oni sami vam govore/

MARTI PELLOW

PUNO/PRAVO IME: „Mark McLoughlin! Međutim, uvek su me svi zvali Marti Pellow, još u školi, i tako je ostalo. Ime Marti sam dobio kao neku vrstu nadimak zbog toga što sam oduvek obožavao šou-biznis, Marti je nekako bolje zvučalo. Pellow je majčino devojačko prezime..."

DATUM ROĐENJA: 23. mart 1966. godine — „Rođen sam u toaletu, na autobuskoj stanici Clydebanka! Zaista, ne zezam se. Na toj stanici su se zatekle moja majka i moja baka. Mama je otišla u toalet i — ja sam baš tada odlučio da ugledam svet... Inače, imam starijeg brata. On se nije rodio u toaletu!"

ASTROLOŠKI ZNAK: „Ja sam Ovan! Verujem u te stvari, zaista. Prilično sam zaluđen astrologijom, ubeđen sam da ima nečega u tome."

NAJDRAŽI FILM: „Blejdraner — zato što je tako tužan! To je jedini film zbog koga sam lio krokodilske suze!"

ŠTA GA RASTUŽUJE: „Svi gorki osećaji, sva čemerna iskustva. Neke pesme, recimo, kada ih pevam. Ipak, ne plačem ja tako mnogo, to su samo krokodilske suze..."

ŠTA BI PRVO UČINIO KAD BI ZAVLA

STARI OBOŽAVAOCI!

DAO SVETOM: „Obišao bih svet da proverim šta sve imam — putovao bih balonom."

OMILJENI I OMRAŽENI POLITIČARI: „Oh, ima ih puno, posebno ovih drugih. Međutim, trudim se da budem što dalje od politike i svih političkih komentara. Politika generalno izaziva depresiju kod mene i zato se trudim da o njoj ne razmišljam. Recimo, samo, da imam svoju listu omraženih i omiljenih političara, ali ja neću nikada saopštiti. Pitanja o politici ugrožavaju moje zdravlje! Pa, dobro, mogu da kažem i ovako: bio sam veoma tužan kada je radnička stranka izgubila na izborima..."

OMILJEN GRAD: „Nirnburg u Nemačkoj! Razlog je jednostavan — to je bukvalno grad-blizanac sa Glazgovom."

ČIJI TELEFON BI VOLEO DA IMAŠ: „Već ga imam! Ne, neću reći čiji je. Čak i kad bih rekao to većini ljudi ne bi ništa značilo, ONA nije slavna ličnost!"

OMILJENA BOJA: „Crvena — strastveno sam zaljubljen u signalno crveno boju."

KAKO BI OPISAO SEBE: „Veoma neobična, sentimentalna osoba. I prilično tvrdoglava. Ponekad sam veoma agresivan. Mislim, nisam neki buntovni Škotlanđanin, ali, kako ono kažu, imam narav. Obožavam humor, on mi je jedna od najvažnijih stvari u životu."

ŠTA IMAŠ, TRENUTNO, U DŽEPOVIMA: „Rupe! Zaista, ne lažem, rupe..."

NEIL

PUNO IME: Neil Mitchell

DATUM ROĐENJA: 8. jun 1965. godine. Rođen sam u Helensburgu, što je mondenska četvrt Glazgova. Zaista ne znam zašto sam se tamo rodio, zapravo zašto je majka izabrala bolnicu u tom kraju. Odrastao sam u Klajdebenku. Imam tri godine starijeg brata."

ASTROLOŠKI ZNAK: „Blizanci. Valjda to znači da bi trebalo da imam podeljenu ličnost. Ko zna, možda je tako. Nisam mnogo zaluđen tim stvarima. Doduše, redovno čitam horoskop, ali na tome se sve završava. Ipak, čovek se ponekad zamisli kada iskusi neke neobjašnjive stvari. To se i meni desilo kada je neka gatara rekla mojoj majci da ću za nekoliko meseci otići u London i postati slavan. Bilo je to devet meseci uoči mog odlaska u London..."

OMILJENI FILM: „Let iznad kukavičijeg gnezda"

OMILJENI/OMRAŽENI POLITIČARI: „Mrzim Margaret Tačer! Ne postoji nijedan političar za koga mogu da kažem da mi je omiljena ličnost. Donekle mi je bliska radnička partija i to je sve. Inače, redovno pratim političke vesti iz čitavog sveta. Čitam sve moguće novine, volim da budem obavešten."

ŠTA BI PRVO UČINIO KAD BI ZAVLADAO SVETOM: „Vodio bih ljubav sa što je više moguće žena!"

ŠTA GA RASTUŽUJE: „Ništa posebno. Nisam plakao godinama. Zapravo, ne mogu da se setim da sam ikada zaplakao osim posle onih dečijih tuča kada uzbuđenje izmami suze. Tada sam se zaključavao u kupatilo da me niko ne vidi."

OMILJENI GRAD: „Glazgov, bez konkurencije. Naravno, osnovni razlog je što je to moj rodni grad, što sam u njemu odrastao. Ne znam, to je prilično čudno. Bio sam svuda po svetu, u Italiji, po najlepšim krajevima Francuske, u Americi. Dok sam bio klinac, kada sam putovao sa roditeljima, takva mesta su me toliko oduševljavala da sam želeo da ostanem zauvek u njima. Međutim, povratak kući je delovao kao otrežnjenje. Ubrzo bih shvatio da nema boljeg mesta od rodnog grada. Tako mislim i sada."

ČIJI TELEFONSKI BROJ BI VOLEO DA IMA: „Mendi Smit! Ona je tako divna i..."

OMILJENA BOJA: Plava.

ŠTA IMAŠ U DŽEPOVIMA: „Ključ od moje kuće, kreditnu karticu i par žileta jer sam morao da budem sveže izbrijan zbog slikanja pre par sati..."

GRAEME

PUNO IME: Graeme Clarke

ROĐEN: „15. aprila 1966. godine. Rođen sam u Glazgovu. Imam dva starija brata, dakle ja sam beba u porodici. Do moje pete godine smo stanovali u južnom delu Glazgova, da bi se onda preselili u zapadni. Tamo sam upoznao ostale iz grupe."

ASTROLOŠKI ZNAK: „Ovan — jedva. Dakle, isto kao Marti, što znači da imamo dva ovna u grupi! Međutim, ja uopšte ne verujem u to."

OMILJENI FILM: „Polja smrti — taj film je zaista ostavio upečatljiv utisak na mene. U poslednje vreme sam zaluđen filmovima o vijetnamskom ratu. Imam i u tom žanru nekoliko favorita..."

OMILJENI/OMRAŽENI POLITIČARI: „Mrzim Margaret Tačer! Ona uopšte ne mari za Škotsku, po njoj mi i ne postojimo! Ona kaže da kod nas ima posla na pretek, samo smo mi previše lenji! Kakvo sranje. Da, ovde ima posla, ali kakvog? Mi ih zovemo debilnim, lažnim poslovima, kao što su i svi političari — debili i lažovi!"

ŠTA BI PRVO URADIO DA ZAVLADAŠ SVETOM: „Ja bih bio predivni vladar. Pod mojom vladavinom svi bi imali dovoljno novca — delio bi ga kapom i šakom!"

ŠTA TE RASTUŽUJE: „Tužni filmovi. Imam jaku volju i zaista vrlo teško mogu da zaplačem. Prvi put sam se ubio od plakanja u svojoj četvrtoj godini kada sam gledao film King Kong. Kada je na kraju Kong pao s Empire Buildinga nisu mogli da me smire satima! Plakao sam i kad je Glasgow Rangers izgubio od Celtica, ali to je bilo drugo vreme."

OMILJEN GRAD: „Pa, ja nisam baš neki veliki putnik. Jedino čega mogu da se setim je naše putovanje u Memfis, u Tenesiju. To i nije pravi grad, više je varošica, ali poseduje neku tajanstvenu, specijalnu atmosferu. Jednostavno, ne možete ga zaboraviti."

ČIJI BI TELEFON VOLEO DA IMAŠ: „Anita Baker! Obožavam njen glas."

KAKO BI OPISAO SEBE: „Nikada nisam razmišljao o tome. Šta znam, možda bi ja mogao da važim za ozbiljnu facu u bendu. Ja volim da o svemu unapred dobro razmislim, da sve izmerim i proračunam. Šta još? Pa, eto, volim humor. Možda se zato tako dobro slažem sa Martijem koji je naš komedijaš."

ŠTA IMAŠ U DŽEPOVIMA: „Traku našeg novog albuma, kutiju šibica, jednu bateriju, ključeve od kuće, čekovnu knjižicu, bombonu i sedamdeset i tri penija!"

TOMMY

PUNO IME: Thomas Cunnigham

ROĐEN: „22. juna 1964. godine. Rođen sam u kući, u glazgovskoj četvrti pod nazivom Dramčepel. Po starosti, ja sam drugi od četvoro dece u mojoj porodici. Imam tri sestre. Otac mi je taksista..."

ASTROLOŠKI ZNAK: „Rak. Zavisno od tumačenja ja bi trebalo da budem romantičan, nežan, pomalo luckast i pre svega vrlo ozbiljan. Ne znam da li sam baš takav. Da li sam ozbiljan?"

OMILJENI FILM: „Na zapadu ništa novo". Video sam taj film, njegovu originalnu, crno-belu, verziju još kao osmogodišnji klinac i od tada mi je ostao u sećanju. Nikada ga neću zaboraviti i neću prestati da mu se divim. Snimljena je kasnije i kolor verzija, ali to jednostavno nije bilo to..."

OMILJENI/OMRAŽENI POLITIČARI: „Svi političari su đubrad! Sve su to guzice koje nikada ne mogu da budu na mojoj talasnoj dužini. Ja potičem iz Klajdebanka što znači da moram automatski da glasam za radničku partiju. To sam i činio, do skoro. Međutim, u poslednje vreme se sve češće pitam da li je i njihov put onaj pravi. Ma, sve su to gluposti..."

ŠTA TE RASTUŽUJE: „Tužni filmovi. Recimo kada je Džon Vejn umro i slično. Ne plačem lako, mada mi se dešavalo da dođem do ivice suza što biva onda kada se mnogo razbesnim."

OMILJEN GRAD: „Ranije nisam mnogo putovao, pa je moj omiljeni grad bio Glazgov. Međutim, od kada sam sa devojkom proveo nekoliko nezaboravnih dana u Parizu, to je postao moj prvi grad. Ajfelov toranj me je fascinirao. Znam da je to prilično prozaično, ali, eto, tako je..."

ČIJI BI TELEFON VOLEO DA IMAŠ: „Martijev! Bez zezanja, nedavno je dobio novi broj i još mi ga nije rekao. Ne mogu čoveka nikako da pronađem."

OMILJENA BOJA: Žuta.

KAKO BI OPISAO SEBE: „Crvenokos, previše mršav... A, mislite na karakter? Uobičajeno sam vrlo stidljiv i preterano osetljiv. Ponekad, međutim, umem da se razbesnim i da možda malo podivljam. Ali, to je zaista retko. U osnovi sam vrlo mirna osoba. Moja ideja raja je poljanče sa pčelinjakom i kravom koja bezbrižno pase!"

ŠTA TRENUTNO IMAŠ U DŽEPOVIMA: „Parče papira na kome je ispisana moja predskazana budućnost za narednih nekoliko dana, četrdeset penija, polaroid koji sam drpio sa jutrošnjeg snimanja, polu-praznu kesu slatkiša koju sam dobio od jednog klinca, pilule za smirenje stomaka, upaljač..."

P. V.

KOD NJIH JE SVE NOVO — STARA JE SAMO LJUBAV

ŽELJE ČITALACA: „ITD-BEND"

PIŠE:
ALEKSANDRA MARKOVIĆ

BAŠ JE ŠIK-KEC PIK!

„Mi smo, jedno vreme, bili najskriveniji bend u Zagrebu", — kaže Miroslav D. Rus, idejni vođa grupe „ITD bend". Tako je bilo nekada, a sad su se stvari drastično promenile, jer ova grupa ima jedan novi adut, koji je teško sakriti. Kec pik „ITD benda" je, naravno, crn, ima plave oči i zove se Davor Borno. Osim novog pevača, grupa ima novog basistu, solo gitaristu i novu ploču „S ove strane ljubavi". Stari su klavijaturista, bubnjar i, naravno, kako sam za sebe voli da kaže, „vangrupski čovjek svih vremena", gorepomenuti Rus. No, da krenemo od početka:

— **„ITD bend"** se stravično podmladio — priča **Rus.** — To je grupa, koja trenutno ima prosjek devetnaest i po — dvadeset godina i vjerujem da je najmlađa rok grupa u **Jugoslaviji.** Ako tome dodamo da ta grupa, iza sebe, ima četiri albuma — onda su stvarno raritetna grupa. Najbitnije promene u bendu su **Davor Borno,** novi vokalni solista, koji je zamjernio **Branislava Bekića** i može se lako prepoznati po crnoj kosi i plavim očima **(ovo je ekskluzivno za devojčice, koje čitaju „Ćao").** Zatim, **Tihomir Borošak,** bas-gitarista, dečko koji ima dvadeset godina i u **Zagrebu je** poznat kao cenjeni studijski muzičar; i naš novi solo-gitarista **Damir Šimić,** zvani **Šime.** To su novi, a ostali, stari članovi benda su **Fedor Bojić,** klavijaturista, Miroslav Budanko, bubnjevi i vođa grupe, ali vangrupski čovjek svih vremena, **Miroslav D. Rus,** tj. moja malenkost.

Šta je uslovilo te promene?

Rus: — Razmišljao sam o tome da je sa ove prve tri ploče završen jedan ciklus, dečki su polako ulazili u godine kada su se sve manje htjeli posjećivati putovanjima, napornim snimanjima i shvatio sam da je došlo vrijeme da osvežimo tu grupu. Nisam ni znao da ću ići tako daleko, ali neka moja podsvjesna želja da to bude supermladi bend stvarno se ostvarila. U ovom trenutku imam najmlađu grupu s kojom je puno lakše raditi. Njima stvarno ništa nije teško i prve povratne informacije koje su se počele pojavljivati jako su dobre. U stvari, dešava se ono što sam želio, a to je da se konačno sazna koja to grupa svira **„Slavensku minijaturu", „Elenu", „Vojničku", „Lagano umirem (u tvome sjećanju)"... i ove pjesme za koje ćemo tek vidjeti da li će biti hitovi. Ali, imali smo do sada jedan veliki minus — gdje god smo svirali ljudi su se čudili u smislu „i to su vaše pjesme!?".**

Zašto je tako bilo?

Rus: — Mislim da bend zbog tih silnih promjena koje su prije nastajale i zbog tog lošeg voljnog faktora starih dečkija u grupi, jednostavno nije uspio stvoriti svoj identitet. A pjesme su, očito, prolazile. Sad se, konačno, bend ustalio i dešava nam se gdje god pođemo da nas prepoznaju. Znači, **„ITD bend"** se tek sad, sa četvrtom pločom počeo prepoznavati, a da prije toga ima sve zlatne ploče. To je raritet.

Davore, kako si ti došao u bend?

— Svirao sam sa **Borisom Novkovićem** u njegovoj **„Noćnoj straži"**, a kad je on otišao u vojsku želio sam nastavit. I onda se dogodilo to s **„ITD bendom".** Otvoreno ću reći': nazvao sam **Rusa** i izrazio želju da bih htjeo pjevat u toj grupi jer sam ih volio od prije i shvatio sam da mi te pjesme jako odgovaraju, a i njegov stil pisanja pjesama je tu negdje u mojoj duši, slično osjećam kao on, doživljavam te njegove stihove. Čuli smo se i mjesec dana razgovarali telefonom, a da se nismo vidjeli. Kad smo se konačno vidjeli, dvadeset sekundi je slušao moj demo-snimak. Tad je zaustavio vokmen, pogledao kroz prozor i rekao: „Znaš li šta ću ti reć'?" Prošla me je jeza jer sam očekivao da će me otkačit, a i faca mu je bila vrlo ozbiljna. A on je rekao: „To je dobro".

Meni je muzika sve na svijetu, nemam nekih posebnih ljubavi. Nemam ni stalnu devojku. Volim sve što je lijepo, to je glupa rečenica, znam, ali baš volim lijepe stvari, primećujem ono što dosta ljudi ne vidi, zapazim ih i oduševljavam se njima. U muzici volim pop-rok, ništa prečvrsto, ništa prelagano.

Kažeš da primećuješ stvari koje drugi ne primećuju — da li to znači da bi se oprobao i u pisanju tekstova?

Davor: — Pa, nezgodno mi je pred **Rusom** govorit o tome. Kao klinac sam pisao pjesme. One su bile obojene mojim godinama. Zasad ne mislim pisati uz **Rusa** jer je to apsolutno nepotrebno i vrlo je teško dostić taj njegov nivo. Ali, onako, za po kući bih mogao nešto pisat'.

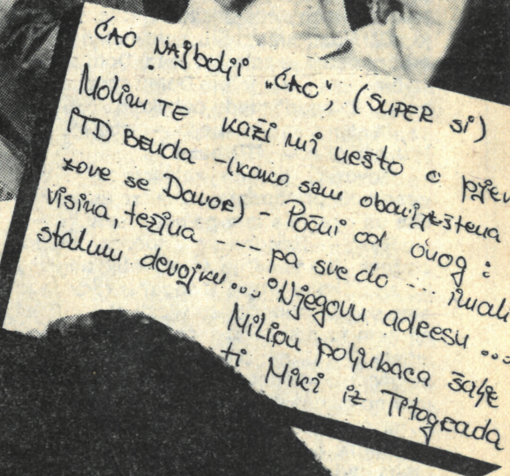

Rus: — Mislim da si ga dobro pogodila jer je on jako osjetljiv na tekstove. Čim je došao bilo mi je jasno da je skriveni mladi pjesnik.

On je to krio od mene jer je bio malo uplašen nekim mojim zbirkama pjesama i mimo ovog našeg naučno-popularnog svijeta. Odmah sam otkrio da se tu nešto krije. Čak sam imao prilike čuti neke njegove pjesme i mogu reći da on nije bez brade.

Rekao si da se sa prethodne tri ploče zatvorio krug...

Rus: — **„ITD bend"** je postigao čudne stvari koje su, zapravo, apsurdne. Prvo, imati tri zlatne ploče, a ne biti toliko poznat da se bend može identificirati. Drugo, mi smo u **Zagrebu** napunili Dom sportova tri puta u godinu dana i to niko nije preneo. Ne bih sad o tome ko je za to kriv. Jednostavno, osuđen sam na neke posrednike između **„ITD benda"** i naše publike. Stvarno stojim iza te grupe. Međutim, ta grupa je imala jednu veliku manu. To su bili ljudi koji su ušli u taj posao ne znajući da je to posao. I onog trenutka kad smo prvi put napunili Dom sportova, oni su ispunili sve svoje želje, a od tog trenutka je trebalo raditi. Njihov san je bio svirati u tom Domu Sportova u koji smo mi uvjek odlazili i gledali koncerte naših i svjetskih velikih grupa. Sad smo odjednom i mi to učinili. Njihov motiv je tog trenutka nestao — moj motiv se tog trenutka probudio i traje. I tu smo se

PREMA NJIHOVOJ SVIRCI!

razišli. „ITD bend“, onaj stari, raspao se na prvom koncertu „ITD benda“ u Domu sportova. I, šta se onda desilo? Desilo se to da je „ITD“ ostao zato što sam ostao ja kao autor i ostao je zato što je taj Dom sportova bio pun i što je u tom Domu sportova bio novi „ITD bend“ među publikom.

Ja sam samo to spojio — sebe i tu publiku. I to je novi „ITD bend“.

Govoreći o tom zatvorenom krugu, pesme na prethodnim pločama su, za razliku od ove, bile mnogo angažovanije.

Rus: — Prividno se s tobom potpuno slažem. „ITD bend“ je do sada bio naglašeno angažirana grupa. U šugava vremena mi smo svirali „ponoćne su vijesti nepovoljne“, ali nam to niko nije priznao. Uvijek su se vrtjele one druge pjesme, uporno su nam sakrivali onih pet angažiranih pjesama i uporno su nas gurali u neke ustaljene vode. A mi smo im ponudili lepezu, pa, ko voli nek izvoli. I, šta se desilo? To su bila vremena kad se u Jugoslaviji moglo misliti na jedan jedini način. I ja sam užasno bio protiv toga, ne zato što sam bio izraziti protivnik tog načina, nego što mrzim nemogućnost izbora. Pa, makar moj izbor i bio ono što je jedino dozvoljeno. Greška takvog načina razmišljanja je ovo što se sad dešava. Jer, sad se dešava nešto što je normalno da se desi nakon toliko godina nepostojanja načina da se misli drugačije. To je ono što sam pisao: „zloduh traži da platimo ceh“. I sad su isplivali najprije oni koji su, po meni, najgori. I zato sam mimo svoje stranke. Čekam ko će doći na vlast. Tog trenutka će ta vlast ponovo dobiti opoziciju. Ja ću biti u toj opoziciji. Ma ko bio na vlasti, ponovo ću pisati angažirane pjesme. Ovo je vrijeme kad čekamo — izbore, ovo, ono... Mene politika samo zanima u smislu da kad se jedna vlast utvrdi da se borim protiv vlasti. Jer, vlast je grozno kvarljiva.

I zato si uvek u opoziciji?

Rus: — Da. Ko god došao na vlast biću u opoziciji. Mi smo baš u tom nekom međurazdoblju promjenili bend. Razmišljao sam što da napravim i sjetio sam se. **Davor** je mlad i zašto da ga na prvoj ploči opteretim sa „majko zemljo baš ti hvala, u ime svih nas, nas budala“. Onda sam ovu ploču napravio **„Sa ove strane ljubavi“**. I ta se ploča namjerno tako zove. Ali, vjerujte, već na sljedećoj neki koji sada bezbrižno i bez kritike žive dobiće svoje u novih pet pjesama. Naravno, tih pet pjesama neće biti hitovi nego onih drugih pet. To je moja sudbina i svih onih koji se trude da razmrdaju ono što je ustajalo. Pa, kad uđeš u ustajalu baru, 'oćeš — nećeš i sam izađeš zamazan. Podjeliš sudbinu, s kim si — takav si.

Zašto si i ne ovu ploču stavio „Slavensku minijaturu“? Je l' to tvoj pokušaj da nas podsetiš da smo svi, ipak, Sloveni?

Rus: — Najveća tajna ove ploče je ta **„Slavenska minijatura“**. Nisam se htio opredeljivat, ali u tom teškom neopredeljivanju, ono moje bolesno slavensko je jako zatreptalo i jednostavno mi je iskočilo. To je ono što ne mogu kontrolirati. Previše dugo smo se zbližavali i previše skupo smo to platili da bismo samo tako pljunuli na to. To je sve što želim reći u ovom trenutku o cijelokupnoj političkoj situaciji u **Jugoslaviji** jer ne želim utjecati na birače. Htio bih samo, još jedanput podsjetiti da smo mi, još uvijek, **Jugoslavija**. A Jugoslavija se ne zovemo slučajno. Sad, ne znam da li neki misle da su manje južni Slaveni od drugih. U to ne bih ulazio.

Da se vratimo ploči. Osećam priličnu dozu sete u pesmama.

Rus: — Ja stvarno živim sa ove strane ljubavi. Godine prolaze a ja stalno mislim da ću sutra odrasti i da će to onda prestati. Međutim, vrijeme prolazi, a ja sam onaj isti ludak i dalje. Ploča je angažirana upravo zato što mi trenutačno imamo najmanje ljubavi. I ja se borim za ljubav. A kad za godinu—dvije budemo imali puno ljubavi, onda će se boriti za nešto drugo. Sad imamo puno mržnje i isključivo se borimo protiv mržnje.

Po mom mišljenju mnogo su jače pesme na prethodnim pločama.

Rus: — Ne mislim tako. Jednostavno, mislim da ne bi priličilo pjevaču od 19-20 godina da na prvoj ploči pjeva pjesme s emotivnim nabojem tridesetogodišnjaka. Mislim da mora ući u taj svijet da bi mogao da pjeva o njemu. One tri ploče „ITD benda“ su, onome ko smatra da su dobre, garancija da će „ITD bend“ ubuduće dobro raditi. A ova ploča je naš sadašnji trenutak i mislim da je gledano kroz prizmu dvadesetogodišnjaka to ekstra zrela ploža. To, u stvari, ne mislim ja, to misli **Davor** i on šalje tu poruku publici. Zašto da njihovih dvadeset godina opteretim nekom teškom politikom kad ni oni koji su plaćeni za to ne mogu da se snađu u tim vodama. Radio sam za **Bebeka**, za **Masima** i kad pišem za te ljude, razmišljam o tome. **Bebeku** sam napravio zrelije tekstove, ali **Bebek** je zreliji čovjek, on ima četrdeset i kusur godina, **a Davor** ima dvadeset i jednu. Ne može se to jednako raditi — ispalo bi blesavo.

U pesmi „Krv divljeg jelena“ prizivate doktora. U poslednje vreme zagrebački bendovi često prizivaju doktore.

Rus: — Ne znam šta je sa ostalim zagrebačkim bendovima koji prizivaju doktore i zašto to čine, ali što se „ITD benda“ tiče, podsjetiću te samo na pjesmu **„Duša ište šizilište“**. **„Krv divljeg jelena“** je, u svakom slučaju, dokaz da ni u čemu nisam savršen, pa ni u želji da pjevač od dvadeset i jednu godinu otpjeva repertoar za dvadesetogodišnjaka. Ipak sam tu podvalio malo sebi. **„Krv divljeg jelena“** je drugi dio pjesme **„Duša ište šizilište“**. To je isto mjesto, isto vrijeme, isti prostor.

ITD bend je do sada bio slabo zastupljen u medijima, ali vas je publika, zato, uvek volela. Davore, objasni mi to, s obzirom da si ti doskora bio za publika, a sada si frontmen benda.

Davor: — Uvijek su postojale dvije strane — publika i mediji. Pošto sam do skoro bio dio te publike, znam da je bend bio jako priznat u publici. A mediji su, do ove ploče, bili na suprotnoj strani od publike. Sada se to malo mijenja, postali su nam više naklonjeni.

Verovatno je i tvoj izgled dosta doprineo tome.

Davor: — Pa, ne znam. Teško je pričati o samom sebi. Ali, ako smijem biti iskren, pokazalo se da me je publika prihvatila i to mi je najbitnije.

Rus: — Mi smo jedno vrijeme bili najsakrivaniji bend u ovom gradu. Ali, ne i za publiku. Jer, kad dvorana od prve do zadnje pjesme pjeva sa „IDT bendom“, to znači mnogo. Naša publika je najbolja.

Snimio: S. Sarić Hemfri

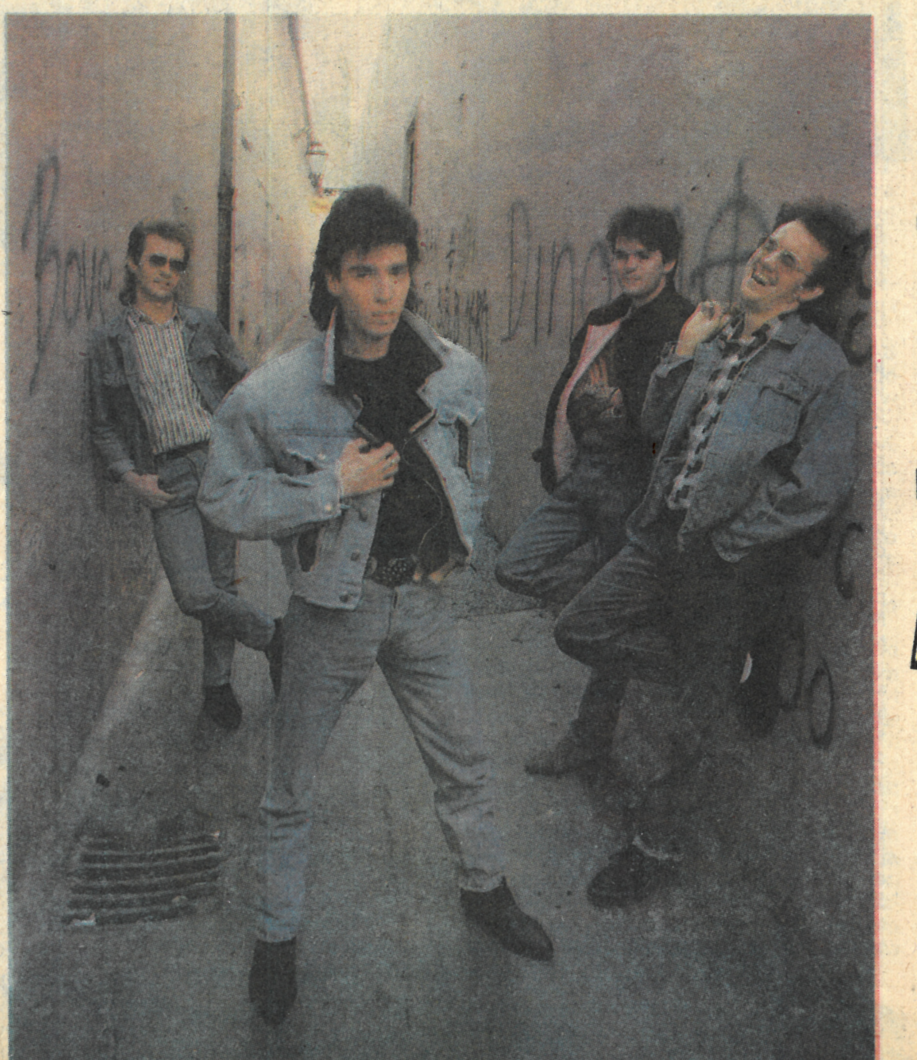

LIČNA KARTA

Ime i prezime: DAVOR BORNO
Datum i mesto rođenja: 2. januar 1969, Krapina Adresa: „Suzy“, Gruška 10, Zagreb
Visina: 175 cm
Težina: ne znam točno, ali sam u poslednjih deset godina izgubio 10 kg
Boja kose: crna
Boja očiju: plave
Omiljeno doba dana: kasno popodne i noć
Omiljena životinja: foka
Strana zemlja: Italija
Strani grad: San Remo
Pevač: Eros Ramacoti
Pevačica: Tina Tarner
Grupa: Dire Straits
Glumac: Don Džonson
Glumica: Kim Besindžer
Film: „Salsa“
Ljubavna scena iz filma: ona u garaži iz „Salse“
Omiljena garderoba: džins i koža
Čega se plašiš? Smrti
Šta te čini srećnim? Što mogu raditi ovaj posao
Da li si ljubomoran: Veoma
Tip žene: nemam neki poseban tip
Životni moto: „Nikad se ne predaj“ i „Ništa nije nemoguće“

ŽELJE ČITALACA

GOST REDAKCIJE:

„ITD“ BEND

Zato što ste Vi to tražili, u utorak **17. aprila** od **12—14h** gost Redakcije biće vaš novi ljubimac **Davor Borno**. Sve što vas zanima možete da ga pitate na vama dobro poznate telefone **Redakcije** — puna dva sata **Davor** će biti samo vaš! Ne zaboravite — **utorak, 17. april od 12—14 h!**

REDAKCIJA

POSTERI KOJE NEMAM

ПОСТЕРИ КОЈЕ НЕМАМ

ĆAO U PROLAZU: SEBASTIAN BACH

„ŠTA RADIŠ VEČERAS"?

Pre nepunih godinu dana mladić, po imenu **Sebastian Bach,** pevao je u malo poznatoj grupi **„Skid Row"** i — bio samo „jedan od mnogih". Iako talentovan i neverovatno lep, **Sebastian** je najčešće bio ismejavan zbog duge kose i nežnog izgleda. Danas mu se zbog toga dive, a hiljadama tinejdžera, za rekordno kratko vreme, postao je pravi idol. Šta, zaista, donosi slava i da li je opčinjen njom — govori lično Sebastian Bach.

PITANJE: — Sada si rock zvezda. Kako se osećaš?

BACH: — Broj prodatih ploča, ubedio me da sam i zvanično stekao status muzičara. Na to sam ponosan, ali te priče o zvezdama ne interesuju me. Uopšte nisam u tom fazonu.

PITANJE: — Budimo otvoreni: „Skid Row" prolazi odlično. Vaš debi album ima najbržu prodaju u istoriji rocka, još od Led Zeppelina. Za vreme turneje s Bon Jovijem, svi su vam priznali da ste prodali između 25 i 50% karata. U poređenju s prošlom godinom, šta se sve promenilo?

BACH: — Imam mnogo više para, ali moja interesovanja ostala su ista. I dalje volim da izlazim po noćnim klubovima i napijam se sa prijateljima. Volim i da sedim u kući, po ceo dan uz televizor, gledajući do besvesti „sapunske opere". Da sam u sve ovo uleteo zbog materijalne dobiti, već bih bio izbačen iz tog društva, jer još nisam kupio dvorac i „Lamborgini". A i neću... bar do sledećeg albuma. Uostalom, treba prvo da naučim da vozim i da polažem za dozvolu. Za to je potrebno puno vremena, a ja ga sada nemam.

PITANJE: — Da li ti se, ponekad, čini da će sve to iznenada prestati?

BACH: — Neprestano mi se čini da je sve ovo san, koji će se već sutra prekinuti. Imam ličnih razloga da tako mislim. Verovatno ste čuli dosta o satanizmu u rock & rollu i sličnim stvarima. Ja sam se, u svojoj četrnaestoj godini, pomalo upetljao u to. Više mi to ne pada na pamet i stidim se toga što sam učinio. Ali, sada bar znam?! Svakoga dana zahvaljujem bogu. Svaki novi dan, za mene je poklon koji volim polako da odmotavam. Snovi zaista postaju stvarnost, ako se boriš za njih.

PITANJE: — Kako se ljudi ponašaju prema tebi?

BACH: — Čudno je kako su, sada, svi dobri i fini prema meni. Ranije, kada bih otišao u diskoteku, govorili bi mi: „Vidi ovoga! Izgledaš kao devojčica". Sada je druga priča: „Izvolite ovuda, gospodine Bach. Da li biste želeli piće na račun kuće?" Ali, to odvratno ulizivanje, još je najmanje zlo od svega.

PITANJE: — Šta misliš o licemerstvu?

BACH: — Licemerstvo me uvek dotuče. Tada shvatam da sam ja samo roba i da ljudi ne misle o meni samom, ne posmatraju me kao neku ličnost. Osećam se kao komad mesa sa dugom kosom koji zna da peva i izvlači ljudima pare. Pevam, da bi drugi ljudi izvlačili pare i čekove nekim trećim ljudima. Ne uzbuđuje me toliko ta činjenica, jer je rock & roll uvek bio takav i ostaće. Na momente, čak mi se sviđa što je tako... Jednom me je intervjuisala neka novinarka iz Japana, izuzetno fina osoba, koja me je ostavila u čudu. Rekla mi je kako je razgovarala sa Michael Monroem i da joj je ispričao kako smo se napili na nekoj ludoj zabavi. Posle koncerta, prišla mi je i rekla: „Slušaj! Hoću da popričam s tobom o piću". Čula sam sve te priče o tome kako se napijate i ne bih volela da tako nastavite". Ostao sam skamenjen i samo sam joj rekao: „Ooo! Stvarno? Dobro je, baš dobro što se brineš o nama". U stvari, dok mi je ona pričala, ja sam još više pio. Nastavila je da mi objašnjava šta ona misli o tome i kako bih trebalo da pijem. Onda je, u jednom beznadežnom trenutku, počela da preti: „Izgubićeš svoj glas. Ugojićeš se. Sve rock zvezde završavaju tako". Ja sam počeo da psujem. Nikoga nije brinulo kad sam, sa šesnaest godina, počeo da pušim opijum i šmrčem kokain po parkovima u Torontu. Bolelo ih je uvo! Sasvim sam mirno sedeo sa prijateljima i pušio. Tada nikome nisam donosio novac. „Ubij se slobodno! Radi šta hoćeš! Nemaš platinastu ploču! — kao da su mi govorili. Ali sada je drugačije: „Nemojte to i to, jer treba da se pojavite na našoj naslovnoj strani u decembru. Nemojte da umrete dok nam ne date ekskluzivni intervju". Od takvog stava, stvarno mi je muka. S druge strane, možda je ona zaista bila zabrinuta. Ne znam... Možda ništa nije tako kao što mislim, ali mi se niko nije obratio dok sam bio niko i ništa. Ponekad mislim da je svima važna samo naša sledeća ploča.

— Sećam se da smo se par puta pojavili na potpisivanju ploča i da su nam govorili: „Nije nam stalo da vas upoznamo, momci. Samo nam se potpišite. Ili „mi vas ne volimo. Ovo je za naše devojke. Dajte nam dva potpisa". Kao da smo u samoposluzi. Kada se slikaju sa nama, trče brže bolje da razviju film da bi mogli da kažu: „Vidi sa kim sam se slikao!". To je u redu, i ja sam to radio. Trčao sa oko momaka iz „Iron Maiden" i molio ih za slikanje. Ali sada, kada sam sa druge strane, više od svega, voleo bih da me pitaju: „Kako si? Kako vam ide?" Na koncertima ljudi dotrče do mene, traže mi autogram ili sliku, a, zatim, opet odjure.

PITANJE: — Da li si, nekad, pomislio na to da te se možda plaše?

BACH: (Pauza) — Misliš? Pa, ja bih samo voleo da popričaju sa mnom. Ja sam samo čovek. Oni, koji nas vole kao bend, trebalo bi tako da misle o nama. Plaćaju po dvadeset i više dolara da bi nas videli. Zbog toga sam jednom pozvao nekog klinca, koga sam video u parku kako čita članak o nama, da dođe na koncert besplatno, i to na backstage. Zato sam rizikovao da prekinemo turneju sa Bon Jovijem, rekavši pred 20.000 ljudi u kom hotelu smo odseli. Ja sam tu samo zbog naših obožavalaca i zbog muzike. Ništa više i ništa manje. Sećam se kad smo bili u Denveru: bilo mi je preko glave i hotela i hotelske hrane. Svejedno, razgovarao sam s nekim devojkama koje su došle da nas vide. Nisu tražile ni slike, niti autograme. Htele su samo da razgovaraju sa mnom kao sa nekom normalnom osobom. Pričali smo kao stari ortaci. Na kraju su me upitale: „Šta radiš večeras?" Rekao sam im da svi idu u striptiz bar, ali da ja nisam raspoložen za to. Pozvale su me kod njih i napravile najobičnije špagete. Gledali smo televiziju, a ja sam u sebi razmišljao: „Zamisli, dovele su me svojoj kući. Upoznao sam njihove roditelje. Spremili su mi večeru. „Na samom kraju večeri tražili su mi sliku i opet sam pomislio: „E, jebi ga!"

— Ali, sve je to u redu... Dok god budem mogao da se pojavljujem na bini svake večeri i da se pritom zabavljam — biće sve O. K. To je, ipak, najvažnije!

Emil Gaj

DALJE, NAJVIŠE „CENI" DA SE „UŠIKA" S „PAJTOSIMA"

NA OPTUŽENIČKOJ KLUPI: LUCIFEROVA DECA

Može li jedno suđenje u Nevadi da izmeni tokove popularne muzike? Čistunci su odavno upozoravali da su sile Zla našle plodno tlo u — i oko roka. Kakve veze imaju Madona, Beatles, Led Zeppelin ili Brus Springstin s talasom nasilja, koje izazivaju najstrasnije „potrošači" ove muzike? Šta ako jedna majka, i njen advokat, dokažu da je gramofonska ploča izazvala dve tragedije i upropastila mnogo života?

Anterfile

Dže jer je **Luciferov** stari pajtaš, **Madona** nema slučajno u spotovima seksi raspeća, **Van Morison** nezdravo ispituje katoličku veru, **Veronik Sanson** vređa **Alaha, Majkl Džekson** igra sa sudovima, **Ozi Ozborn** pije krv na pozorinici, ostali priređuju orgije po sceni. Da li je sve to šala koja donosi novac ili su **„seks, droga i rokenrol"** ono što je zapisano u Starom zavetu kao: **„Izgubljeni u pohotljivosti i požudi, preterali u vinu, gošćenju i odvratnom idolopoklonstvu"**.

Šta se više skriva iza šarenog i atraktivnog lica popularne muzike: jasne poruke **Dobra** ili potmule šifre **Zla**

Sve je počelo krajem decembra 1985. u gradu **Reno,** američka država **Nevada.** Dva momka, **Džems Vens,** tada osamnaestogodišnjak i njegov godinu dana stariji drug **Rej Belknep,** pili su pivo i pušili marihuanu uz album **„Stained Class"** grupe **Judas Priest.** Posle šest sati neprekidnog slušanja spomenete ploče, uništili su **Džemsovu** sobu, uzeli „kratež" iz porodičnog arsenala i pošli ka lokalnom luna parku. Seli su na karusel i jedan drugom priznali **„Život nas tako jebe"**. Zatim su se nanišanili u glavu.

Rej je na mestu ostao mrtav a **Džems** je preživeo. Bolje da nije. Posle niza operacija vegetirao je unakažen, sa praktično pola glave. Devojka sa kojom je živeo pre „incidenta" u međuvremenu je rodila ćerku. Tri godine kasnije je umro. Zvanično objašnjenje: zdravstvene komplikacije uz previše droge.

Pre ličnog udesa **Džems** je bio zgodan momak. Duga kosa i pet „tatua" vezanih za grupu **Judas Priest.** Posle nesreće je ličio na čudovište od koga su svi bežali. Imao je samo jedan zub, jedno oko i pojavom izazivao vidan strah oko sebe. Pred smrt je rekao majdži: **„Spolja sam odvratan, ali sam iznutra stvarno dobar. Zašto to niko ne uviđa?"**

Prošle godine je advokat **Tim Post,** u ime porodice **Vens,** tužio grupu **Judas Priest** i kompaniju **CBS** (koja je spornu ploču objavila) sa obrazloženjem da **„Steined Class"** sadrži niz snažnih, **„ispod praga svesti"** poruka koje su dva momka naterala da pređu ivicu! Uz zahtev za odštetu od 10.000 dolara (koliko su koštali troškovi lečenja koje osiguranje nije priznalo), advokat je izjavio: **„Kad nešto eksplodira i povredi ti vid, tražiš i dobijaš odštetu za prouzrokovanu štetu. Moj klijent je fizički rezultat jedne posebne psihičke štete i tu je razlika. O tome jednom moramo ozbiljno govoriti"**.

I ranije su roditelji znali da tuže diskografske kuće zbog **„korumpiranja svesti"** njihove dece. Sve optužbe su, uglavnom, padale pred prvim amandmanom svakog Ustava, onim koji regulišu slobodu govora. Suđenje u **Nevadi** je drugačije. Glavna rasprava je zakazana za jun, a šta će biti teško je predvideti, osim da može imati kardinalnog uticaja na popularnu muziku.

Zašto?

Advokat **Post** tvrdi: **„Imamo svedočenje žrtve. on je izjavio da mu je muzika upropastila život, oprala mozak te naterala njega i druga na samoubistvo"**.

Ljudi iz kompanije **CBS** uzvraćaju kako ne treba pridavati veliku pažnju **„ambicioznom muzikomsrcu"**. Činjenica je, opet, da ni njima nije lako.

— Hevi-metal muzičari pokušavaju da pozivanje na Sotonu, scenske rituale i obrede predstave kao šalu ali oni na toj „šali" prave ozbiljne milione dolara — tvrdi Post. — **Iza đavoljih simbola, prevrnutih krstova i bogohulnih tekstova kriju se mnogo dublji razlozi. Rezon ideologa industrije „ljubitelji metal muzike su i ovako zabrazdili, skloni su drogi i nisu dobri", ne daje nikome za pravo da ih još više gura ka poroku! Tom mladom svetu treba pomoć, a ne rok zvezda koja će ga posavetovati: „Čoveče, ubij se, to nije loše"! CBS dobro zna da te ploče ne kupuju popovi već neoformljena deca.**

Nagon ka grehu

Problem koji pravda mora da razreši u **Nevadi** je pitanje poruka koje se primaju **„ispod praga svesti"**. One postoje i komuniciraju sa tobom bez tvoje volje i bez da ih znaš. Nikad nisi siguran da ih čuješ i raspoznaješ. Ljudi su u stanju da vizuelne poruke **„ispod praga svesti"** izbegnu dok je problem sa audio porukama drugačiji. Zapravo, niko ne može pouzdano tvrditi da ih raspoznaje; kada one i kako deluju.

Da sve to nije jednostavno, potvrđuje i jedan zaključak komisije eksperata Ujedinjenih nacija. Od reči do reči stoji: **Indokrtinacija „ispod praga svesti" je ključni problem ljudskih prava u svetu!**

Sve ovo što se dešava oko spora u **Nevadi** je nov momenat u staroj frci oko roka. Tačnije oko toga **„zašto rok nagoni ka grehu"**.

Problem su inicirali pre 15 godina **„hrišćani fundamentalisti"** tvrdnjom da se u pesmi **„StairWay To Heaven"** grupe **Led Zeppelin** krije niz **Sotoninih** poruka. Ako se ta pesma pusti unazad (unazad su, setite se, puštane mnoge pesme od **Beatlesa** naovamo!) navodno se može čuti kako **Robert Plant** peva: **„Nema spasa, ovo je mom dragom Sotoni. Niko drugi nije utro stazu, što me čini tužnim, čija je snaga Sotonina"**.

Grupa **ELO** je u pesmi **„Eldorado"** poručila: **„On je gadan. Hriste ti si đavolji"**. Kvintet **Eagles** u čuvenoj pesmi **„Hotel Kalifornija"** peva: **„Jeste, Sotono, on je organizovao svoju religiju, bilo je davno, stvorio je da se čuva za svoga sina u velikom buretu i ostavio je"**.

Tvrdi se da u hitu grupe **Queen,** „Another One Bites The Dűst", ako se pušta unazad, stoji **Sotonino** uputsvo **„Počni da pušiš marihuanu"!**

Sve ovo zajedno služi za dokaz kako je **Sotona** duboko zašao u svet popularne muzike. Radi protiv onog važnog biblijskog zaveta koji kaže da je telo hram koji se mo-

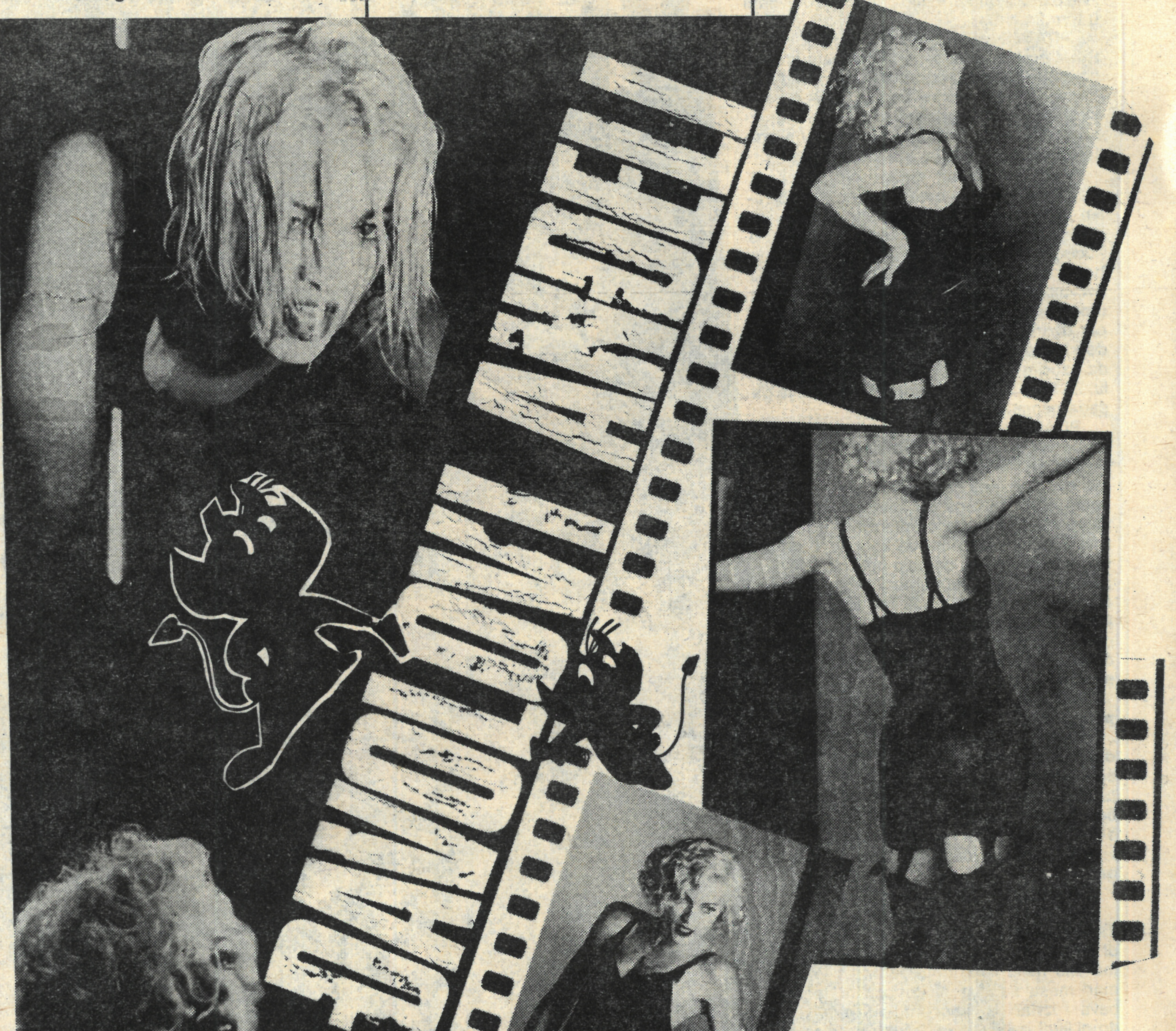

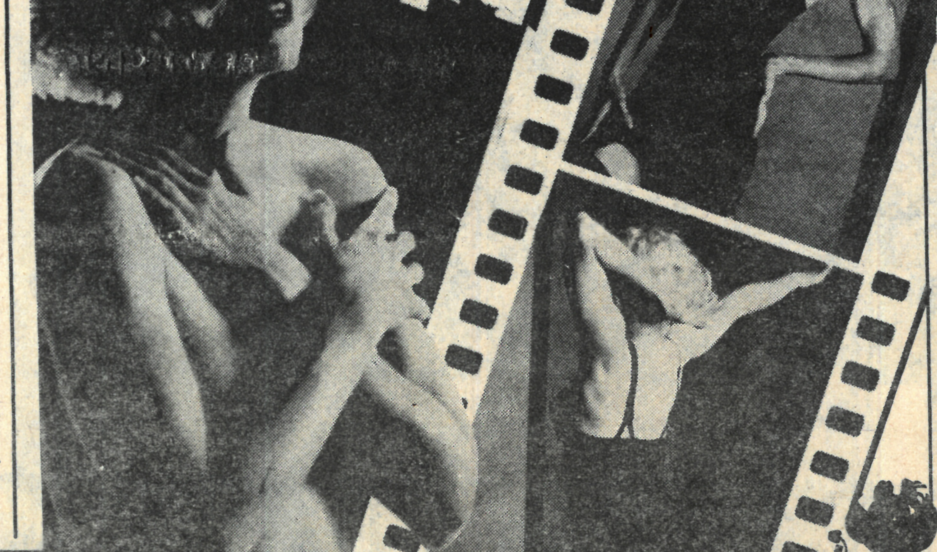

ILI: KAD ZLO PREĐE ISPOD

ra uredno i pažljivo čistiti.

To što su poruke unazad imao posebnog smisla. **Sotona** oduvek voli obrnute stvari: šifre, molitve, prevrnute krstove... Važno je da potencijalni konzument može shvatiti smisao.

Da nije u pitanju malo zezanje dokaz je video kaseta pod nazivom **„Rokenrol: u potrazi za Bogom"** koja se može nabaviti u Americi. U njoj ima bezbroj fascinantnih detalja koji demistifikuju okultno i nejasno u popularnoj muzici sve u nameri da se dokumentuje prisustvo brojnih **„spoljnih, neprirodnih sila"**. Primere autori nalaze u životu i radu **Mika Džegera, Brusa Springstina, Džona Denvera, Vana Morisona i Madone,** dok su od grupa akcentirani **Devo, Black Sabbath, Jefferson Airplane, Doad Kenedys, Frenkie Goes To Hollywood, Damned, The Cure.** Posebno je zanimljiv **Majkl Džekson** sa svojim video spotovima prepunim mrtvaca. U ikonografiji punka, izbušenim ušima i bezbroj zihernadli prepoznaće se, po autorima video kasete, detalji **Biblije.** To se može odnositi i na omot **„Sergeant Pepper"**. Citat svetog **Petra „Izgubili smo se u pohotljivosti i požudi, preterali u vinu, gošćenju i odvratnom idolopoklonstvu"** uzet je kao objašnjenje **„svetog trojstva"** popularne kulture — seks, droga i rokenrol!

Video prikazuje pokojnog pevača grupe **AC/DC, Bona Skota,** koji umire od poroka i njegovu zamenu koji peva **„Vratio sam se u crno"**. Pitanje: Zar to nije **Sotona** lično? Ko, inače, drugi? Objašnjava se kako **„Đavolji svetlosni udar"** simbolizovan sa duplim (stilizovanim) S ne koriste baš slučajno **Kiss** (skraćenica od **Knights In Satans Service** iliti **Vitezi u sotoninoj službi)**;što se time na omotima bave **AC/DC** ili **WASP** što, opet, po istom izvoru može da ima dva značenja: **We Are Satan₂ People (Mi smo Sotonini ljudi)** ili **We Are Sexual Perverts (Mi smo seksualni perverznjaci).**

Nasilje kao poruka

Prisutan je, generalno govoreći, rast okultnog u muzici, posebno u hevi metalu. Ako bolje razmislite doći ćete do sledećeg: pripadnici tog žanra osnivaju svoje crkve sa svim obredima. Na koncertima oni deluju kao sveštenici sa osvojenim poverenjem na propoved. Njihovi ljubitelji su sledbenici te religije. Te propovedi, pesme o bolu, patnji i agresiji, deluju na vernike. Glasna muzika, zgusnute strasti i dugo vreme slušanja dovode mladog čoveka u fazu **„nerazmišljanja"**. Tada poruka brže stiže u prostore koje možemo nazvati **„ispod praga svesti"**.

Igranja na tu kartu ili zabave sa tom vatrom ima bezbroj. **Ozi Ozbourn, Black Sabbath, Iron Maiden, Venom, King Diamond** su najkarakterističniji kao **„đavolji advokati"**. Nedavno je francuska pevačica **Veronik Sanson** imala problema jer je spominjala **Alaha.** Kada se učinilo da će islamski fundamentalisti i ka njoj da odapnu neku strelu brzo se izvinila objašnjenjem da je zavedena.

Želja da se to **„sporno"**, **„tajanstveno"** ili **„zabranjeno"** unese u popularnu muziku uvek krije niz opasnost. Pre svega pitanje mere. Odrasli kao **„vlasnici posla"** ne bi smeli da nasilje i mržnju, kao ni nejasne propovedi o **Dobru** ili **Zlu,** plasiraju preko snažnog medija bez obzira koliko tvrdili da je posredi šala.

Iz šale se rađaju ozbiljne zbilje. Kao ova u **Nevadi.**

Sudija je, kao prvo, tražio veštačenje bez obzira na proklamovano pravo (pa i umetnika) na slobodu govora. Tada je izdavač, **CBS,** tvrdio kako više ne poseduje master trake albuma grupe **Judas Priest.** Advokat oštećenih je naveo čak sedam **„posebnih"** poruka do kojih je došao **„laičkom"** ekspertizom ne garantujući da li su one na ploči po volji producenta, muzičara ili samog **Đavola.**

U svakom slučaju tamo se čuje bezbroj puta **„To, uradi to, ponovi to"** i **„Urlikni, ti grešniče, jebi Svevišnjeg, jebite se svi!"**.

I šta su mogla deca da urade posle šest sati slušanja?

PRAGA SVESTI

Producent je zbunjen. Da je u pitanju film sve bi bilo lakše. Vidiš sporan kadar i nema diskusije. Šta je to audio **„ispod praga svesti"?** Ako bi to bilo tako jednostavno, brani se disko kuća, zar ne bi mi na taj način poslali poruku: Kupi deset naših ploča?!

Sotona kao junak

Đavo je ključna tema „glavnog toka" hevi-metal muzike. Bez obzira koliko to mnogi autori pokušavali da sakriju ili potisnu na marginu **„Nečastivi"** je kao takav prisutan. Postoji sve veća navika mladih, pogotovo u provincijama Zapada, uzrast od 14 do 20 godina, da preuzimaju **Pakao i Užas** hevi metala isuviše ozbiljno i time opterećuju okolinu. Žrtava je sve više.

Evo nekih slučajeva.

Tomi Saliven je kao četrnaestogodišnjak iz Nju Džerzija kupio stereo kako bi slušao svoje junake **Ozija, Twisted Sister** ili **Alisa Kupera.** U dnevnik je zapisao: **„Velikim demonima zla! Ja, Tomi Saliven, volio bih da se menjam sa vama. Ako mi date moć, ja ću ubiti dosta privrženih hrišćana. Za 20 godina ću izvršiti samoubistvo. Dotle ću naterati sve mlade da se okrenu seksu, incestu, drogi i vašem delu. Verujem da će se Zlo izdići iznad Božje ljubavi"**.

Sličan tekst je ispisao po školskoj tabli. Unazad. Jednog dana je došao kući i masakrirao majku. Zatim se ubio. Majka je bila stroga katolkinja.

Zgrožena javnost je deo odgovora potražila u emisiji na TV u kojoj su učestvovali **Tomijev** otac i **Tomi Ajomi,** gitarista grupe **Black Sabbath.** Popularni muzičar grupe za koju tvrde da je inicirala ceo **„mračni talas"** je rekao: **„Ako neko želi da ubija, ubijaće. Ne želim da se mešam, u sve to sranje sa tajnim porukama. Mi smo odavno izbacili Sotonu, ali nas ljudi sami uvaljuju u taj film."**

Tomi Ajomi je dodao kako izvrnuti krst sa omota prvog albuma, koji je doneo celu reputaciju, grupi **Black sabbatu** nema veze sa samim muzičarima, nego je deo marketinške strategije njihove disko kuće iz tih dana.

Nesreća je u tome što su žrtve kupci. Oni su trajno inficirani.

Kad smo kod toga, album grupe **Black Sabbath** iz 1989, **„Headless Cross"**, sadrži i pesme sa sledećim nazivima: **„Zlo i kći"**, **„Crni mesec"**, **„Kada smrt pozove"**, **„Ubistvo u svetu duhova"**, **„Dveri Pakla"**... Slučajno?

Priča o tri tinejdžera iz Misurija je posebno zanimljiva. Jedan je uz slušanje muzike grupa **Magadeath i Slayer,** oduševljen njihovim odnosom prema **Đavolu,** imao hobi da se iživljava nad životinjama i da pije njihovu krv. Njegov drug je pisao **Sotonine** poruke svuda gde je stigao, a treći je bio odeven u majice sa ručno rađenim nasilničkim sadržajima.

Kako ih niko u tome nije sprečavao, oni su granice tolerancije sve više udaljavali. Na kraju su palicama za bezbol ubili druga koji nije imao sluha za njihove sklonosti.

Prva izjava kod policije im je bila: **„Zabavno je ubijati"!**

Kada smrt pozove

Svima je poznat slučaj momka koji se ubio slušajući (opet) grupu **Black Sabbath** i njihov antologijski snimak **„Paranoid"**.

Stiv Bučer je imao nepunih 15 kad je nađen prostreljene glave i sa revolverom u ruci. Na gramofonu se vrtela ploča gurpe **AC/DC** i pesma **„Shoot To Thrill"** sa tekstom **„Imam pištolj, napuniću ga, biću spreman i pucaću po želji"**. Utučen otac je kasnije rekao: **„Svako onaj ko misli da muzika nije uticajna je blesav. Ne tvrdim da se moj sin ubio zbog AC/DC ali je na to ohrabren, obavešten i pospešen njihovom muzikom"**.

U Minesoti je u toku suđenje momku starom 16 godina što je, oduševljen žestokim metal zvukom, potegao sekiru i ubio oba roditelja i dva brata.

Takvih slučajeva, na žalost, ima svuda širom sveta.

Biće ih dok je muzike. Ona budi sve vrste osećanja od najtananijih do najbrutalnijih. Teško je reći da postoji mlada osoba koja radi nešto bez muzike u svojoj blizini. Po toj logici, zašto ne bi ubistva i samoubistva (drugi uzročnik smrtnosti mladih u SAD, posle auto-nesreća) bitno bila različit deo stvarnosti od domaćih zadataka ili doterivanja tena, kompjutera? Zar i druge stvari nisu od uticaja na ponašanje, zar reklama nije bazirana da deluje na potrošače? Na kraju krajeva, pesme koje su sporne upravo su zato i pravljene; da nekog isprovociraju. Pitanje je samo gde prestaje provokacija, gde ona gubi smisao i na kojoj tački prerasta u nešto drugo, mnogo opasnije.

Valja progovoriti i o pravim namerama onih koji podstiču umetnost nasilja, bili to filmovi ili gramofonske ploče. U svemu tome ima nezadovoljstva, zasićenosti jednim konceptom života i kulture, preispitivanja granica tolerancije koji se danas lako prenose ovom Planetom.

Zato je spor u Nevadi važan.

Strasti su uzavrele. Kao obično, u sličnim situacijama ide se i u preterivanja. Čak se pronose glasovi kako je žrtva umrla (?) da u takvom stanju ne bi izašla pred sud.

Članovi grupe **Judas Priest** ćute. Pevač **Rob Halford** izbegava razgovor na „nezahvalnu temu", ali u specijalizovanoj metal emisiji na MTV poručuje: **„Ako nas volite, pošaljite adresu i krv!"**.

Zar krvi nije bilo dovoljno? Makar kao opomena?

Advokat **Post** zna da je spor mnogo više od odštetnog zahteva jedne porodice. Majka **Filis Vens** poručuje: **„Ne bih želela da još neko prođe kao moj sin. Gde da potraži lek? Za drogu i alkohol postoje centri, znaju se adrese. Šta ako se i vaše dete zavede muzikom? Ko će tada da pomogne? Meni je Džems pred smrt rekao: Mama, žudim za tim. Ta muzika te čini nepobedivim"!"**

Džemsova devojka sa bebom koja ne zna oca je pobegla. Boji se odmazde metalaca i sotonista. Metalci iz grada **Rino** su ujedinjeni u zahtevu da se iz **„porodične nesreće"** isključe Judas Priest i sumnja u ceo fah kojem su naklonjeni. Ovaj slučaj bi mogao ozbiljno da uzdrma **„carstvo hevi metala"**, ukoliko bi striktno počela da se sprovode ispitivanja o podobnosti poruka, smislu pojedinih scenskih nastupa ili reklamnih kampanja vodećih zvezda ovog muzičkog žanra.

Šta ako sumnja sa metalaca pređe na sve rokere?

Razumljivo, **CBS** želi u ovom momentu da ceo slučaj svede pod **„religiozno izopačen momak koji nije imao šansu"**. Postoji, opet, prisutna strast Amerikanaca da zaborave svaku svoju ličnu odgovornost da bi okrivili drugoga za „neželjeni epilog"

Ali... šta ako „neželjeni ishodi" postanu pravilo?

Razmislite i o toj mogućnosti pre nego zaključite da se od izuzetaka ne pravi pravilo.

NEGATIVAC **PROTIV** TELEVIZIJE

ME(N)TALCI NA PAROVE RAZBROJS!

MISLIM, HVALA VAM ŠTO STE MI SE SETILI MAME?

Stigao je novi **ĆAO**. U najboljoj rubrici broja vaš **Negativac** piše: **GOLE „DUDE" GOSPOĐE MITEVIĆ... ti, ti, ti, ti... KAKO JE IVAN KRIVEC VEĆ PRVOG DANA SVOG ŠEFOVANJA NA TREĆEM KANALU POSTAO PRVI PIRAT EVROPE... ti, ti, ti, ti... NDH REČNIK OLIJA VEGETICE... ti, ti, ti, ti... FILMSKI PERERTOAR NAJGORI OD POSTANKA TELEVIZIJE... ti, ti, ti, ti... KAD ĆE DUŠAN MITEVIĆ DOBITI OTKAZ... ti, ti, ti, ti...**

Eto, to su prave najave za novi broj vašeg omiljenog lista i, dobro de, ne baš toliko omiljenog novinara. Teško mi to pada, majke mi. To mislim, ovo što me pljujete, u stvari, to što ste pustili da mi hevi metalci mamu maminu, a niko me ne brani. Pobogu, pa nisam valjda ja jedini kome ta gvožđurija ide na ganglije? Nije, valjda, da svi vi jedva čekate da izađe **ĆAO** da biste čitali šta kažu oni drekavci? Užas! Šta je s ljubiteljima ostale muzike? Zar nema baš nikog ko se, uz sav ovaj **MTV** zvuk, nije bar malo uželeo domaćeg roka, popa, pa što da ne — i onih dobrih narodnjaka? Posebna je priča to što su hevi metalci definitivno — opasni! Čujte, molim vas, šta mi sve pišu!

Jedna dama, mlađih godina, iz **Skoplja** počinje ovako: **„Prvo da ti jebem mater i nemoj bre, majku mu, da diraš one prelepe, preslatke, najseksepilnije metalce!"** Šta da kažem? Ova lepo vaspitana me(n)talka očito je ispustila poneki čas biologije. Baš me zanima, kako to ona misli da uradi mojoj majci ono. Mislim, da sam ja to njoj napisao, pa da razumem, ajde, snašao bih se, ali ona to da uradi... He, he, dete me(n)talno, obrati pažnju malo na lekcije, ostavi se metala, proći će ti godine. Jedna Bobana D. S. piše i ovo: **„Nisi loš, ali ni dobar kada nekom kamenjaru daš prava da blati ime metala, panka i ostalih!"** To ona piše listu **ĆAO**. A taj kamenjar sam ja! Kud me samo prepozna?! Valjda smo od iste sorte, tog kamena, mislim. A što se tiče tih „svetlih imena", pusti Bobo, da prođe jedno pet godina, pa ako se i tada budu pamtila imena tih bendova, e onda bismo mogli da kažemo, da ne svetle nego bar malkice — čkilje!

Piše mi, takođe, neki LONG LIVE HEAVY METAL (koje čudno ime za ove naše krajeve, mora da je stranac, stigao sa Alfom sa Melmaka): **„Što se tiče minđuša, one su takođe plod želje da budem aktivan. To je isto kao kad ženska obuče minić da bi bila atraktivna!"** E, to nije isto! Grdno se varaš. Mogu ja, recimo, da stavim i pet minđuša u uvo, ali neću biti ni približno atraktivan kao, na primer, kad ovaj moj zelenooki kućni ljubimac obuče minić! Niko se na ulici ne bi okrenuo za mojim uvom!

Pera THE HEAD BANGER, takođe metalac, piše i moli da mu odgovorim. Evo Pero, prvo ti, pa onda ja. Dakle, ti: **„Što se Jadranke Janković tiče zamolio bih te da joj se izviniš, jer žen(sk)a radi svoj posao, odlučila se za tu muziku. Ne možeš da je ubiješ. A vaš šef Rade Atić zna svoj posao i objavljuje HM materijal, a ako ih ne bi objavljivao 1/3 ĆAO čitalaca bi prestala da kupuje ĆAO. Jedino si u pravu što se tiče onog pedera Jugoslava. Pa ja znam više o hevi metalu nego on. Želim ti uspeha u daljem radu, ali ne na ovaj način. Takođe, nimalo mi se nije svidelo što si zajebavao Slovence!"** Ih **Pero Bangleru,** što da se izvinjavam **Jadranki.** Pa nisam je ja terao u metalce! Odakle ti uopšte ideja da hoću da je ubijem!? Srediće nju hevi metal, zato sam je i opomenuo. Želim joj dobro. Što se **Atića** tiče, apsolutno si u pravu! Zna svoj posao i radi ga fenomenalno (Čuj bre, jesi ti lud, šta hoćeš, da kažem da ne zna, pa da me šutne. Gospode bože, hoćeš da me navučeš, a!). I na kraju, o Slovencima. Nisam ih ja zajebavao, oni su zajebali sami sebe, ili, ako hoćeš preciznije, zajebali su ih **Korošec, Kučan i Ribičič!**

Evo i pisma **Mirjane** „Metal is the lav": **„Zaista mi se povraćalo kada sam u ĆAO pročitala u rubrici NEGATIVAC PROTIV TELEVIZIJE, kako je neko na veoma odvratan način vređao heavy metal. Na prvom mestu pljuje Jadranku Janković koja daje sve od sebe da nama u Jugi približi taj daleki svet metalci!"** Čuj Miro, otiđi si lepo u apoteku i traži lek protiv povraćanja. Provereno je dobar; ja to koristim redovno kad je hevi metal na televiziji. A Jadranki i ne smatram da je neki veliki plus u karijeri što nam je približila taj hevi metal svet! Bolje da ga nije dirala tamo gde je bio, daleko, daleko, daleko od nas!

Ima još pisama, ali ću to da ostavim za sledeći broj. Posebno je zanimljiv jedan **Goran Gajić**. On, čak, citira i Mendeljejev periodni sistem. Super, videćete! No, moram da pređem i na one najave iz reklame, da ne kažete kako je reklama bila — lažna!

Daklem, prvo o dudama gospođe Biljane Mitević, devojačkog prezimena Ristić. Kakve su i koleke te dude, majko moja! Izbacila ih obe, levu više nego desnu. Vidi se sve, totalno. A kad poskoči, a skakala je kao, da ne kažem kako, lete li lete! Prava slika i prilika Sabrine koju je, uostalom, i imitirala. To je najbolja tačka njenog šou programa. Sve ostalo je bezvezno i već viđeno. a i nije teško imitirati pevače: obučeš se malo blesavo, otpevušiš njihov najveći hit i, kao fol, odmah te prepoznaju. Mnogo je teže to **Biljani Mitević Ristić** išlo sa političarima i **Minimaksom**. Osim belog odela, ništa nam nije govorilo da se o njemu radi. Naravno, sada vi očekujete da opalim po generalnom direktoru TV Beograd **Dušanu Mitevižu**, koji je svojoj supruzi omogućio jedan blesav šou program u svojoj firmi! Grešite, debelo grešite! Taj šou emitovala je TV Novi Sad! Sada vi mislite da je **Mitević** ipak nevin! Opet grešite! Emisiju su pisali scenaristi TV Beograd, režirao reditelj TV Beograd, kostimograf je bio iz TV Beograd, a i muzika je snimljena u Beogradu. **Mitević**, dakle, nije nevin i kad je nevin! Sve mi ovo liči na običnu mućku: zamoliš kolegu direktora bratskog centra da pusti tvoju ženu na mali ekran, a ti ćeš to već nekako da mu vratiš! A kolega je, čak, toliko dobar da već sutradan po podne reprizira šou tvoje supruge. I šou i dude — još jednom! Kolega i po!

Koja beše ono druga najava... Ah da, **Ivan Krivec**! Dakle, umalo da Beograd dobije i četvrti tv kanal. Program Studija B, verovatno već znate, trajao je samo jedan sat. Kako nije imao dozvolu Velikog brata, TV Beograd, ukinut je. Ali, i taj sat što je emitovan, imao je smetnju. Mešao se onaj Treći kanal! Piratski je upao na talase na kojima nikad nije bio emitovan (na 36 kanal) i, da znate, slika je bila daleko bolja nego obično. Za sve je kriv — **Krivec**! Tog jutra je, naime, **Dušan Mitević** (opet taj, proganja me) smenio **Mića Jovanovića** i za urednika **Trećeg kanala** postavio **Ivana Kriveca**. Prvi zadatak Krivčev (valjda se tako kaže, ili je možda Krivečev, nemam pojma, mnogo gadno neko prezime, kao da je, ne daj bože, iz Dežele) bio je — piratski upad na 36. kanal! Nezapamćen slučaj u demokratskoj Evropi! Nezapamćen slučaj i na beogradskoj Televiziji, tom izvoru demokratije, kako često voli da govori o „svojoj" Televiziji direktor **Mitević**! Ko li mu je dade, da mi je znati?

Sledeća najava je — **Oli Vegetica**, poznatiji kao **Oliver Mlakar**, prvi voditelj Evrope. Dakle, nedavno je Vegetica u „Kviskoteci" bupnuo i ovo: „ZNAČI TO JE DANIRA NAKIĆ, KOŠARKAŠICA DJEVOJČADI ELEMESA IZ ŠIBENIKA"! Ej, čuj ga — DJEVOJČADI! Pa takav izraz, da ga je upotrebio u vreme Pavelićeve NDH, obezbedio bi mu mesto ministra kulture! **Mile Budak** je bio malo dete za **Olija**! Ja znam da hrvatska varijanta hrvatsko—srpskog jezika ima problem sa ženskim ekipama u sportu. Godinama se **Milka Babović** mučila s rečju momčad, kada je govorila o ženskom timu. Tada smo i slušali ono — ženska momčad. To je govorio i **Mladen Delić**, jer, znate, u njihovom jeziku, reči EKIPA ili TIM — ne postoje. I sada je **Oli Vegetica** rešio problem! Izmislio je novu reč! Naravno, on će da tvrdi da je to reč koja se upotrebljava u narodu, da to nije izmišljotina, da je to stara povijesna hrvatska reč, ali verujte mi, upoznao sam dosta Hrvata i ni jedan nikada nije upotrebio reč — djevojčad! No, tako vam je to kad rođeni Slovenac hoće da bude veći Hrvat od Hrvata!

Dobro, to je bilo to, a sad o filmu. Biću kratak: u poslednje dve sedmice filmski program na sva tri kanala jednostavno je skandalozno loš; najgori od postanka televizije. Molim vas lepo, pre neku subotu dali **Brus Lija**, sutradan na trećem kanalu **„Žene komandosi"** (definitivno najimbecilniji film koji sam ikada gledao), tri dana kasnije **„Kung fu devojke"**, u ciklusu FEST—ove premijere — crtani film, pa onda opet na Trećem neku bajatu glupost, kao fol krimić, poznat verovatno po tome što mlađani **Bata Živojinović** tu igra prvi i poslednji put — negativca! Nedeljom poslepodne daju **Luja de Finesa**, što i nije loše, bar ne bi bilo loše, samo kad bi se nešto videlo! TV Novi Sad je, valjda, jedini studio u svetu koji nema aparat za prebacivanja sinemaskop filmova na male ekrane, pa k'o poslednji kreteni ovosvetski buljimo u ekrane koji su gore crni, dole crni, a u sredini ima i nešto slike! Žali bože truda. Potpuno mi je jasno zašto su tražili da se ukine Televizija Studija B: već prvog dana Studio B je najavio jedan premijerni, najnoviji film! Takvu konkurenciju **Veliki brat** TV Beograd ne trpi!

Na kraju, ostala je još jedna najava: KAD ĆE DUŠAN MITEVIĆ DOBITI OTKAZ! E, to pojma nemam! Znam jedino da ga je zaslužio. Toliko se jadničak trudio u poslednje vreme, pa bi već jednom trebalo da mu usliše molbe. Što ga ne puste da ode, ali ne na mesto konzula u Sjedinjene Države, kako je on bezecovao, nego da ga lepo vrate u bazu, odakle je i došao. A kažu mi, pa sam i proverio, došao je iz, zamislite — Prištine! A ha, da li će tamo da se i vrati, jer, u njegovim Dnevnicima, na njegovoj Televiziji, svakodnevno slušamo apele za povratak na **Kosovo**! Pa eto, bilo bi lepo da **Mitević** bude svetli primer!

Iako sam ovu rubriku pisao u nedelju 1. aprila, uopšte se nisam šalio. A i kud bih sa tako ozbiljnim stvarima!

ĆAO INTIME '90:
ELEONORA BARUDŽIJA

PIŠU: DAMIR STRUGAR I DRAGO KASTRATOVIĆ

LAVICA, A NE DEVICA!

Eleonora Barudžija vlasnica je polovice najljepšeg kvarteta nogu na domaćoj estradi. Dakako, drugu stasito nosi njezina sestra Izolda. Ali nisu samo lijepe noge razlog da se o Eleonori napiše nešto više. Osim što je poznata kao pevačica, Lola se, kako je prijatelji zovu, dokazala i kao ljepotica. Osim titule „prve pratilje miss Jugoslavije 85." poseduje i lentu „Miss internacionalnog sporta", koju je dobila u Münchenu, a osvojila je i izvanredno šesto mjesto u natjecanju za „miss Evrope 86." na Malti. Dokaz njene svestranosti je i uloga „Mis Planete" u filmu Aleksandra Husića. Razloga je, dakle, više nego dovoljno da u razgovoru s njom dotaknemo i ono što, vjerujemo, dosad nikome nije rekla.

● **Pjevačica, misica, glumica. Što si zapravo? Možeš li se opredijeliti?**

ELEONORA: — Ne bih se mogla opredijeliti, jer suviše raznih tokova osjećam u sebi. Sve što mi se nudi, vrlo je primamljivo. Ja sam svako od tih područja shvatila ozbiljno i trudim se da na svima budem korektna. Barem koliko mogu.

● **Lijepa si devojka, to je nedvojbeno. Ipak, što te zapravo poticalo na to da se prijavljuješ na te izbore?**

ELEONORA: — Mnogi misle da sam od toga imala neke izravne financijske koristi. Na žalost, to su samo iluzije! Ali to mi je pomoglo u kasnijim poslovima. Inače od samog izbora za miss — nema se ništa, osim nekog osobnog zadovoljstva. Ja sam možda bila jedinstvena u tim izborima, jer sam otprije, na neki način, bila javna ličnost, pa sam se tek onda natjecala za „miss". Pri tome mi nije bilo važno koliko sam lijepa i koje ću mjesto zauzeti; važnije mi je bio publicitet. Uglavnom sam zadovoljna plasmanom, ali time se u meni nije ništa promijenilo. Ostala sam ista, dvadesettrogodišnja studentica, baš kao i moja generacija. No, nakon toga počelo se više pisati i pričati o sestrama Barudžija, što nam je bila dobra podloga za budući rad.

● **Pomoglo ti je sve to kao pjevačici. Ali odmah se nametnulo i pitanje odnosno tvoga stasa i glasa, je li?**

ELEONORA: — Zvučat će otrcano, ali pjevačici su potrebni i stas i glas. Bilo je u nas mnogo pjevačica samo sa stasom, i svi znamo kako su završile. Premlada je istina da danas nisu potrebne neke velike pjevačke kvalitete. Jer, ljudi uvijek rado slušaju nekoga tko i lijepo izgleda.

● **I ne smeta vam što ljudi više gledaju u tvoje i sestrine noge što vas slušaju?**

ELEONORA: — Čovjek pokušava iskoristiti svaku svoju kvalitetu. To je i naša namjera, jer se muzikom bavimo profesionalno. Dakle, ljepota nam može samo pomoći. Dobro ju je imati. Ali, da nemamo ostalih kvaliteta, od nje ne bismo imale velike koristi.

● **Uvijek nastupate u minicima, u izazovnim torzoima, u haljinama s dubokim razrezom. Radite li to smišljeno, svjesne svoje seksepilnosti?**

ELEONORA: — Svemu je zapravo „kriv" naš minhenski nastup s Danielom na „Pjesmi Evrovizije". Dotad smo bile obične mamine djevojčice. Ljudi iz „Ariole" su nam predložili da obučemo one suknjice i gležnjake, koji su poslije osvojili Evropu. Čak su nam oni sve to i kupili. Danas smo im zahvalne zbog toga...

● **Kako reagirate na pozornici kad vidite da vas muškarci gutaju očima?**

ELEONORA: — Ne gutaju nas samo oni. U posljednje vrijeme i mnoge žene govore: „Baš su slatke!" I mogu reći da su nam, uglavnom, one prilazile i čestitale za sve što smo dosad postigle.

● **Prilikom nastupa neprestano se izvijate, migoljite, zavodite... Što pri tome razmišljate?**

ELEONORA: — Kad uzmemo mikrofon u ruke, za nas ne postoji ništa, osim publike. O muškarcima tad ne razmišljamo. Ali svaki je naš nastup unaprijed osmišljen. Nastojimo na sceni biti onakve kakve smo i u normalnom životu. Jer, kad plešem u disku, tako plešem i na sceni. To sam ja zapravo.

● **Nisu li, pri tome, neke kretanje prenaglašene?**

ELEONORA: — Takvih erotskih kretnja nema. Sve to radimo spontano. Ali da bi nam netko dao dobre koreografske savjete zasnovane na erotici, dakako da bi smo se poslužile i njima.

● **Kako uopće, gledaš na današnje seksualne slobode?**

ELEONORA: — Nikad nisam pokušavala razvrstavati seksualnost i seksualne slobode po nacijama, kontinentima ili zemljama. To je oduvijek ovisilo o određenoj ličnosti. Mislim da u onoj krajnjoj seksualnoj slobodi netko može biti moralan, a netko pak nemoralan.

● **Kad je seks posrijedi, jesi li puritanka ili si za potpunu erotiku?**

ELEONORA: Što to znači puritanka? Ja sam za erotiku. Seks vezujem isključivo za ljubav. Možda cijela moja generacija ne misli tako, no to ovisi o odgoju. U tomu se smatram konzervativnom.

● **Nisu li lijepe žene, poput tebe, donekle sputane u seksu?**

ELEONORA: — Mislim da jesu. Ja sam oduvijek bila pomalo stidljiva, zbog svog izgleda, pažnje s kojom su mi se obraćali. Smatram da je svaka žena stidljiva, nesigurna, dok ne spozna svoje vrijednosti iznutra, pogotovu ako je fizički upadljiva. Dok se ne potvrdi kao ličnost.

● **Kakav je bio tvoj odnos sa sestrom?**

ELEONORA: — Izolda se prema meni uvijek odnosila kao starija i na neki je način bila moja zaštitnica. Rijetko me je vodila u društvo. Nikad nismo ravnopravno razgovarale, nikad nismo pričale o intimnostima. Čak bismo se i sramile jedna drugoj povjeriti.

● **Minice, vatra na sceni, a u biti stidljive djevojke?**

ELEONORA: Baš tako!

● **Neprestano ste zajedno. Što će biti ako se i jednoj i drugoj svidi isti momak?**

ELEONORA: Naši su ukusi različiti u svemu, pa na takvu mogućnost nikad nisam ni pomislila. Nikad nam se to nije dogodilo. Štoviše, i o našim zajedničkim prijateljima mislimo različito.

● **Kažeš da se ne povjeravate jedna drugoj u ljubavnim pitanjima. Ali pretpostavljamo da imate momke i da oni predlože da odete s njima u krevet!**

ELEONORA: Pitaš me, bih li pristala na seks učetvoro? Ne bih! Svoju intimu čuvam za sebe i ne želim je ni sa kim dijeliti. Vjerojatno sam sebična, a možda sam takva zbog mladosti i odgoja.

● **Malo koji muškarac, dok vas gleda na pozornici, ne poželi da se s vama dvjema nađe u krevetu...**

ELEONORA: On jedan, a nas dvije?! Jedino, ako ima uistinu vrlo dobro srce! Junačko srce, ha, ha, ha...

● **Što misliš o ljubavi između žena?**

ELEONORA: — To često pitaju žene. U ljubavi ne treba da bude tabua. Čovjek radi samo ono što mu odgovara. Sve, dakle, ovisi o ličnosti. Poštujem tuđa zadovoljstva i shvaćam različito tumačenje seksualnih sloboda. O sebi pak pri tome ne razmišljam. Ali lakše mi je zamisliti dvije žene u nježnostima, nego dva muškarca. Jer su okružene grubostima i zato traže nježnost. A i skreću s normalnog puta, koji ja smatram najprirodnijim.

● **Ali, kažeš da ljubav nije ograničena.**

ELEONORA: Ne nije.

● **Znači, može i žena voleti ženu?**

ELEONORA: Može!

● **Bi li ti mogla voljeti drugu ženu? U**

IZBOR IZ KNJIGE „INTIMNE TAJNE POZNATIH JUGOSLOVENA", KOJA JE UPRAVO U PRODAJI

nekoj drugoj sredini ili prilici?**

ELEONORA: — Misliš, tamo gdje me nitko ne zna? Ne mogu ti odgovoriti na to, jer me dosad nijedna žena nije seksualno privukla. Ali ima žena kojima se divim i koje su mi neki uzor. Kad bih došla u kontakt s njima, ne znam kako bih reagirala. Vjerojatno bi i dalje sve ostalo na poštovanju i divljenju, ali... To je recimo, Catherine Deneveu. Ili Meryl Steep. Fizički mi se najviše sviđa Nastasja Kinski, ali ne bih ni s njom mogla poći u krevet.

● Ipak, ti si žena i k tome lijepa, maloprije si rekla da bi negdje gdje te nitko ne zna, o lezbijstvu možda razmišljala i drukčije?

ELEONORA: Pa jest, nisam pristaša lažnog morala. To znači: kad bih neku ženu poželjela kraj sebe, kad bih osjećala takve porive, ja bih to napravila ili u Jugoslaviji ili bilo gdje na svijetu! Meni bi tad bilo svejedno. Kad bi mi se netko toliko svidio, našla bih opravdanje ili da to pokažem ili da sakrijem. I ne bi mi bilo važno je li to ovdje ili vani.

● A je li se tebi neka žena pokušala približiti na taj način?

ELEONORA: Jest, doživjela sam to. Bilo mi je vrlo neugodno. Čovjeku godi pažnja, ali u toj sam se situaciji osjećala kao da se zbilo nešto sramotno.

● Je li ti ta žena otvoreno pokazala da joj se sviđaš i da bi htjela biti bliska s tobom?

ELEONORA: — Ljudi koji osjećaju nešto što drugi osuđuju nikad ne pokazuju to izravno, osim ako nisu krajnje nastrani. Ali od te žene se dalo naslutiti što se krije iza svega. A potvrdilo mi je to i društvo koje je sjedilo s nama.

● Ima li još sličnih iskustava?

ELEONORA: Pa, nije se to baš tako često događalo! Ne znam... nekoliko puta. Jedanput je bilo s mojom vršnjakinjom, a jedanput s nekom sredovječnom ženom, za koju čovjek to nikad ne bi ni pomislio...

● I to kod nas?

ELEONORA: Pa da, kod nas!

● Misliš li da bi i to valjalo kušati?

ELEONORA: Da?! Kao što sam tek prošlog ljeta probala cigarete, da vidim kako je i kušala sam i alkohol, ali mi se nimalo ne sviđa... Sve što sam smatrala da je dobro, to sam iskušala. Dakako, ako to nije škodilo drugima ili meni. Jedino nisam kušala drogu, grupni seks i lezbijsku ljubav.

● Što Eleonoru Barudžiju uzbuđuje u seksualnom pogledu?

ELEONORA: — Mirisi, lijepi mirisi. Erotske atmosfere, koje mogu nastati na bilo kojem mjestu, bez obzira na okolnosti, ili broj ljudi. Ali sve je to vezano za osobu koju volim; to znači da se izvan toga ne može stvoriti bilo kakav erotski naboj.

● Čime se najviše služiš kad hoćeš željenu osobu seksualno uzbuditi?

ELEONORA: Očima! Oči su najbolji pokazatelj u kakvu je stanju žena u određenom trenutku. I osoba koja voli umije to očima vrlo dobro pokazati. Malo manje ustima. Normalno, izdaleka.

● Tvrdiš da u ljubavi i seksu ne treba da bude ograničenja. Kako gledaš na oralni seks?

ELEONORA: — Mislim da u intimnim trenucima čovjek treba da uradi sve što poželi. Sad, hoće li to biti ovo ili ono... Prihvaćam sve što požele oba partnera.

● Je li to plod iskustva ili teorije?

ELEONORA: — Pa, o tomu nikad ne treba govoriti. To se spontano događa ili se ne događa...

● Smatraš li se dobrom ljubavnicom?

ELEONORA: — To bi morao pitati moga dragoga.

● Pa, valjda ti imaš neko mišljenje o sebi kao ljubavnici?

ELEONORA: — Teško mi je govoriti o tomu...

● Ili, možda, ne želiš priznati?

ELEONORA: — Nemam što priznati! Nisam ništa skrivila...

● Znači, nevina si?

ELEONORA: — Ha, ha, ha... Ja sam u horoskopu lavica, a ne djevica!

ROMANSIRANE BIOGRAFIJE: SENKA SMOLEC

PIŠE: EMIL GAJ

ZELEN GAJ ZA R

Senka Smolec, plava Amazonka s predivnog zagrebačkog Zelengaja, skoro pa već bivša supruga Vladimira Smoleca, nekadašnje „duše i tel" čuvenog muzičkog studija „SIM", u kojem su snimale gotovo sve viđenije zvezde jugoslovenskog popa i roka — ispričala nam je svoju „priču o rock & rollu".

Studio, koji je menjao svoje nazive od „Studija Smolec", preko „SIM"—a do „Smolec in Der Mülen" — više ne postoji. U podrumu grandiozne i pomalo sablasne vile na Zelengaju broj 57 više nema skupocenih mikseta, magnetofona, emulatora, monitora i ostale studijske opreme; nema ni muzičara, pevača, poznanika, grupi—devojaka i raznoraznih „smetala" od kojih je, ne tako davno, sve vrvelo. Ostale su mračne i prazne prostorije po kojima su razbacane kutije od magnetofonskih traka, prazni omoti od ploča koje su tu snimljene, reklamni materijali kojima je prošao rok upotrebe, poneka polomljena stolica i prazna flaša — sve pod debelim slojem prašine i zaborava.

Ipak, ostala je priča o svemu što se nekada ovde događalo — jedna nostalgična i zanimljiva storija o jugoslovenskom rocku, njegovim zvezdama, zvezdicama i anonimusima, svetlim i tamnim trenucima, usponima i padovima, malim i velikim prevarama i veselim i tužnim dogodovštinama.

— Za šest godina postojanja ovim studijem prodefiliralo je preko 400 bendova i solista — kaže nam, pomalo umorno, Senka Smolec, u rokerskim krugovima poznata i kao Kalamiti (tako je prozvao Oliver Mandić zbog čizama koje nikada ne skida), ili kao Sena (tako su je prozvali tada još golobradi momčići iz „Plavog orkestra") — Bilo je tu svega i svačega, suza i smijeha. Želim da ispričam priču, koju sam ja proživjela, onako kako to izgleda „s druge strane", kad ljudi uđu u studio. Sve te folirancije koje se serviraju novinarima: omiljeni miris, boja, trend — sve to nema veze sa životom. Na primjer, kad su „Plavce" pitali koga najviše vole, oni su složno graknuli: „Clash!" A malo ko zna da ih je upravo Bregović ufurao u taj fazon. Ovdje su se održavale i preti!" „Film" je bio u čudu. Ništa im nije polazilo za rukom, jer su bili nespremni za snimanje, što je uobičajeno za naše bendove. Snimanje se, donekle, rasteglo i zbog tehnike koja je, tu i tamo, otkazivala. Pauze su se polako pretvarale u „dernečenje" i opijanje. Tu, odmah pored studija, napravili smo malu kuhinju sa šankom — za trenutke relaksacije dok se snimalo. Ta kuhinjica je postala najomiljenije mjesto u kući. Često se kuhao grah, kobasice, a tu su održavane i male press konferencije. Svi smo se tu skupljali, zezali i dogovarali. „Dogovori" su znali potrajati i po čitavu noć, uz obilje pića i još po nečeg.

— Posle nekoliko dana snimanja, kad se dogodio uobičajeni tehnički kvar na magnetofonu, Jura Stublić, simpatični neurotik, pošizio je i počeo da prijeti da će zaplijeniti svu opremu, prodati je da namiri troškove i otići da snima kod „Trulog" (poznati privatni studio u Zagrebu — vlasnik Janko Mlinarić — Truli). Kasnije, kad se sve više odugovlačilo sa snimanjem, zbog nespremnosti i neprofesionalnosti momaka iz „Filma", Jura je ućutao. Počele su njihove međusobne svađe i prepucavanja. Rokovi za snimanje, koje je „Jugoton" bio spreman da plati, uveliko su prekoračeni. To je izazvalo dodatnu nervozu kod muzičara, koji su postajali sve netolerantniji i živčaniji. Kad god bi nešto zapelo, svi su skakali na Juru i očekivali da on riješi problem. Dok je išlo dobro, svako je „furao" svoj film.

— Jura je bio priča za sebe. On lako podivlja, prilično je neuravnotežen, ali se brzo smiri. Jedan drugi Englez, David Cotton, koji se, takođe, pojavljivao na snimanju grupe „Film", rekao je za lidera ove grupe: „Jura ima zanimljivu boju glasa. Mogao bi izvrsno da reklamira pastu za zube — da neko pokaže zube, a Jura da kaže: Kakvi prekrasni zubi!"

— Jura je, ipak, pokazao da je pravi roker i da živi za to. Kad su prekoračeni svi termini i „Jugoton" odbio da plaća dalje troškove snimanja, jer ploča nije bila završena, Jura je trčao naokolo, posuđivao ss konferencije dok su se snimale ploče. Uvijek kad su dolazili novinari, lagalo se, jer je to valjda normalno da se laže. Sve je bilo daleko „krvavije", drugačije i niže nego što se prikazivalo. To je horoskop koji se izdiktira, ovo je pravi horoskop koji je ispisao život. — priča Kalamiti.

Dvospratna, a moglo bi se reći i četvorospratna, kuća u predivnom vrtu na Zelengaju, jednom od otmenih krajeva Zagreba, zaista deluje impozantno i luksuzno. Nekada davno, pre sudbonosne revolucije, vila je bila vlasništvo imućne porodice Bizjak, fabrikanta, čija je, između ostalog, bila i današnja fabrika čokolade i konditorskih proizvoda „Josip Kraš". Jedan od braće Bizjak bio je pijanista, ali se, upavši u bezizlazne finansijske neprilike, izvoleo samoubiti. Kuća, prepuna starog, vrlo vrednog nameštaja, pored dva sprata, ima, već pomenuti, veliki podrum u kome se nalazio studio, kao i potkrovlje, iznad koga se nalazi još i za stanovanje uređeni tavan. Sa velike drvene verande, preko zelenog pojasa, puca divan pogled na „beli Zagreb grad". Videvši ovu, pomalo misterioznu i raskošnu vilu, Rastko Milošev—Ras, bivši gitarista „Parnog valjka", nazvao je „Vila Eve Braun".

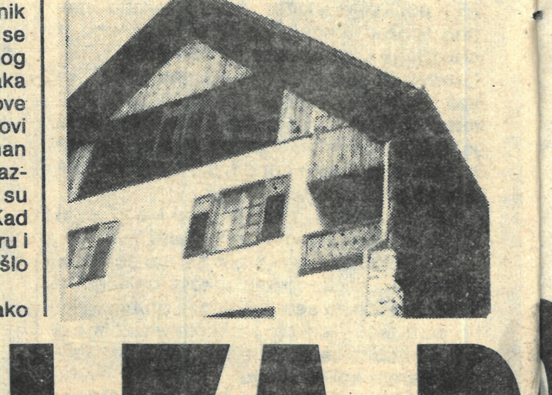

— Vladimir Smolec, moj suprug, godinama je radio kao ton majstor u „Lisinskom". Ideja o privatnom studiju potekla je od Maria Mavrina, džez muzičara, inače basiste u sastavu Boška Petrovića — „B. P. Convention". Ideja je bila prilično maglovita, pogotovo meni, jer nisam imala predstavu šta je to uopće tonski studio. Bilo je potrebno pronaći kapital i prostor u kome bi se studio otvorio. Veliki entuzijazam i manijačka upornost kojom je Smola (Vladimir Smolec — op. aut) prionuo na posao dao mi je podstrek da počnem vjerovati u čitav projekt, koji mi je, u početku, izgledao sulud. Bez mnogo razmišljanja prodala sam neke briljante i porodični nakit, koji sam godinama sticala (Senka je četiri godine provela u SSSR—u) i uložila sve što sam mogla u studio. Kao lokacija za studio, izbor je pao na našu kuću, koja je bila dovoljno velika. Smola je nakon mjesec—dva dao otkaz u „Lisinskom", završio rad na tonu u filmu Tonća Vrdoljka „Kiklop" i navalio na realizaciju tehničkih detalja oko studija.

— Studio Smolec počeo je sa radom krajem 1982. godine. Kupljena je prva tehni-

UGOSTILA JE I DRUŽILA SE S NAJVEĆIM FACAMA

ka: umjesto šesnaestokanalnog, kupljen je osmokanalni magnetofon. Naime, već pronađeni i odabrani uređaji u Minhenu, kao za inat, prodan je dva dana ranije. Svi smo izgubili živce zbog ovog peha — Smola je odlučio da više ne čeka i da kupi osmokanalni uređaj. Tu smo se zeznuli u startu. Naši rokeri užasno pate od broja kanala koje neki studio posjeduje, mada mnogi, po onome kako sviraju, ne zaslužuju ništa bolje od kućnog magnetofona. Obično, kad bi zvali telefonom, pitali bi: „A koliko kanala imate? Koliko ste „kanalni"? To mi liči kao da pitaš devojku koji broj grudnjaka nosi, pa onda razmišljaš da li ti je to puno ili malo.

studio proradio punom parom, a demo bendovi dolazili jedino po noći, snimali i ujutro odlazili ili bili „izbacivani" zbog redovnih termina, novce koje smo dobijali od njih zvali smo „parama za pijacu". Među demo bendovima bilo je svega. Bilo je i jako dobrih, ali niko ih nije hteo. Te trke su, uglavnom ostajale mrtve, iako smo ih mi nudili „Jugotonu". Smola je, kad bi čuo dobar bend nudio besplatne sate, putovao da dobije još materijala, ali je sve, uglavnom, bilo uzalud. Urednik u „Jugotonu", Siniša Skarica je jedan vrlo fleksibilan tip i rasni muzičar, ali „Jugoton" nije njegov. Mnogi od demo bendova bi doživljavali prave šokove kad bi čuli kako zvuče na traci. Mnogima je to verovatno pomoglo da se okanu „ćorava posla" na vrijeme. Drugima je to bio podstrek da nastave da grizu. Najviše mi je i dan danas, bilo žao riječke grupe „Džersi" koja je bila izvanredna. Tako su žestoko i dobro svirali heavy metal, uz izvanserijskog pevača, da su „Divlje jagode" za njih bile apsolutni diletanti. Smola je putovao zbog njih, nudio trake uokolo, ali bez uspjeha. Ja sam čak tražila da mi kao rođendanski po-

OKERE PRAVI RAJ!

— U vrijeme kad smo mi počinjali, već je bilo dosta afirmisanih studija, tako da je teško bilo privući neko veliko ime. Uglavnom smo radili „sirotinjsku" kazališnu muziku. Sirotinjsku, jer imaš mnogo posla, gotovo pa više nego na ploči, a malo para. Radili smo za predstave Ljubiše Ristića, za „Carminu Buranu", Davora Rocca i Arsena. Naš cilj je bio da se nekako probijemo. Ja sam vjerovala u Smolinu kvalitetu i upornost. Izuzetno cjenim ljude, poput Arsena ili Davora Rocca, koji rade muziku za kazalište, jer tu se ne radi o lovi, nego o pravom entuzijazmu i ljubavi prema muzici. Novčani fondovi za ova snimanja su vrlo skromni, tako da prva godina rada studija nije donjela nikakve pare. Počeli su dolaziti i demo bendovi, snimali bi po par pjesama, ali ni od njih nije bilo nekih para. Kasnije, kad je klon snimi njihovu ploču. Čula sam da su prošle godine pobjedili na „Gitarijadi", što me izuzetno veseli. To su super dečki.

— Nakon nekog vremena, shvativši da smo napravili grešku na početku, uzeli smo od Enca Lesića šesnaestokanalni magnetofon koji nije bio u najboljem stanju. Fanatičnom upornošću Smola, koji je, prije svega, tehnički genije, uređaj je nekako sređen, ali se ponovo dogodio kiks. Prilikom kupovine glave za magnetofon, nakon sati i sati pomnog ispitivanja, Smola nije primjetio da glava ima fabričku grešku. Ta glava nam je dugo zadavala muke i na momente se činilo da problemi nikada neće prestati.

— Prvi poznati bend koji je ovdje snimao bio je „Film". Oni su imali velike ambicije, nakon uspjeha prve ploče, pa su doveli engleskog producenta Nick Van Edyja. Nick je, inače, izvrsni studijski muzičar, koji je pristao da dođe u Jugoslaviju iz znatiželje, a i zbog zezanja. Njegovi standardi i standardi „Filma" bili su neusporedivi. Jura Stublić i drugari su očekivali od Nicka, maltene, da im on uradi ploču. Očekivali su da će on danima tražiti pravi zvuk, štimati instrumente i usklađivati tehniku. Sve što ima ikakve veze sa tehnikom Nick je sredio za nekoliko sati i rekao: „Momci, izvolite poče-

ŔŃ Ŕ! EVO NJENIH SEĆANJA..

PRVO POLUVREME ROCK IZNENAĐENJA 1990.

Posle četiri godine tišine — ponovo među nama

ROCK — FOTO — MONOGRAFIJE

PARTI BREJKERS

BAJAGA I INSTRUKTORI

RIBLJA ČORBA

JOHNNY B. ŠTULIĆ

EKATARINA VELIKA

DISCIPLINA KIČME

CRVENA JABUKA

Knjige su mega-knjiškog formata **24 × 34 cm**, na **36** strana u dupleks ofsetnoj tabačnoj štampi na kunstdruk papiru. Sadrže kompletne hronološke rezimee i mega-intervjue vremenski kompletirane, što otklanja mnoge zablude i stvara jasnije slike o njima samima, sve to obogaćeno fotografijama Kamenka Pajića i Zorana Trbovića, od kojih se većina ekskluzivno objavljuje.

Ovim putem nudi ti se prilika da sigurno obezbediš svoj primerak po znatno povoljnijim cenama od onih koje će biti u knjižarama.

Prva pretplatna cena od **69 din.** po primerku važi za narudžbenice poslate zaključno sa **20.04.1990.** Poštarina je uračunata u cenu.

Knjižarska cena biće 120 dinara

Knjige izlaze iz štampe do 10.06.1990.

Ovim neopozivo N A R U Č U J E M

1. BAJAGA I INSTRUKTORI .... ________ prim. knjige
2. CRVENA JABUKA .... ________ prim. knjige
3. DISCIPLINA KIČME .... ________ prim. knjige
4. EKATARINA VELIKA .... ________ prim. knjige
5. JOHNNY B. ŠTULIĆ .... ________ prim. knjige
6. PARTIBREJKERS .... ________ prim. knjige
7. RIBLJA ČORBA .... ________ prim. knjige

a to je ukupno ________ primeraka po ceni od 69 din. po komadu

što iznosi ukupno ________ din.

Ime i prezime: ________________

Ulica i broj: ________________

Poš. br. i mesto ________________

Čitko popunjenu narudžbenicu pošalji na adresu koju ćeš iseći i zalepiti na pismo ili dopisnicu

K. A. M. E. N. K. O
poštanski fah 6
11253 SREMČICA — BEOGRAD

lovu i sam platio sve dodatne troškove. Izgarao je u tom poslu. Liderima u našem roku je zaista teško. Muzičari traže profesionalne uvjete za rad, a imaju potpuno neprofesionalni odnos prema poslu. I to u najosnovnijim stvarima: da dođeš na vrijeme u studio gdje sve čeka; da si u takvom fizičkom stanju da možeš svirati (mnogi dolaze na snimanje užasno mamurni, pijani ili drogirani) i da imaš pojma o materijalu koji se snima.

— Jura Stublić, koji je i sam imao dosta putera na glavi (što kaže Bajaga „problemi s lakim drogama"), ipak je uspio dovesti snimanje do kraja. I pored „tanjih" živaca, pokazao je da ima dobru narav. Jednom prilikom, kad ga je njegov dugogodišnji prijatelj Džoni Štulić, inače totalni nervčik, u žaru polemike, udario glavom kao poslednjim argumentom, Jura je lakonski izjavio: „Džoni me udario tupim predmetom!"

— Sa „Filmom" je bilo još bezbroj komičnih situacija. Jednog popodneva očekivala sam goste i napravila večeru. „Film" je, za to vrijeme, snimao dole u studiju, i dok smo mi sjedili u salonu i pričali, neko od njih se ušunjao u kuhinju i „pokupio" večeru. Mislim da je u pitanju bio Davor Slamnig, tata mu je, inače, fini gospodin i poznati profesor. Došlo je vrijeme za večeru i ja odem u kuhinju. Mislila sam da haluciniram. Kažem mužu: „Smola, nema večere!?" Njemu je, u trenutku, sve bilo jasno. Samo se kiselo osmjehnuo i slegnuo ramenima. Inače, sitne krađe iz frižidera i noćno šunjanje kroz kuću, bile su uobičajenje pojave, tako da se nismo pretjerano uzbuđivali. Među rokerima, pogotovo pred snimanje ploče, vlada velika besparica.

— Jura je bio među prvim muzičarima koji su, za vrijeme snimanja, spavali kod nas. On je živio u Sesvetskom Kraljevcu i da ne bi svaki dan putovao, spavao je ovdje kod nas. Bilo je veselo. Jura, naime, čim je uzbuđen, ili nervozan, a toga je bilo na pretek, ima potrebu da ide mokrit'. On to radi oko 300 puta na dan. Uveče bi mi uvijek tražio da mu dan „tutu" od moje ćerke Une. U vrijeme snimanja, bila je zima, a Jura je nosio dugačke gaće, koje su mu stalno virile, jer je imao kraće hlače. Po danu, šetajući vrtom u potrazi za svojom muzom inspiracije, imao je običaj da mokri u ruže. Kako je stalno bilo snjega, iza Jure su ostajali „izdajnički" tragovi. To je naročito nerviralo moju kućnu pomoćnicu Jelku, koja ga je neprestano tužakala meni: „Gospođa Senka, Jura opet piša u ruže!" Jednom mi je dosadilo, pa sam izletjela iz kuće i presrela Juru: „Jel' sam ti rekla da prestaneš pišat' u ruže!" On se zacrvenio i poput petogodišnjeg klinca počeo vikat: „Nisam, nisam!" Bilo je, sve u svemu, prilično zabavno.

Malo po malo, pročulo se među muzičarima da je ovdje gala, ne samo snimanje nego i provod. Kad bi snimali jedni, onda bi im drugi muzičari dolazili u posjetu. Kako je kuća bila velika (još uvijek je velika, ali više nema starih, dobrih rokera), onda ti je to izgledalo kao u anegdoti „kad familija iz provincije dođe na Velesajam" — mi spavamo na podu, a oni zauzmu krevet. Dođu bendovi iz vana, dođu im „gošće" da ih, kao, vide ili intervjuiraju. U kuhinjici su bile prave orgije, derneci do jutra. Prvu pravu „grupi" djevojku doveo je Malkom Muharem (po rođenju Goran Marić, prvi menadžer „Plavog orkestra") dok su „Plavci" snimali „Soldatski bal". Istu personu, nedugo zatim preuzeo je Zenit iz „Zabranjenog pušenja". U kuću se nije smio uvoditi nitko, u studio da. Djevojke su mogle sjediti, šutjet i gledati snimanje u živo. Smola je striktno zabranjivao pušenje marihuane ili hašiša u studiju. U vrtu nije bilo zabranjeno. Sjećam se, kad je snimalo „Zabranjeno pušenje" neko je donio hašiš. U kuhinji su sjedili Nele Karajlić, njegova cura,. Zenit i jedna „grupi". Smola je poludio kad je osjetio miris hašiša. Prekinuo je snimanje, pozvao Sinišu Škaricu i reka da više neće snimati. Odmah smo organizovali zasjedanje „kućnog savjeta". Zenit je, po kazni, vraćen u Sarajevo, ionako je samo figurirao na snimanju.

(idemo dalje i dublje)

rtvlj

NAJVEĆI SVETSKI HITOVI NA PLOČAMA I KASETAMA ZKP RTVLJ

TERENS TRENS (1836)

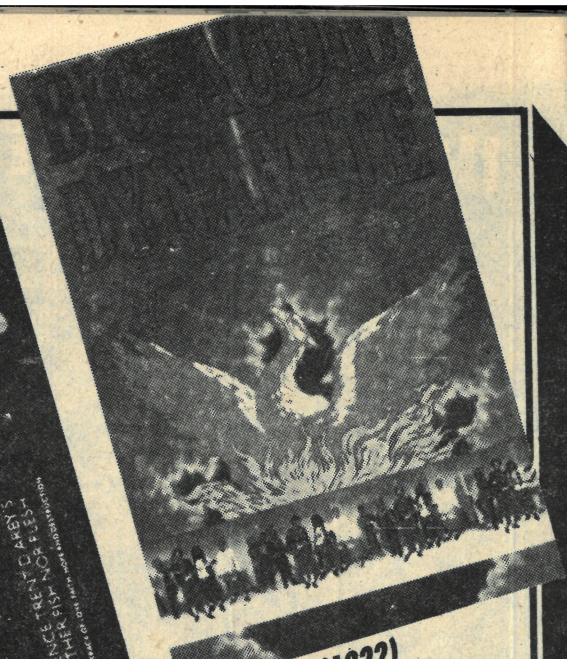

BIG AUDIO (1822)

JOE STRAMER (1834)

LAJZA MINELI (1829)

RIKI VAN SCHELSON (1835)

DE BLECK SORCUŠ (1830)

BILLI JOEL (1832)

BROSS (1831)

VAM PREDSTAVLJA

„ĆAO SOUND": tel. 011/334531 lokal 292

Samo „ĆAO SOUND" vam omogućuje sve ono što niko drugi ne može — odjednom!

- **TONSKO SNIMANJE** U 16-kanalnom studiu po najnižim cenama;
- **PROPAGANDU** u svim „Borbinim" izdanjima
- **PRODAJU** putem kioska, ekonomskih predstavnika i narudžbenicama i najtiražnijim YU listovima
- **KONTAKTE** s drugim diskografima, radijom, televizijom, i štampom
- **OBJAVLJIVANJE** vaših već snimljenih programa, ako zadovoljavaju naše kriterijume.
- **ANGAŽOVANJE** najboljih kompozitora, muzičara i aranžera po vašem i našem izboru, a za realizaciju vaših (i naših) programa.
- **USLUGU**, izdavanje i objavljivanje kompletnog programa po vašem nalogu...

Šesnaestokanalni studio „Cepelin" u Beogradu, koji vam danonoćno stoji na raspolaganju

VAŠ IZBOR — NAŠE KASETE

Zašto da ceo dan dreždite ispred radio aparata, kad to ionako radimo mi umesto vas: snimamo muziku po vašem izboru! Da ne bi gubili vreme napravili smo već nekoliko „izbora". Pošto su nam ukusi verovatno slični — pročitajte naredne redove:

Izbor br. 1.

DISKO

1. PUM UP THE JAM — **Techtronics**
2. OYE MI CANTO — **Gloria Estefan remix)**
3. Do The Right THING — **Redhead Kingpin and The F.B.I.**
4. GET A LIFE — **Soul II Soul**
5. THAT'S WHAT I LIKE — **Jive Bunny and The Mastermixers**
6. YEBO! Art Of Noise (remix)
7. BIG FUN — **Inner City**
8. PUMP UP THE JAM — **M.C. Sar (rap)**

Izbor 2.

POP ROCK

1. **ROAD TO HELL** — Chris Rea
2. **YOU SURROUND ME** — Erasure
3. **ONE DAY IN PARADISE** — Phil Collins
4. **HOMELY GIRL** — UB 40
5. **SISTERS** — Bros
6. **DEAR JESSIE** — Madonna
7. **ALL AROUND THE WORLD** — Lisa Stansfield
8. **LILLY WAS HERE** — David Stewart and Candy Dulfer

Izbor 3.

HEAVY METAL

1. POISON — **Alice Cooper**
2. PATIENCE — **Guns N' Roses**
3. LOVE IN AN ELEVATOR — **Aerosmith**
4. ONE BIG RUSH — **Joe Satriani**
5. JANIE'S GOT A GUN — **Aerosmith**
6. CAN'T SLOW DOWN — **Joe Satriani**
7. TRASH — **Alice Cooper**
8. HEAVY METAL — **Judas Priest**

Ako vam se, kojim slučajem, neki od naših izbora dopada treba samo da poštanskom uplatnicom uplatite (samo) **45 dinara** na naš žiro račun: **60801-602-79/124,** i da naznačite koji, od izbora, želite (ili sva tri odjednom). Ako naručujete tri i više kasete imate popust od 10%, znači uplaćujete cifru (zbirnu) za odgovarajući broj kaseta umanjenu za 10%. Nama šaljite kopiju uplatnice u pismu zajedno s informacijom o „izboru" koji želite (**„Disko, „Po rock" ili „Heavy"**). Po prijemu uplate odmah Vam šaljemo kasete. Naravno, pišite nam obavezno Vaše sugestije, oko naših „izbora", i te kako su nam dragocene... **Magazin „Ćao" — „ćao sound" „Borba", Trg Marksa i Engelsa br. 7, 11000 Begrad.**

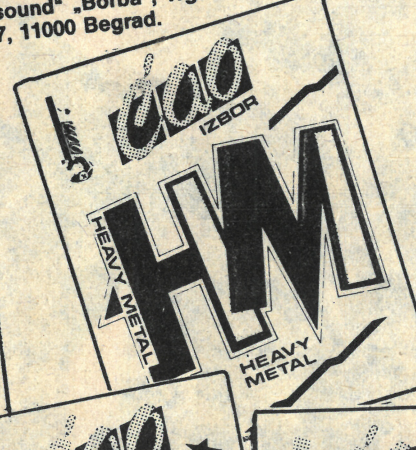

ĆAO SOUND VESTI

Naši i Vaši „izbori" idu ustaljenim tokom: no, kako smo zatrpani Vašim silnim narudžbama i sugestijama nije zgoreg da vam predložimo i sledeće: Ako ste iz Beograda, možete došetati i do naše **Redakcije** s uplatnicom u rukama (podrazumeva se da ste, prethodno, odgovarajući iznos — za kasete po vašoj želji — uplatili u najbližoj pošti) i sami, direktno, preuzeli svoje kasete — tako da ih ne morate čekati preko pošte. Ostali, iz drugih krajeva, treba samo da budu strpljiviji. Ako, u roku od 7 dana po uplati, ne dobijete vaš „izbor" nazovite nas telefonom da proverite „gde je „zapelo". Ni jedna kaseta se neće izgubiti! Definitivno!

Inače, singlovi izlaze nesmanjenim tempom. Najnoviji vinil na 45 obrtaja s etiketom **„Ćao sounda"** pripada grupi **„Revolveri"** koja „radi" u Beogradu. Neposredno posle našeg singla njima će se pojaviti i LP ploča, ali u izdanju druge — daleko veće diskografske kuće. Zanimljivo je da i veliki diskografi shvataju da im je jeftinije i unosnije da promotivne „male" ploče štampaju i izdaju preko **„Ćao sounda"**. Pišite nam, javljajte se, pitajte — tu smo da vam pomognemo, za kafu i sok (koji ćete popiti u našoj Redakciji) uvek imamo...

IZBOR

KAKO DA, BEZ PO MUKE, DOBIJETE LEPU,

MAKAZE KOJE ZNAČE!

„SKALP“ '90

Najnoviju modnu liniju frizura proleće — leto '90. karakterišu jarke boje u prirodnim tonovima i kosa koja od temena lepršavo pada ja potiljku, pa je zato i dobila naziv **„La Bull“ (bulka).** — modni hit ovog proleća i leta biće kosa kosa srednje dužine sa blagim krupnim mini-valom da bi frizura izgledala to prirodnije — kaže **Vesna Dragićević** iz frizerskog salona **„Bisa“.** — Zadnji deo kose je ravno ošišan, prednji blago stepenasto. Aktuelne boje su jarko crvena i svenijanse plave i smeđe sa primesama crvene. Dakle, najvažnije je da kosa izgleda prirodno.

Samo za čitaoce magazina **„ĆAO“**, ekipa salona **„Bisa“** predstavlja najnovije modele frizura za proleće-leto '90. godine.

A. M.

Snimio: S. Sarić — Hemfri

IZAZOV

ŠTA I KAKO!

Topli dresovi, sa interesantnim naštampanim motivima. Uz njih super idu i uske pantalone.

Dres sa naštampanim motivom, u raznim bojama. Interesantan dodatak: srebrnkasti natpis ispod slike.

Levo: izvrsna bluza sa dva lica, uz nju idu obavezno uske streč-pantalone. desno: sportski dres sa interesantnim natpisom.

Dres sa naštampanim elementima na leđnom delu i pantalone u odgovarajućoj boji.

NEMA NA ČEMU, BILO NAM JE ZADOVOLJSTVO!

MODERNU I ZAHVALNU FRIZURU?

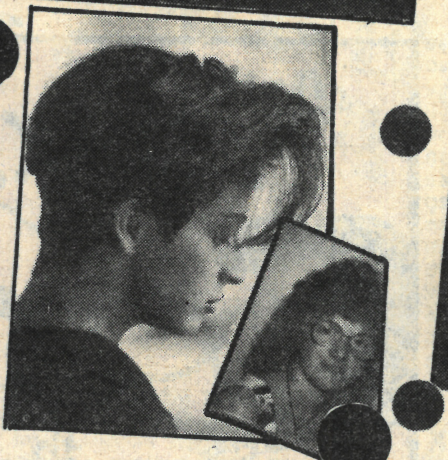

Jedan od neodsanjanih snova je sledeći: imati lepu, modernu frizuru, uvek urednu, ona koja se brzo i lako neguje i — po mogućstvu — ne češlja! Šalimo se malo, ali ozbiljno pretendujemo da vam ostvarimo bar sedamdeset odsto pomenutog sna. Presudni motiv za to je naše čvrsto uverenje da je malo koja „čaovka" zadovoljna svojom frizurom. Htela bi nešto da menja, ali koleba se, nije sigurna, plaši se... Zato, slušajte sledeće savete.

1.) Mnoge devojke se nevoljno odriču duge kose. A često je kratka frizura bolja i pogodnija za održavanje. Ona je, recimo, skratila kosu za desetak santimetara i, u zamenu za to, dobila frizuru ošišanu na pramenove, izuzetno zahvalnu za negu;

2.) Ona ima dugu, stepenasto šišanu kosu. Interesuje je koje viklere treba da koristi da bi stavila trajnu. Stručnjaci savetuju: viklere raznih veličina, koji se stavljaju bez određenog reda. Osim toga, uvijaju se samo počeci da bi vrhovi ostali ravni. I, najvažnije: za takvu frizuru kosa mora da je gusta i jaka, jer će, u bilo kom drugom slučaju, to izgledati kao — neuspeli pokušaj.

3.) Ona ima kratku, tamnoplavu kosu, prilično oštećenu mini-valom. Da bi je nekako dovela u red, koristi lak u ogromnim količinama. Dosad je nosila samo kratku frizuru, ali želela bi da pusti kosu. Evo, šta treba da uradi: da još malo skrati kosu na potiljku i sa strane. Zatim da pusti da joj kosa na gornjem delu glave izraste i dobiće — frizuru sa slike.

4.) Njen veliki problem je u tom što joj se kosa posle trajne veoma brzo iskrza i propadne, pa liči na metlu. Kako nije lako dati savet osobama koje već imaju čvrstu predstavu o tome kakvu frizuru hoće, najbolje za nju je da se ošiša na kratko, dok o drugim finesama, koje bi bile u skladu sa licem i figurom, treba da odluči — dobar frizer.

1. Ako hoćete da izgledate elegantno a da se, pritom, ni na trenutak ne odreknete svog voljenog džinsa, ovo je zaista prava stvar. Suknja je bar desetak santimetara iznad kolena, a jakna može da posluži i kao bluza. Kao dodatak, dobro bi vam došle i ove atraktivne minđuše s indijskim motivom.

2. S obzirom da ste pantalone sa širokim bočnim umetkom nabavili još prošlog meseca, krajnje je vreme da nabacite i ovu strukiranu jaknu s naglašenim ramenima. Kad se ovako opremite, ostaje vam samo da krenete u osvajanje celog muškog sveta.

3. Ukoliko niste tip koji luduje za modnim eksperimentima, a ipak hoćete da budete u fazonu, najbolje je da što pre nabavite nekoliko izuzetno atraktivnih dukserica i ovakve klasične farmerke „obogaćene" tregerima, koji postaju gotovo neizbežan modni detalj.

4. Ako vas ove ljupke somotske pantalone s tregerima podsećaju na modu za klince, sasvim ste u pravu, ali priznaćete, neodoljive su, pogotovo u kombinaciji s ružičastom rolkom.

5. Ko kaže da su bermude i foto majice rezervisane samo za leto. Ukoliko bermude sašijete od crnog somota, a foto otisak „uparkirate" na dukserici, biće vam toplo i usred decembra, a efekat će biti isti kao letos.

6. Da je crni džins hit ove sezone, to znate i sami, ali ako ste oduvek želeli da se razlikujete od svojih drugarica, možda ne bi bilo loše da od crnih farmerki napravite bermude koje ćete nositi uz prugastu majicu u čarape, a tu je i nekoliko crvenih detalja — tek da se ubije monotonija.

7. Ako uprkos trenutnoj vladavini širokih farmerki, pošto-poto želite da istaknete svoj, zadivljujuće, tanak struk, onda je ovaj model farmerki prava stvar, jer im je kroj izuzetno dubok, a struk naglašen širokim, upadljivim pojasom. Naravno, tu je i džins jakna, opet — samo do struka!

...DA SAM ČOVEK, NE BIH ČAK NI ŽELEO

ćao JUBILEJI

PIŠE: ZORAN PETROVIĆ — PIROĆANAC

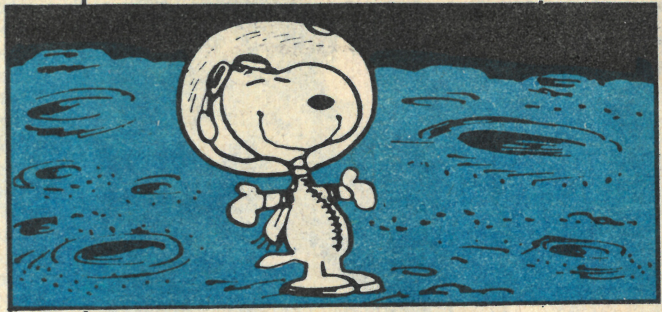

HEPPY BIRTHDAY, SNOOPY

Gospodin **Charles Schulz** odužuje se, ovih dana, jednom psu za ogromno bogatstvo, koje mu je doneo: proslavlja njegov četrdeseti rođendan. Pas se zove **Snoopy** i glavni je junak čuvene strip-bande poznate kao **„Peanuts“**, bratije koja je pomogla **Schulzu** da postane slavan. I imućan: po najnovijim listama, ovaj crtač stripova i ilustratora nalazi se na sedmom mestu najuspešnijih biznismena Amerike. **„Peanuts“** je njegovo pravo kraljevstvo, koje ga je lansiralo među najveće i najuspešnije crtače planete.

Upoznao sam ga nedavno u **Parizu,** u **Muzeju dekorativnih umetnosti,** zdanju koje je izabrao za početnu stanicu svetske izložbene proslave **Snoopyijevog** rođendana. Puna četiri dana pre našeg susreta, neprestano je davao intervjue, te je bilo očigledno da mu je svega preko glave, iako je poznat kao veoma strpljiv čovek. Svesrdno mi je preporučio da natenane pogledam izložbu.

Bio sam, blago rečeno, oduševljen. Nesvakidašnji doživljaj — da Pariz slavi rođendan junaka stripa — samo je dokaz koliko savremeni svet umetnosti menja svoje nazore i kriterijume. Strip-crtači uzimaju se izuzetno ozbiljno i smatraju se ravnopravnim članovima na umetničkoj sceni. Na žalost, to nije slučaj kod nas: daleko smo od toga da na pravi način tretiramo „stripadžije“ i ilustratore, izuzev u takozvanim incidentnim situacijama (kada dobiju neku međunarodnu nagradu)...

Schulz, verovatno, nije ni sanjao — 1950, kada je počeo da objavljuje prve kaiševe svojih junaka — da će mi oni doneti toliki novac i popularnost. Danas, u 68. godini, **Charles Schulz,** u prigodnoj publikaciji za izveštače sa ove manifestacije, veli:

„Za mene nije važno da se zna kako sam postao crtač stripa, već kada. Siguran sam da bih, čak i da nisam prodavao „Peanutse“, nastavio da crtam, i to čak i danas, jer sam to jednostavno morao da radim...“

Slavni crtač je pune 32 godine posvetio svojim junacima, da bi se tim poslom poslednjih godina bavili ljudi iz njegove moćne kompanije. Inače, tačan datum rođendana Snoopyja i družine je 2. oktobar. Tog dana, 1950. godine, američki list **„Saturday Evening Post“** je počeo da objavljuje **„Peanutse“**. No, tom događaju prethodi Schulzov trogodišnji put do velikih novina. Jedan lokalni list u **Minesoti** počeo je 1947. da objavljuje njegove humorističke crteže zanimljivih klinaca. Tada se ta družina zvala **„Li'l Folks“**. Tokom 1948. nedeljnik **„Saturday Evening Post“** je objavio, čak, 15 njegovih crteža, što ga je definitivno svrstalo među crtače budućnosti.

United Features Syndicate, moćni američki strukovni sindikat, potpisao je sa **Schulzom** 1950. ugovor o dnevnoj produkciji više epizoda njegovih klinaca, u kojima će ih autor definitivno nazvati **„Peanuts“**. Čak sedam američkih listova preuzelo je nove strip junake i **Scuhlz** je narednih godina počeo da osvaja Ameriku, u kojoj do tada junaci komičnih crteža nisu imali mnogo šanse. **Schulz** je počeo da ulazi pod kožu čitaocima i da originalnim mentalitetom junaka menja američki ukus.

Zanimljivo je da su dvojica njegovih junaka dobili imena po stvarnim ličnostima. Naime, kada se **Schulz** vratio iz drugog svetskog rata (kao vojnik blindirane američke divizije u Francuskoj), dobio je posao u gradiću **Saint Paul** u **Minesoti,** kao profesor crtanja. U toj istoj dopisnoj školi crtanja on je nekada bio đak, a sad je tamo zatekao i dvojicu mladih crtača: **Charlie Browna** i **Linusa,** od kojih je pozajmio imena...

„Peanuts“, su pedesetih i šezdesetih godina načnili pravi bum među američkim čitaocima. Snoopy je vremenom počeo da hoda uspravno i to će biti tek jedna od brojnih neobičnih osobina ovog psića. Ući će u legendu svojim čudnim ležanjem na krovu kućice, svideće se publici i kao neizlečivi sanjar, kao ljubitelj zečeva i ptica, koje ne lovi kao svaki normalni pas, već ih iskreno voli. Boriće se protiv **Crvenog barona,** biće astronaut, pisac. Atipičan pas koji u jednom stripu veli: **„Da sam čovek, ne bih čak ni želeo da imam psa...“** A jedan kritičar je napisao: **„Kad ga stave da čuva kuću, Snoopy, umesto da bude na oprezu i da laje, odlazi na krov svoje kućice i naoružava se bazukom... Na plaži, on paradira i veoma pazi da nikako ne pliva kereći. Upražnjava kraul stil. Kada uđe u automobil, od odoleva psećem refleksu da isturi njušku kroz prozor. Ne, on se dobro uvali u sedište, veže sigurnosni pojas i, napred, kreće u lepu šetnju...“** Ukratko, neodoljiva lenština i filozof.

Snoopy je, priznaje i sam **Schulz,** njegov najomiljeniji junak, naglašavajući da je od svih njegovih likova ovaj otkačeni pas najčešće štampan na posterima i razglednicama. Osvojivši novine, **Schulz** je, 1965. godine, napao i filmski svet, stvorivši crtać **„Charlie Brown Christamas“** (Čarli Braun Božić). Dve godine kasnije, na **Brodveju** je odigran i mjuzikl **„You're good man Charlie Brown“** („Ti si dobar čovek, Čarli Braune“) i ta predstava se i danas igra širom sveta, nekoliko stotina puta godišnje.

Koliku je popularnost u američkoj kulturi dostigao **Schulz,** ilustruje podatak da su američki astronauti 1969. prvu letelicu koja

LIČNA KARTA PEANUTSA

1. CHARLIE BROWN (CHUCK), rođen 1950.

Charlie Brown je rođeni gubitnik. Neumorni je kolekcionar neuspeha, ali to iskustvo ga nije demoralisalo. Nastavlja da se nada. Nedostaje mi poverenje. To je čovek dobre volje, koji ne može ni da zamisli koliko drugi mogu da budu zli: tipični anti-heroj.

2. SCHROEDER, rođen 1951.

Schroeder je natprosečno nadaren: kao jednogodišnjak, svirao je najteže komade na minijaturnom klaviru. Ima pasivnu ulogu u stripu o **Penartsima.** Jedna-jedina strast mu je — **Betoven.** Jedini je umetnik u porodici **Peanuts.** Ne vidim ljubav koja prema njemu kipti iz — **Lucy**. Njegova igračka-klavir je jedno od omiljenih mesta za susret i razmišljanje **Snoopyja, Lucy** i drugih.

3. LINUS VAN PELT, rođen 1952.

Linus ima samo jedan cilj: uspostavljanje sopstvene ravnoteže i sigurnosti. Intelektualno, on je nadaren, ali zbog gore pomenute težnje stalno je uznemiren, jer strepi da mu se u svakom momentu može dogoditi nesreća. Jedina zaštita mu je jorgan: ne napušta ga nikad. Popušta pred svojom sestrom Licy — zašto rizikovati da dobiješ udarac koje je ona uvek spremna da podeli?

4. PATRICIA REICHARDT, rođena 1950.

Nadimak joj je „Peppermint Patty“. Smatra sebe ružnom, a istina je da se ponaša kao dečko. Zar je Marcie neprestano ne naziva „gospodinom“? Ali, Patty je srdačne, darežljiva. Sušta suprotnost Lucy. Patty i Sharlie su nerazdvojni. Međusobno se veoma poštuju i uvažavaju.

5. LUCY VAN PELT, rođena 1952.

„Poznavati me, znači voleti me“, tvrdi Lucy... A, u stvari, ona je „veliko gunđalo“. Veoma je ambiciozna. Svoju lucidnost dokazuje u ulozi psihijatra. Govori ono što misli. Agresivna je, svađalica, ali, sasvim retko doduše, ima i trenutke nežnosti — recimo, za Schroedera.

6. SALLY BROWN, rođena 1960.

Sally u Linusu vidi svog eventualnog verenika. On njom dominira intelektualno. Ona ga svuda sledi. Škola joj je mora. Cilj joj je da kasnije bude dobra supruga. Romantična je, ali i skeptična kada je reč o dolasku Velike Bundeve, koju Linus iščekuje svake godine, u noći uoči praznika Svih Svetih.

7. WOODSTOCK, rođen 1960.

Woodstock je osoba kroz koju se vrednuje Snoopy, čiji je prijatelj i osoba od poverenja. On ne govori, već mrmlja nekakvim jezikom za koji jedino Snoopy zna „ključ“. Woodstock je avanturista i obožava da putuje oko Snoopyjeve kućice, praveći planove u kojima Bermudi imaju važnu ulogu...

POTPIS ZA KOLOR ILUSTRACIJE:

Oko 150 svetskih kreatora mode odazvalo se na poziv organizatora prve evropske jubilarne izložbe Snoopyija da obuku Schulzove junake u svoje kreacije. Jedina dvojica odsutnih, a pozvanih, bili su Yves Saint Laurent i Jean-Paul Gaultier.

DA IMAM PSA!“

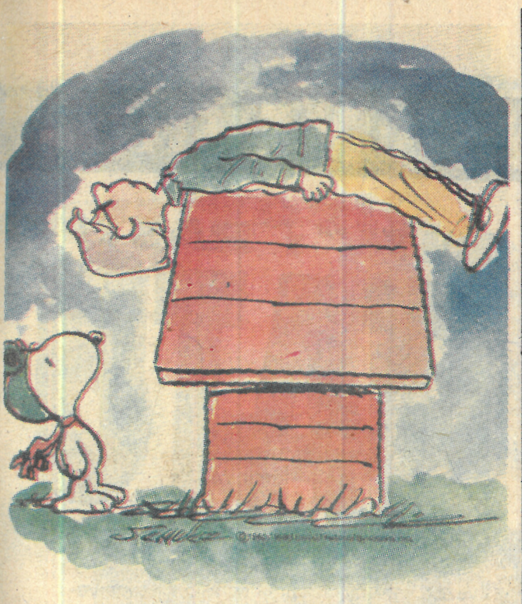

se zaputila ka Mesecu nazvali „**Charlie Brown**“, a model „**Snoopy**“.

„**Peanutsima**“ se 1971. pridružio još jedan junak **Joe Cool**, „junak iz prvog svetskog rata, šampion u golfu, pisac, zvezda klizanja na ledu, sjajni advokat...“

Među nagradama koje su posebno drage **Schulzu** je i ona „crtača godine“ na Svetskoj izložbi u **Montrealu**, 1978. godine. Ginisova knjiga rekorda proglasila je 1984. klapu „**Peanuts**“ za najpopularniji strip, koji je prvi probio zid od 2.000 novina u kojima je istovremeno izlazio!

Kao i većina najbogatijih Amerikanaca, Shulz danas živi u mestu **Santa Rosa, u Kaliforniji.** Status, obavezuje, pa je, poput Diznija, imao obavezu da napravi zabavni park, „**Camp Snoopy“ u Buena Parku u Kaliforniji.**

Inače, američki crtači i ilustratori koji su svojim junacima obezbedili planetarnu slavu, nemaju nikada osećaj inferiornosti prema drugim, tradicionalno ozbiljnije tretiranim umetnicima. Američku kultura je oslobođena svakog kompleksa, čak je i samouverena, jer njeni junaci imaju ogroman uticaj na najšire stanovništvo širom sveta.

Charles Schulz, međutim, u nedavno objavljenoj, prigodnoj knjizi „**Jubilej Peanutsa**“ govori kako „**strip ne zauzima važno mesto u kulturnom svetu Amerike**“ i dodaje: „**Za mene je važno, kad govorim o stripu, da svako zna da ne smatram ono što činim nekom velikom umetnošću. Nimalo se ne stidim svog dela, niti žalim što sam umešan u jedan domen koji se smatra, uopšte govoreći, niskim nivoom na lestvici razonode**“.

Većina američkih savremenih autora slično govori o svom radu, stripu, bez i traga kompleksa i osećaja inferiornosti. A, i zašto bi se osećali loše? Snoopy je živa legenda i kulturna činjenica ne samo u Americi, već u 2.293 novine širom sveta. Čitaju ga u 67 zemalja, a albumi su prevedeni na 23 jezika.

U kalendaru planetarne proslave četrdesetog rođendana **Snoopyja**, kulminacija je predviđena za 2. oktobar 1990, kada će autor pred publikom crtati svoje junake. Biće to, kaže precizna statistika, 14.538 strip **Peanuts**“ u 40 godina rada na ovim veselim junacima...

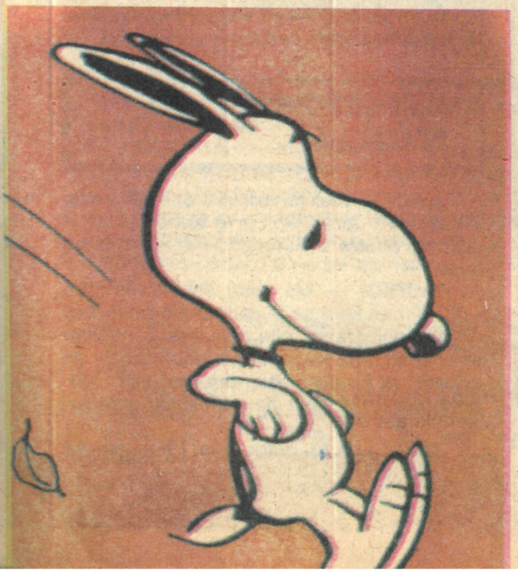

VREME RADOZNALOSTI: KO JE ŠTA?

LININE BROJKE I SLOVA

U SLEDEĆEM BROJU, PORED VAS, JOŠ ĆE BITI ANALIZIRANI: LOŠA, DINO, HARI, ZOKNER, PILE, ALEN, KUKOČ, NAKIĆ, ŠUKER, itd...

Svima je, manje više, poznato da datum i čas našeg rođenja imaju mnogo tumačenja. Klasični astrolozi su, na svim meridijanima, razvili mnoštvo interesantnih pristupa i zanimljivih prezentacija u očitavanju i prikazivanju ličnosti. Manje je poznato da su pitagorejci, i drugi, sve sveli na brojeve i da je rašireno shvatanje kako ništa nije slučajno i kako sve ima svoje numeričko objašnjenje. Tako, naše ime i prezime imaju određenu brojčanu vrednost i shodno tome i određeno značenje. Isto je i s našim nadimcima. Oni nam govore o tome kako nas vide roditelji ili prijatelji (svaki nadimak, koliko govori o nama, toliko govori i o onome ko nam ga je nadenuo). Rubrika „**Linine brojke i slova**“, je, u ovom broju, bila rezervisana za poznate. Od sledećeg broja otvorena je i za Vas i osobe s kojima bi želeli da se izvrši uporedna analiza. Najinteresantnije obrađene analize ćemo i objaviti. Ostali se mogu **Ružica Lini** obratiti za analizu, isključivo koristeći naš kupon, na uslužnu adresu: **Ružica Lina, Dalmatinska 99, 11000 Beograd.** Dakle, napišite ime, prezime, sve nadimke, datum i čas svog rođenja, a eventualno isto i za osobu (mogu samo i delimični podaci), koja vas živo interesuje, možda dođete do zanimljivih i značajnih otkrića. U svakom slučaju, pišite nam — kako vam se dopada nova rubrika, s delimičnim numerološkim analizama!

/Za dostavljanje snimljene analize sudbine, neophodno je da uz kupon pošaljete audio kasetu, a za hiromantsku analizu — otiske ili snimke obe šake i oba dlana./

„ĆAO“ — KUPON ZA ATA LINU

/ime i prezime + nadimci/

/tačan datum i čas rođenja + mesto rođenja/

/adresa + telefon/

Želim analizu sudbine uživo-pismeno-snimljeno:

1. NUMEROLOŠKU
2. HIROMANTSKU

MOMČILO BAJAGIĆ-BAJAGA, 18. 02. 1960.

I u najbezazlenijim momentima njemu se otvaraju najbolja rešenja i ima pomoć i naklonost moćnih. Poseduje blistavi intelekt, lako i pravilno ocenjuje ljude i situacije. Ima filosofski pristup umetnosti i sportu, pa je za par kopalja ispred drugih i s daleko manje truda ili kvaliteta. Ume da se osami i sam stvara nove egzotične svetove i pribegava specifičnom relaksiranju u pripremi za nova kreativna ostvarenja. Koliko god da ume da se zatvori u svoj mali i izolovani svet, toliko je u stanju da se posveti zadovoljenju univerzalnih ciljeva i da služi drugima. Uspešna karijera pratiće ga do trideset osme godine. Najveći uzlet u karijeri vezan mu je za dvadeset osmu i dvadeset devetu godinu, kad je imao i idealne pozicije za uspešan brak. Od polaska u srednju školu izložen je nerazumnim zahtevima lepšeg pola da udovolji njihovoj posesivnosti. Ipak, specijalista je da neoštećen i bez griže savesti leprša iz veze u vezu. Veliko razočaranje u ljubavi pogodilo ga je u dvadeset prvoj ili dvadeset drugoj godini. Dok je vreme, treba da pripazi na opterećenje kolena i zglobova. Neuroze želuca ne mogu se sprečiti tabletomanskim pristupom, već razumnim opuštanjem i meditiranjem. Treba da čuva glavu od povreda.

DRAGAN STOJKOVIĆ — PIKSI: 03.03.1965.

U pitanju je izuzetno nervozna osoba. Otud su i mogući problemi s glavom, stomakom i suprotnim polom. Zatvoren u sebe do minucioznosti, razvija preciznost i tačnost. Krasi ga fantastična intuicija, u stanju je da predviđa događaje u nizu. Po prirodi je osoba zadatka i poverenje; može se bez razmišljanja — osloniti na njega. Poseduje predispozicije za razvijanje izuzetne poslovosti, gde njegova preciznost otvara neslućene horizonte velikog biznisa. Ukoliko obuzda strastveni prilaz iskrslim problemima, izbeći će mogući konflikt sa zakonom i ostvariće blistavu poslovnu karijeru do trideset šeste godine. Zbog dvostrukog načina života (neophodan danak slavi), prožimaju ga i onespokojavaju vlastita neverstva i ljubomora. Čari prave ljubavi bere od osamnaeste godine. Od dvadeset treće do dvadeset četvrte godine je u specifičnoj zajednici. Stajanje na „ludi kamen“ očekuje ga između dvedeset sedme i dvadeset osme godine.

GORAN BREGOVIĆ — BREGA; 22.03.1950.

Ako se za nešto kaže da je nemoguće ili zabranjeno, on mora to da ostvari. Ne podnosti prosečnost i svemu pristupa krajnje promišljeno i s određenim ciljem. Praktičnim intelektom osvaja ljude, poslove i lovorike. Nikad ne igra kako drugi sviraju, drugi igraju kako on svira, a da to ne primećuju ili im ne pada teško. Ako vam je prijatelj — blago vama, ako vam je neprijatelj — teško vama! Poseduje bandoglavu upornost, i katkad, ne bira sredstva u postizanju određenog cilja. Nije se oženio između dvadeset prve i dvadeset druge godine, a trebalo je. Određeni problemi sa suprotnim polom nagnali su ga na pregnuće i uspeh. Mnogo je nerođene dece posejao, a još više „recki udario“. Umesto prave i pune zajednice između trideset prve i trideset šeste održavao je divlju. Očekuje ga brak u četrdeset drugoj ili četrdeset trećoj godini, od kada su mogući problemi s decom. Od problema s disajnim organima, prostatom i intoksikacijama, jedino su opasniji preteći saobraćajni udesi.

DRAGAN BJELOGRLIĆ — BJELA; 10.10.1963.

Evidentan je kod njega višak energije i — dominantnost; zna kad se treba izdići iznad problema, uvek je u stanju da obezbedi masan zalogaj, samoljubivost mu je bliska i ne stidi je se, zavisan je od emocionalno-erotske vezanosti za partnerku... Sklon je izlivima nežnosti, koje trenutno i temperamentno iskazuje pripadnicama lepšeg pola. Ne sme da robuje erotici, već treba da je dozirano konzumira. Moguća veza sa zrelijom partnerkom može da potraje i da ostavi neizbrisivi trag u emotivnom životu. Velika ljubav između dvadeset četvrte i dvadeset pete godine. Za brak je najspremniji oko tridesete godine doke će ispucati sve lične emotivne i erotske nepoznanice. Višak energije može ga negativno usmeriti, dezo-

rijentisati i dovesti do bezrazložnog samoosudivanja. Vrhunac karijere vezan je za četrdesetu i četrdeset prvu godinu života. Koliko je moguće treba da izbegava zatvoren i zagušljiv prostor, izvore zračenja, alkohol i mogući višak kilograma. Redovno treba da kontroliše stanje srca i krvnih sudoba, prostate i želuca. Opasnost ga vreba u saobraćaju.

TATJANA MATEJAŠ — TAJČI; 01.07.1970.

Pravednost i upornost krase lepu **Tajči**. Visoka principijelnost je jedina barijera, koja joj može uskratiti slavu i trijumfalnu karijeru. Određeno pubertetsko traumatsko nasleđe isuviše je vezuje za proverene autoritete i ograničava joj punu samostalnost. Prava karijera očekuje je tek posle dvadeset prve godine. Uspešna karijera s mnogo uzleta i vrednih priznanja protegnuće se do trideset pete godine života. Prva velika ljubav između četrnaeste i petnaeste godine. Problemi s urogenitalnim traktom nastupaju oko dvadeset osme godine, i dotle bi trebalo da se pobrine za podmladak. Sve svoje uspehe, sadašnje i buduće, **Tajči** duguje vlastitoj gvozdenoj disciplini, samoodricanju i pravilnoj usmerenosti s roditeljske strane.

NATALIJA-NATAŠA ŽIVKOVIĆ; 14. 03. 1969.

Izuzetno prilagodljiva, uspeva da na najlakši način stigne do cilja, vešto koristi druge u ostvarivanju svojih namera i u svemu tome najviše ide protiv sebe same. Velika vezanost za majku potiče iz nekog nedovoljno definisanog odnosa s ocem. To i te kako utiče i na probleme s jačim polom. Postoji latentna želja da se istakne i dominira. Nedovoljno je samostalna, pa su joj zato potrebni drugi da bi pronašla i spoznala sebe. Lepa i uspešna karijera do trideset-četvrte. Prva ozbiljna ljubav nastupila je između petnaeste i šesnaeste godine. Najbolja pozicija za brak, ozbiljnu zajednicu ili veliku ljubav je do dvadeset druge godine. Sledeća pozicija bračne zajednice vezana je za dvadeset petu i dvadeset šestu godinu. Potrebno je da obezbedi uredniji način života. Osetljivi su joj disajni i polni organi.

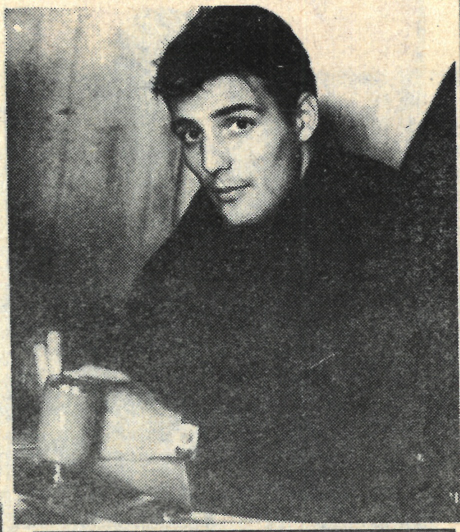

ALEKSANDAR-SAŠA ĐORĐEVIĆ; 26. 09. 1967.

U pitanju je prirodni vođa. S lakoćom osvaja poverenje i ima mnogo razumevanja za druge. Uteha i čvrst oslonac je mnogima, dok se sam bezrazložno zatvara u sebe i ne dozvoljava da mu se — u kriznim situacijama — priđe i pomogne. Strah od posedovanja i nesamostalnosti dovodi ga u mnoge kontroverzne situacije, gde se grčevito opire i bori protiv dobra za sebe. Mnogo mu je lakše da daje nego da prima. Visok ritam fizičkih opterećenja i obaveza ne dozvoljavaju mu da se opusti i uživa u čarima gastronomije i prepusti se čulnim užicima. To mu više pomaže i smiruje ga, tako da znatnu nervozu guši fizičkim naprezanjima.

Još mu je u mislima prva ljubav, koja je ostavila neizbrisiv trag u njegovoj svesti. Za godinu, najkasnije dve, ima velike izglede da stane pred matičara i ostavi ucveljen cvet **Partizanove** ženske publike. Kad se bude otvorio i dozvolio da mu se pomogne, ostvariće neuporedivo više dometa. S dovoljno samodiscipline, žariće i paliće na parketu još desetak godina. Potom će čvrsto uhvatiti dirigentsko-trenersku palicu i sa svojim pulenima brati lovorike. Treba da pripazi levu stranu tela.

ŽELJKO BEBEK; 16. 12. 1945.

Bebek je čovek od poverenja, sve poslove pedantno i do kraja završava. Ima nešto vojničko u njegovoj poslovnosti. Samo kad je poslovno preopterećen, pronalazi sebe i daje pun doprinos u ostvarivanju rezultata. Zato je neophodno da se, s vremena na vreme, osami i prikupi snage za nove pobede. Shodno tome je i kretanje njegove karijere. Ponekad ima blokade. Uzdržavanje od epikurejskih naslada obezbediće mu još najmanje deset godina uspešne karijere. U sudaru s lepšim polom, od agilnog zavodnika ubrzo postaje zavisan i nesamostalan. Između 20. i 21. godine imao je veliku ljubav. Emotivna veza između tridesete i trideset prve godine puno ga je koštala. Neku zajednicu već ima. U drugom braku biće mnogo srećniji. Da pripazi na krvne sudove, srce, ruke i želudac. Često je prisutan nedostatak kalcijuma i gvožđa.

„...DA SU ME SILOM

Ćao TALENTI": RASTKO

BACI TATU

Dugo se o Rastku Cvetkoviću, lepuškastom centru **Crvene zvezde**, govorilo prvenstveno kao o sinu **Vladimira Cvetkovića**, svojevremeno jednog od naših najboljih košarkaša. Međutim, taman kad je svima postalo jasno da taj „mali", visok tačno 208 cm, stvarno zna da igra, sportskom čaršijom krenuše priče kako je taj isti „mali" uobrazio da će za tili čas osvojiti ceo svet. Naravno, mi se za **Rastka** nismo zainteresovali zbog svih tih silnih priča i pričica, već zbog mnoštva naših voljenih čitateljki koje su nam sve češće i sve opširnije pisale o njegovoj plavoj „kosici" i još plavljim „okicama". E, pa kad je tako, videsmo se s **Rastkom**, popričasmo i zaključismo da dečko zaista zaslužuje svu tu vašu pažnju i interesovanje.

SVE JE TO KONTRA-TAKTIKA

RASTKO: — Počeo sam ne zbog toga što su mi roditelji bili košarkaši, već zato što sam oduvek voleo taj sport. U stvari, moji ni najmanje nisu ličili na one bolesno ambiciozne roditelje, koji pošto-poto hoće da im dete postane ovo ili ono. Kad malo bolje razmislim, možda je baš to bila neka njihova kontra-taktika, jer da su insistirali, da su me silom „gurali" pod koševe — ko zna da li bih poželeo da krenem baš ovim putem.

„ĆAO" — Kad je tata Cvele krenuo sa stručnim savetima?

RASTKO: — Kad je video da će od mene — u košarkaškom smislu — biti nešto (smeh). Znam da svi misle kako on budno motri svaki moj pokret, ali o tome nema ni govora, o čemu najbolje govori činjenica da za ovih sedam (osam godina koliko igram nije odgledao više od dva moja treninga. Eventualno, popričamo posle utakmice, kaže mi šta mu se nije svidelo i — gotovo.

Inače, postalo je već uobičajeno da se deca poznatih roditelja na sve strane žale kako im to smeta, kako ih dodatno opterećuje i sve tako u tom stilu. Međutim, ja sam oduvek imao sasvim drugačiji utisak — nekako mi je baš prijalo što mi je otac poznati košarkaš; to mi je, čak, davalo neki poseban podstrek da se još više dokazujem.

„ĆAO" — Nije malo onih koji kažu: lako je Rastku, kad je od malih nogu imao sve što je hteo.?

RASTKO: — Znam, čak je i **Ranko Žeravica** veoma često isticao da beogradska deca nikad ne mogu postati neki veliki sportisti i to baš zato što, od malih nogu, imaju gotovo sve. Međutim, ja, mislim, tj. tvrdim da to nije tačno.

„ĆAO" — Retki su treneri koji s toliko ljubavi — pa čak i zanosa — govore o svojim igračima kao što je to slučaj sa Slavnićem.

RASTKO: — Moka je zaista jedan specifičan trener — trener koji je oduvek forsirao izuzetno mlade igrače. U kome god je timu radio, lansirao je po nekog vanserijskog igrača — u Šibenki je to bio Dražen Petrović, u Jugoplastici Rađa i Kukoč, u Partizanu — Đorđević. Upravo zato smo se mi toliko i obradovali njegovom dolasku u Zvezdu, jer smo znali da će to biti zaista velika šansa baš za nas mlade. Sigurno je da je bilo i slučajeva da smo igrali čak i onda kad nije trebalo, al' Moka je istinski šmeker za te stvari; kod njega se sve zasniva na tom njegovom nepogrešivom instinktu.

„ĆAO" — Kako je moguće da jedan isti tim — u roku od samo nekoliko dana — od istog protivnika izgubi prvo s dva, a potom čak s pedeset koševa razlike. Naravno, mislim na dve uzastopne utakmice Zvezde i Jugoplastike.

RASTKO: — Zvezda veoma dugo nije osvojila ni jedan značajniji trofej, pa smo se baš zato izuzetno dobro spremili za to finale **Kupa Jugoslavije** koje smo igrali u **Dubrovniku**. Istina, taj kup i nije bio toliko važan za nas mlade, jer mi — na kraju krajeva — imamo dovoljno vremena za trofeje, ali — za ove starije igrače, to bi zaista bilo nešto nemerljivo veliko. Kad je sve to ipak propalo, na red je došla ta redovna — ligaška utakmica koju smo onako katastrofalno izgubili, s tim što se mora imati u vidu da ona ni u kom slučaju nije predstavljala pravi odraz naših kvaliteta.

„ĆAO" — U novinama se mnogo pisalo o tvojim (navodnim) sukobima s klubom. Čak si otišao toliko daleko da si „skupio svoje krpice" i — prestao da treniraš?

RASTKO: — Jednostavno, nisam bio zadovoljan tretmanom koji sam imao.

„ĆAO" — Tretman je prilično širok pojam.

RASTKO: — Recimo, smetale su mi neke ralacije; tačnije — povlastice, koje imaju ovi stariji igrači, a mi mlađi nemamo.

„ĆAO" — A, odnosi sa Slavnićem?

RASTKO: — Kad je Moka došao u Zvezdu, on me je lepo pitao — šta mi se više sviđa: da me kritikuje, pa čak i malo grublje ili da ćuti, ali da me ne uvodi u igru. Nije teško pogoditi da sam se odlučio za ovu prvu varijantu, pa prema tome...

„ĆAO" — Čekaj, ali ti punih sedam dana nisi dolazio na treninge, a za to je ipak morao postojati neki malo žešći razlog od uobičajene rutinske kritike.

RASTKO: — Baš posle te nesrećne utakmice s Jugoplastikom, imao sam jedan verbalni duel s Mokom, ali to zaista nije bilo toliko važno da bi bitnije poremetilo naše odnose. Znam da nisam smeo da tih sedam dana ne dolazim na treninge, ali...

„ĆAO" — Da li je Moka zlopamtilo?

RASTKO: — Ne, ja sam se baš pitao kako će se ponašati kad se vratim. Ali zaista je sve u najboljem redu.

NIJE LAKO BITI PAMETAN

„ĆAO" — Ako je verovati onome „rekla — kazala", „problem" je u tome što su ti mama i sestra u Americi i što im je tamo lepo.

RASTKO: — Ma, nisu samo one „krive"... Zimus sam sa Zvezdom bio na turneji po Americi i zaista nije bilo mesta u kojem smo igrali, a iz koga nisam dobio poziv da dođem da igram i studiram kod njih. Jednom rečju, smatraju da sam veliki potencijal.

„ĆAO" — A to, očigledno, i ti smatraš?

GURALI POD KOŠEVE — NIKAD, OD MENE, NIŠTA“

CVETKOVIĆ

S „GRBAČE“!

PIŠE: BRANISLAVA TRESKAVICA

RASTKO: — Da, ja — ovako skromno — delim to njihovo mišljenje (smeh). Međutim, sad treba biti pametan i doneti pravu odluku.

„ĆAO“ — Meni to baš i ne deluje naročito teško.

RASTKO: — Treba veoma pažljivo proceniti šta će biti najbolje, jer — što se košarke tiče — Amerikanci više i nisu toliko mnogo ispred nas. Istina, oni imaju neuporedivo bolje uslove za rad, ali što se tiče same igre — mislim da smo im veoma, veoma blizu. Ali, ako se ipak odlučim da odem, biće to dobrim delom i zbog fakulteta, koji se tamo neuporedivo lakše i brže završava.

„ĆAO“ — Šta planiraš da studiraš?

RASTKO: — Ovde sam upisao ekonomiju i to s jako mnogo tog nekog početničkog elana, al' mesec po mesec i prođe godina, a da ništa nisam uradio. Međutim, mislim da ću ga svakako završiti, pa bilo ovde bilo u Americi. To je neki moj cilj, želja da i na tom polju dostignem oca, mada je danas mnogo teže i učiti i studirati, nego što je to bilo u njegovo vreme. S druge strane, moja sestra studira na **Rod Ajelendu u Kingstonu.** Jeste da je hvaljenje, al' moram reći da je ušla među deset najboljih studenata svih vremena na tom univerzitetu, a s obzirom da igra košarku u univerzitetskom timu — ne mora da plaća školarinu.

„ĆAO“: — Mora se priznati da sve to veoma lepo zvuči. A, šta na te tvoje jugo-američke kombinacije kaže tata Cvele?

RASTKO: — Kao i svaki roditelj, tata je za to da ostanem. Ali, tu su mama i sestra koje kažu: dođi, **Amerika** je prava zemlja za tebe! Šalu na stranu, da li ću ostati ili otići — zaisi isključivo od mene. Kad bi, ovog trenutka, došao i rekao ocu: ja više neću da igram košarku — on bi rekao OK, to je tvoja stvar. Sad, druga je priča što se to njemu ni malo ne bi dopadalo, ali mi zaista imamo takav odnos da ja mogu da kažem i uradim ono što je — po mom mišljenju — najbolje za mene.

„ĆAO“: — Ako već misliš da bi ti tamo bilo tako dobro, nije mi jasno — zašto se onda dvoumiš?

RASTKO: — Pa, zadržava me to što čvrsto verujem da će **Zvezda** dogodine imati jedan stvarno dobar tim koji će konačno postići one prave rezultate. **Ilić i Obradović** dolaze iz vojske, neki stariji igrači odlaze u sportsku penziju tj. ja se bar nadam da će otići (smeh).

„ĆAO“: — Ko je, po tvom mišljenju, najperspektivniji iz te Zvezdine „nove garde“?

RASTKO: — Ubeđen sam da će **Saša Obradović** postati najbolji plejmejker **Jugoslavije**, a tu su i **Pavlović, Šilobad, Tarlać...**

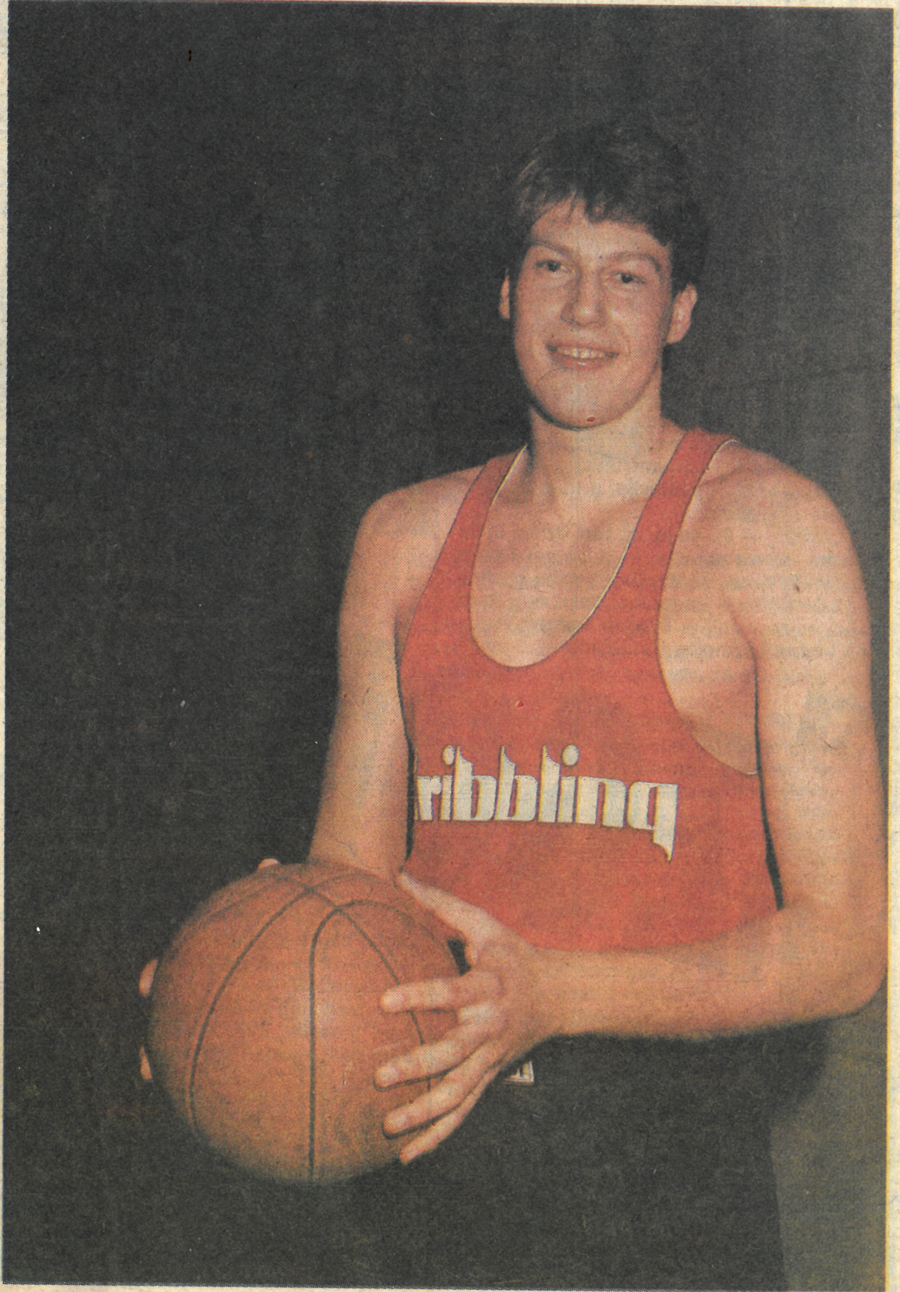

PARTIZANOVCI SU LEPŠI, ALI...

„ĆAO“: — Čini mi se da će ta nova generacija biti daleko zanimljivija i za ženski deo navijača.

RASTKO: — Već godinama non-stop vodim rat sa sestrom koja mi stalno govori: vidi kako su Partizanovi košarkaši lepi, a na šta vi ličite? Međutim, kao što se može videti — napredujemo i na tom planu, što i nije tako zanemarljivo. Kad malo bolje pogledaš po tribinama, videćeš da je tu sve više i više devojaka koje sto posto dolaze zbog same igre — znaš ono: trojke, zakucavanja i tako to... (smeh)

„ĆAO“: — Ti si jedan od retkih sportista, koji ne pokušava da sakrije uživanje u sopstvenoj popularnosti!

RASTKO: — Svi oni koji se kao žale kako im popularnost teško pada — obični su foliranti. Niko mi ne može reći da mu nije lepo kad čita pisma obožavateljki, kad o njemu pišu novine, kad ga toliki ljudi znaju, pa na neki način i vole.

„ĆAO“: — Kad sam te zvala da se dogovorimo za razgovor, tvoja baka mi je rekla da si upravo izašao s devojkom. Prema tome, baka je umesto tebe odgovorila na to klasično,ali ustinu, neizbežno pitanje — imaš li devojku?

RASTKO: — (smeh) Tačno je da trenutno imam devojku, ali, bez obzira na to, mislim da je još isuviše rano za neke trajnije i ozbiljnije veze. Ne znam, ali mislim da to baš ne bi bilo mnogo pametno...

„ĆAO“: — Kakva bi trebalo da bude devojka koja bi te, možda, naterala da promeniš mišljenje?

RASTKO: — E, to bi već išlo malo teže... Međutim, ako me pitaš za moj tip devojke, onda je to već nešto sasvim drugo. Pre svega, trebalo bi da bude malo viša od proseka, mada to baš i nije presudno. Zatim, uopšte nije bitno da li je plavuša ili crnka, već da li je duhovita i što je još jako važno — da li je prirodna! Doduše, ja sam pravi majstor da osetim kojoj se devojci sviđam — onako iskreno, a koja me hoće tek da bi rekla da ima dečka košarkaša. To su neki moji specijalni „radari“ koji me retko kad iznevere (smeh).

„ĆAO“: — U red nezaobilaznih pitanja spada i ono — gde najčešće izlaziš?

RASTKO: — Volim da odem u „**Klub Marakanu,**“ kod **Arkana** (preko puta) na sladoled, a u nekim izuzetnim prilikama svratim i do **Taša ili Nane.** Inače, stvarno retko izlazim jer sam odavno naučio da se zarad košarke moram lišavati mnogo čega.

„ĆAO“: — Nešto ti se, ipak, i vrati.

RASTKO: — Vrati se, kako ne... Recimo, ja sam već u devetnaestoj godini dva puta bio u **Americi**, a upoznao sam i skoro celu **Evropu.** Da nije bilo košarke, sve bi to bio samo san.

„ĆAO“: — Gde ti je bilo najlepše?

RASTKO: — **U Americi**, svakako! Dopala mi se ta njihova životna filozofija, taj njihov izuzetno visok kvalitet života, neka opšta kultura, kao i poštovanje ličnosti, u čemu im stvarno nema prenca. Kod njih ti se ne može desiti da puno radiš, a ipak živiš loše. Ne, tamo propadaju samo oni totalni neradnici, dok kod nas...

„ĆAO“: — Misliš li da su naši košarkaši dovoljno plaćeni, tj. da li si ti zadovoljan?

RASTKO: — Pa, mislim da jesmo, mada je u ovim vremenima veoma teško govoriti šta je dobra plaćenost, a šta nije. Uostalom, košarkaši i fudbaleri su oduvek solidno zarađivai, za razliku od svih drugih sportista koji su u tom — finansijskom smislu — prilično zaostajali.

Taman kad zaustih sledeće pitanje, „ko grom iz vedra nema“, pojavi se jedan od zvezdinih trenera, pogleda nas, reče da je do početka treninga ostalo još osam minuta i — ode. Šta je tu je, odosmo i mi, ubeđeni da će neki od američkih koledž timova već za koji mesec dobiti novog centra.

FOTO: BANE SIMIĆ

KONTAKT SERVIS

KO PITA NE SKITA

HAPPY BIRTHDAY TO YOU

Draga Jadranka,
vatrena sam obožavateljka grupe Guns N'Roses i skupljam sve o njima, ali nikako ne mogu da nađem datume njihovog rođenja. Molim te, napiši mi kad su rođeni Slash, Axl, Izzy, Duff i Steven!
W. Axl Rose je najslađi i najlepši frajer na svetu!

Sanja Ahl Rose, Beograd

● Draga Sanja Axl Rose,
Slash je rođen **23. jula 1965.** godine, **W. Ahl Rose 6. februara 1962., Izzy Stradlin 8. aprila 1967., Duff Mc Kagan 5. februara 1965. i Steven Adler 22. januara 1965.** godine. Zadovoljna?

Dragi „Ćao"!
Nećemo te hvaliti, jer su drugi pre nas već izrekli sve moguće pohvale. Znamo da svakom ispunjavaš želju, pa te zato molimo i preklinjemo da objaviš što detaljniju ličnu kartu Jugoplastikinog centra Dina Rađe.

Puno te vole Nataša i Ivana

Ime i prezime: Dino Rađa
Datum rođenja: 24.4.1967.
Visina: 210 cm
Težina: 107 kg
Broj cipela: 50
„Bračno stanje": neoženjen — za sada
Glumac: Edi Marfi, Klint Istvud, Čarls Bronson
Glumica: Kim Besindžer
Pevač: Oliver Dragojević, Dino Dvornik
Pevačica: Tina Tarner
Grupa: Rolingstounsi, Bitlsi, Dugme, Tuti fruti, Magazin, Novi fosili
Sportista: Medžik Džonson, a od naših cenim Pudara, Divca, Obradovića
Boja: crvena, žuta, modra
Cigarete: ne pušim
Piće: prirodna limunada
Kola: Tojota seliko
Mane: imam ih 100
Kad bih mogao, kod sebe bi promenio: naviku da jedem kolače
Volim: da igram karte, da vozim, da se zezam s društvom, da gledam Audiciju, da...
Ne volim: „prljave" igrače, ružna skandiranja publike
Najdraža utakmica: pobeda nad Makabijem u Minhenu
Nervira me: kad gubim na kartama, kad gubimo utakmicu od protivnika od koga ne bismo smeli, nerviraju me loši vozači,...
Najsrećniji sam kad: igram dobro

VOLIM, VOLIM... JABUKU

Dragi moj Ćao,
od kad si se ti pojavio, počela sam da volim čak i ponedeljak iako je to početak „školske" nedelje. Pored tebe, mnogo volim i „Crvenu jabuku" kao i sve one što ih vole. E, baš zato, molim te da objaviš adresu fan kluba Crvene jabuke.

Tvoja Maja iz Novog Sada

Draga Majo,
volimo i mi tebe i zato ti „šaljemo" adresu:
Branka Kovačević
za fan klub „Crvena jabuka"
Kod aerodroma
85320 Tivat

TALENTI: NIKOLA LONČAR

„ZGODAN" ZA

NA NJEGA SVI VIČU, ALI SAMO ZATO

PIŠE: BRANKICA TRESKAVICA

„...Mladi **Nikola Lončar,** krhki sedamnaestogodišnjak, dobio je priliku da zaigra u trenutku kad je brod **Partizana** već uveliko tonuo. Izvanredan bek, sigurne ruke, disciplinovan u igri — zablistao je punim sjajem, zasenivši mnoga daleko poznatija imena..." — pisala je većina dnevnih i sportskih novina, samo dan posle Partizanove pobede nad Cibonom. Svima je bilo jasno da je — ove sezone malerozni Partizan — konačno dobio novu i blistavu crnobelu zvezdicu, i to baš u mladiću za koga mnogi sportski stručnjaci kažu da će, već za koju godinu, postati košarkaška slika i prilika legendarnog Dragana Kićanovića...

— Svi mi govore da, po igri, podsećam na **Kiću;** da imam tu neku njegovu mekoću pokreta — kaže **Nikola.** Meni je — naravno — drago kad to čujem, jer ne da bih bio zadovoljan kad bih postao kao on, već bih bio presrećan kad bi postigao pola od onoga što je on ostvario. Međutim, ne znam koliko je sve to realno...

„ĆAO": — Baš kao i on, ni ti nisi počeo u Partizanu.

LONČAR: — Košarku sam počeo da igram u mom **Kragujevcu,** u školi, a onda su došli ljudi iz domaćeg **Radničkog** da bi videli ko bi, od nas, mogao da zaigra za njih. Oni su mislili da bi od mene nešto moglo biti, a ja sam, opet, pomislio — probaću, pa šta bude.

„ĆAO": — I bi dobro?

LONČAR: — Da, baš mi je fino krenulo. U stvari, o košarci sam ozbiljno počeo da razmišljam tek kad sam ušao u kadetsku reprezentaciju **Jugoslavije,** a to je bilo tačno pre dve godine.

„ĆAO": — Posle je, na red, došla omladinska reprezentacija — a potom i dolazak u Partizan, septembra prošle godine.

LONČAR: — Za taj moj dolazak u **Partizan,** najzaslužniji je **Dragan Todorić,** koji se sa mnom i s mojim roditeljima — o svemu — dogovorio još **početkom '89,** tačnije već **3. januara.** Istina, kasnije su iskrsli problemi oko ispisnice koju **Radnički** najpre nije hteo da mi da, ali su na kraju — poslednjeg dana prelaznog roka — ipak nekako popustili.

„ĆAO": — Kad si dolazio, Partizan je bio u punom sjaju. Da li si sad — možda — razočaran što je sve ovako kako jeste?

LONČAR: — Pa, nisam razočaran, jer je posle odlaska nekoliko zaista velikih igrača, kriza bila prosto neminovna. Možeš zamisliti koliko su oni bili veliki kad danas igraju u Americi, rame uz rame s tim čuvenim profesionalcima. Zatim, otišao je **Saša Đorđević,** a pre njega i **Željko Obradović.** Sve do **Obradovićevog** povratka, mi nismo imali ni dobar napad, ni čestitu odbranu — jednom rečju, nikako nismo uspevali da nađemo sebe. Kad se on vratio, odjednom je sve došlo na svoje mesto.

„ĆAO": Zar je zaista moguće da jedan jedini igrač unese toliku promenu?

LONČAR: — Pa, moguće je ako je u pitanju igrač kao što je **Željko.** On je čovek, koji u isto vreme može da bude i trener, i igrač, i prijatelj. Jednom rečju — sve! Meni on zaista mnogo pomaže: bodri me, savetuje, a ja moram da ga slušam; u stvari — volim da ga slušam. Jedino se na njega i **Rebu** (trenera) ne ljutim kad viču na mene, jer znam da — sigurno — imaju razloga.

„ĆAO": — A ostali?

LONČAR: — Oni ne viču zato što ja pravim neke bog zna kako velike greške, već zato što sam najmlađi, pa im nekako dođem baš „zgodan" za vikanje. U stvari, ja se zbog toga i ne ljutim, jer znam da me niko od njih ne mrzi — naprotiv, stvarno su me lepo primili.

„ĆAO": — Kako si „pregurao" one prve beogradske dane?

LONČAR: — Kako bi se ti osećala da si došla u nepoznat grad u kome jedva da nekoga poznaješ, a o prijateljima nema ni govora. Nije da sam neka mamima maza, al' stvarno su mi nedostajali roditelji, društvo, sredina u kojoj sam živeo punih sedamnaest godina. Naravno, i devojka mi je nedostajala na svoj način, al' o tome može i kasnije... (smeh) Koliko puta sam sam sebe pitao šta mi je sve to trebalo, al' ništa mi drugo nije preostajalo nego da se kajem i svake nedelje trčim kući. Međutim, sad je sve mnogo drugačije — stekao sam prijatelje u klubu, u kraju, u školi, pa sam čak izdržao i da mesec i po ne odem kući u **Kragujevac.**

„ĆAO": — Većina tinejdžera misli da nema ništa lepše nego živeti sam.

LONČAR: — Kad odem u školu, svi mi kažu — blago tebi, niko ti ne „zvoca", al' — nije baš tako. Kad bi se u **Kragujevcu,** uveče vratio s treninga, čekala me je i večera i mama i tata s kojima bih mogao da popričam, a ovde — prazan stan i televizor. Ma, skroz bez veze...

„ĆAO": — Ko je od klupskih kolega — tih prvih dana — bio najdruželjubiviji?

LONČAR: — **Saša Danilović,** koji mi je i sad najbolji prijatelj, a tu su i **Popović, Mutavdžić,** jedan drug **Sloba** koji je došao iz **Titograda,** a trenutno igra u juniorima. U stvari, mi mladi igrači stvarno se super slažemo, među nama nema ni malo one mržnje koja je — ipak — svojstvena mnogim starijim igračima.

„ĆAO": — Znači, ima i toga?!

LONČAR: — A ima — valjda sujeta proradi s godinama.

„ĆAO": — Već sam rekla da si, na utakmici s Cibonom, imao svojih prvih pravih „pet minuta".

LONČAR: — Da ti pošteno kažem, nisam ni sanjao da ću ove sezone igrati tako mnogo. Očekivao sam da ću sedeti na klupi, ponekad nakratko — ulaziti u igru i — ništa više. Kad ono, prvo kolo — ja igram u **Tuzli** i dajem **11 koševa.** Kasnije, **Reba** me ubacuje protiv **Jugoplastike** kojoj dajem **9,** pa protiv **Cibone** gde postižem **8 koševa;** ali sve te utakmice smo izgubili, pa i nisam mogao da se radujem. Ovo je prvi put da sam dobro igrao, postigao puno koševa (17), a da smo pobedili, pa zato i jesam toliko srećan. Sad imam i samopouzdanje i ono pravo na grešku-dve, jer — kao što sam već rekao — Reba je mene i pre ubacivao u igru, al' čim bih pogrešio, odmah bi pogledao na klupu, da vidim da li — istog časa — sprema izmenu.

„ĆAO": — Da li si, na toj utakmici, i sam sebe iznenadio?

LONČAR: — Nisam, jer za juniorske sastave dajem i po pedeset koševa na jednoj utakmici. Jednostavno, znam da mogu da dam koš! Međutim, iznenadio sam se što sam igrao onako disciplinovano, a u isto vreme i opušteno, kao da sam tu već godinu dve. Istina, još uvek imam naviku da ponekad krenem sam u akciju, što mi treneri strašno zameraju, ali znaš kako je: ako dam koš — onda je super, ali ako promašim, svi viču: Pobogu, šta to radiš! Ipak, drago mi je što nisam k'o većina mladih igrača koji dođu pa se uplaše, ne smeju ni da šutnu loptu... Ja šutiram — pa šta bude. Čak i ako promašim — neće propasti svet (smeh). Pa, zar nije tako!?

„ĆAO": — Mnogi igrači, tvojih godina, silno žele da odu u Ameriku — da bi tamo studirali i, uporedo, igrali košarku.

LONČAR: — Stvarno bih voleo da vidim kako je u toj **Americi** o kojoj se toliko priča sve u superlativima, ali me neki trajniji boravak uopšte ne privlači. Osim **Pecarskog,** koji je otišao sa šesnaest i po godina, pa je samim tim to već sasvim druga priča — svi ostali su odlazili zato što nisu imali šanse da se dokažu ovde. Eto, što nije otišao **Dražen, Kukoč, Rađa** — jednostavno zato što nisu imali potrebe da idu u „beli svet" kad

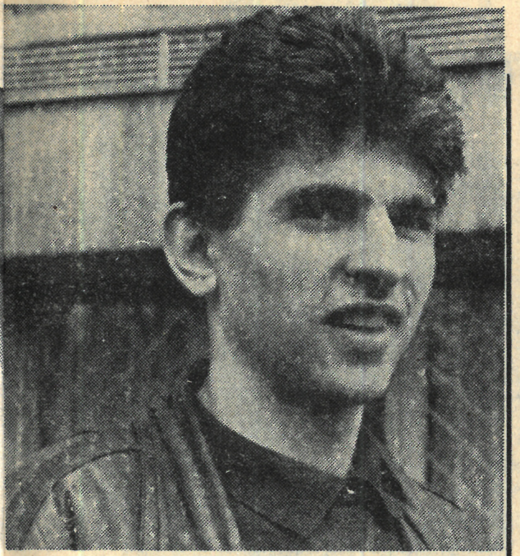

su i ovde pokazali koliko vrede. Pored toga, ni jedan od igrača koji je bio tamo, nije postao veliki košarkaš, u pravom smislu te reči. Ruku na srce, oni jesu dobri, čak veoma dobri, ali ne i vrhunski...

Naravno, ne kažem da možda jednog dana i ja neću morati da odem, ali to bih učinio samo ako bih zasita osećao da mogu da igram, a oni me držali na klupi, k'o desetog igrača. S obzirom da je — za sada — sve u najboljem redu, o tome neću ni da mislim.

„ŠIKANIRANJE"?

„ĆAO": — I nemoj, bolje nam reci kako izgleda tvoj radni dan.

LONČAR: — Pa, ne baš naročito uzbudljivo... Svakog dana imamo trening od devet do jedanaest, ali kako je hala slobodna već od osam, ja tri puta nedeljno dođem sat pre drugih i treniram onako — za svoju dušu. Posle treninga odem do škole (ako imam neke obaveze), zatim na ručak u hotel **Putnik**, pa — kući. Malo se odmorim, nešto pročitam pa opet na trening, pa opet kući i tako iz dana u dan. Možda će zazvučati i pomalo glupo, al' zaista nemam volje da negde izađem. Danilović i Popović me uvek zovu da idem s njima, al' šta ću im ja kad obojica imaju stalne devojke. Šta da radim, onako k'o peti — da sedim i gledam u njih? (smeh)

„ĆAO": — Zanima me — šta to čitaš između dva treninga?

LONČAR: — Uglavnom novine, jer sam se toliko odvikao od čitanje knjiga, da mi se smuči čim vidim nešto ukoričeno (smeh).

„ĆAO": — A, da li čitaš „Ćao"?

LONČAR: — E, to čitam! Kad je izašao prvi broj, ja sam bio prvi u mom odeljenju koji ga je kupio. Posle su se svi „zapalili", jer stvarno ima puno zanimljivih stvari — baš za tu moju generaciju. Nema politike ni ostalih gnjavaža, već same ličnosti koje nas interesuju, i to iz svih oblasti — muzike, sporta, filma... Ko bi — osim **„Ćao"** — mogao da napravi intervju s onima iz Bon Jovi-a?!

„ĆAO": Malopre si pomenuo i školu — u koju to školu ideš i kako napreduješ?

LONČAR: — **U Kragujevcu** sam završio prva dva razreda medicinske, a sad sam u stomatološkoj koju, zbog košarke, ne učim redovno, već vanredno. Evo, baš juče sam položio hemiju koja mi je bila peti po redu, i to jako važan ispit. U stvari, škola mi i inače veoma dobro ide, čemu mnogo doprinosi i moja razredna koja mi stvarno mnogo pomaže. Da nema nje, ko zna da li bi položio i jedan ispit...

„ĆAO": — 'Ajd da kažemo i to kako se zove ta tvoja — toliko hvaljena — razredna.

LONČAR: — Zove se **Mira Nikolić**, s tim što moram spomenuti da sam, i u **Kragujevcu**, imao super razrednu koja je — takođe — imala puno razumevanja za mene.

„ĆAO": Izuzetno rano postaješ veoma popularan...

LONČAR: — Baš sam pre neki dan razmišljao o svemu tome, pitajući se šta mi se to dešava. Normalno je da čovek bude zbunjen i iznenađen, ali to ni u kom slučaju nije razlog da se promenim. Po meni, menjaju se samo ljudi koji nisu pošteni prema sebi, oni kojima su dovoljne dve — tri dobre igre i par intervjua, pa da pomisle kako mogu da rade šta hoće. Međutim, sve je to stvar vaspitanja, onoga što su te otac i majka još ranije naučili. Ja zaista mogu da kažem da sam oduvek imao sve što sam hteo, da su se moji trudili da mi ispune svaku želju, ali ipak se morao znati neki red, neko poštovanje.

„ĆAO": — Rekli smo da ćemo o devojci kasnije. E, sad je to kasnije.

LONČAR: — (smeh) Dobro, imam devojku u **Kragujevcu**, zabavljamo se već godinu i tri meseca, a pre toga smo godinu i po dana bili najbolji drugovi.

„ĆAO": — Sad si razočarao mnoge devojke, kojima se već mesecima sviđaš, a pogotovo one što te svakodnevno čekaju pred halom sportova.

LONČAR: — Ma, pusti te što dolaze, njih nikako ne mogu da razumem! Niti traže autograme, niti pokušavaju da s nama pričaju, al' po celi celcati dan „vise" u hali, gledaju nas i — smeju se. Stvarno svašta...

„ĆAO": — Kad bi ti neka od njih prišla, da li bi stao i pričao s njom?

LONČAR: — Ih, otkud ti to da one dolaze zbog mene?! Šta ću im ja kad su tu ovi „matori" koji su im i najzanimljiviji. Uostalom, nek rade šta hoće, samo nek me ne zezaju telefonom. Zbog njih čak ni hemiju nisam mogao da učim na miru (smeh). Zovu me po pet-šest puta zaredom, spuštaju slušalicu, ćute... Nije mi jasno šta time dobijaju, al' mi se sve to ni malo ne dopada.

„ĆAO": — A kakve se tebi devojke zapravo sviđaju?

LONČAR: — Pre svega visoke, jer šta bih ja radio s devojkom od metar i pedeset, mada je bilo i takvih koje ipak priđu i kažu: ti se meni sviđaš! E, pomisli samo na šta bi to ličilo (smeh). Doduše, ne volim baš ni previsoke, jer su — s retkim izuzecima — sve jako mršave, a ni to mi se ne sviđa.

„ĆAO": — Znači, treba da bude visoka oko 175 cm i da ne bude mršava!

LONČAR: — Baš tako, a poželjno je da bude još i dobra, pametna, simpatična... Vidiš kako sam skroman (smeh). Zatim, važno je da se sa mnom zabavlja zato što voli mene, a ne **Partizan**, jer — šta će mi ona koja će odmah razmišljati o tome kako ću jednog dana zaraditi velike pare, voziti dobra kola, kako ću otići u inostranstvo gde ću — naravno — povesti i nju. E, pa ne može to tako... (smeh)

„ĆAO": — Da li su, i u Kragujevcu, devojčice tako masovno uzdisale za tobom?

LONČAR: — **U Kragujevcu** košarka i nije toliko popularna. U stvari — popularna je košarka, al' ne i domaći košarkaši, jer **Radnički** nije u prvoj ligi. Tek sam ulaskom u kadetsku reprezentaciju dobio ne „ceni", postao zapaženiji i u školi i u gradu. A sad, otkad sam u Partizanu — to je već sasvim druga priča... (smeh)

„ĆAO": — Da li si nekad bio u situaciji da ti se neka devojčica sviđala, a da te ona jednostavno — nije primećivala.

LONČAR: — Pa, nije da nije. Ako ćemo da budemo iskreni, bilo je i toga i to negde pred kraj osnovne i u prvom razredu srednje škole.

„ĆAO": — Da li bolje igraš kad znaš da te gleda devojčica do koje ti je stalo?

LONČAR: — Na utakmici — ne, jer i ne znam ko je sve u publici. Ali, na treningu... Tad odjednom dobiješ volju da se pokažeš, da budeš glavni... Naravno, ne mislim na ove o kojima sam malopre pričao, već na neku „onako" — neku koja bi dolazila samo zbog mene.

„ĆAO": — Mnoge čitaoce zanimaju i neke „obične" stvari, kao npr. na šta najradije trošiš novac?

LONČAR: — Na slatkiše! (smeh) Da prođe dan, a da ne pojedem dve teglice Kinder lade — to je prosto nemoguće! Pored slatkiša, pare mi odoše i na taksi. Znam, neko će reći: ko te tera da ideš taksijem, al' ako bih išao autobusom morao bi da na trening krenem već u sedam i petnaest, a ovako mi je dovoljno da pođem u dvadeset do osam. Ih, kolika je to ušteda u vremenu (smeh). Međutim, uskoro ću izbaciti tu taksi stavku, jer ću položiti vozački ispit, a tata će se pobrinuti za kola...

„ĆAO": — Jesi li sujeveran?

LONČAR: — Ne, a što se boga tiče — i verujem i ne verujem. Molim se kad mi nešto stvarno treba, a ovako ne (smeh). Uostalom, tako svi rade...

„ĆAO": — Na što prvo pomisliš kad se probudiš?

LONČAR: — Obično na nešto važno što me tog dana čeka. Npr. juče je to bila moja hemija. (smeh) Inače, baš se obradujem kad se probudim, a ono sija sunce. Nisam baš od onih čije raspoloženje potpuno zavisi od vremena, al' stvarno se obradujem kad me dočeka lep dan.

„ĆAO": — Postoji li neko koga još uvek nisi upoznao, a voleo bi?

LONČAR: — **Sigurno je da bih voleo da se upoznam s tim američkim profesionalcima, da oni saznaju za mene, ali to je zaista nemoguće.**

„ĆAO": — Nikad se ne zna. U tvojim godinama, Divac nije ni sanjao da će igrati u Lejkersima.

LONČAR: — **Jeste, ali ipak ne treba preterivati sa snovima.**

„ĆAO": — Reci mi, na kraju, šta te još zanima, a da nije vezano za košarku?

LONČAR: — **Naučna fantastika, kao i sve druge — još nedovoljno istražene i dokazane oblasti. Zatim — možda je smešno — ali jako volim da putujem avionom. Jeste da sam do sada leteo bar dvesta puta, ali još uvek uživam u tome da slušam vokmen i gledam kroz prozor aviona. Em visina, em muzika i — ceo svet je moj.**

Foto: BANE SIMIĆ

ŠTO JE NAJMLAĐI?!

KONTAKT SERVIS

KO PITA NE SKITA!

HAPPY BIRTHDAY TO YOU...

Voljeni moj „Ćao",

pošto živim u jugoslovenskom Los Anđelesu (Splitu), luda sam za sweet metal bendovima. Ipak, moji ljubimci su Poison, o kojima sve znam sem par sitnica:

a) Kad su rođeni?

b) Kako se zovu cure dvojice najljepših članova, Breta i Bobbyja?

c) Na koju adresu im mogu pisati?

Nadam se da mojoj imenjakinji neće bit' teško da mi odgovori na ova pitanja! Sve metalce u Jugi puno pozdravlja

Jadranka HM, Split

● Di si Jadro?

Jeste li se već počeli kupat' u **Los Angelesu**? Evo ti par „sitnica":

a) Bret Michaels je rođen 15. marta 1965.

Bobby Dall 2. novembra 1966,. C. C. DeVille 14. maja 1966. i Rikki Rockett 8. avgusta 1965. godine

bil Bretova devojka se zove Susie Hatton i možeš da je vidiš u spotu **„Falen Angel", a Bobby Dall** još uvek krije ime i lice svoje **supruge.**

c) Možeš da im pišeš na adresu:

THE POISON FAN CLUB

PO Boh 404

San Francisco, CA 94101

U.S.A.

Nadam se da ti neće biti teško da svoju imenjakinju vodiš na škampe i lignje kad bude došla u jugoslovenski **Los Angeles...**

HAPPY BIRTHDAY DEAR... WHO?

Hej „Ćao"!

Zahvaljujući vama, saznao sam puno o članovima grupe Bon Jovi, ali jedna stvar je još uvek ostala tajna za mene — Kad je rođen najbolji gitarista na svetu, Richie Sambora i koji su njegovi omiljeni gitaristi na svetu, Richie Sambora i koji su njegovi omiljeni gitaristi? Samo napred i Long live heavy metal!

Bole Sambora, Sombor

● **Hej Bole.**

kako to da ne znaš kad ti je brat rođen?! Pa 11. jula 1959. naravno Richijevi omiljeni gitaristi su **Jeff Beck, Eric Clapton, Jimmy Page i Jhnny Winter. Samo nazad i long live heavy metal!**

HAPPY BIRTHDAY TO YOU!

Hello „Cao"!

Uz svo dužno poštovanje heavy metal grupama, ipak mislim da su Aerosmith kraljevi tog zvuka. Zato vas molim da napišete datum rođenja čuvenog Joea Perryja i kažete mi da li je oženjen i ima decu? Unapred zahvalna

Stara rockerka, Novi Sad

● Hello stara rockerko!

Čuveni **Joe Perry** rođen je **10. septembra** 1950. u Bostonu, oženjen prelepom **Billie** i ima sina **Antoni Jesoph Perryja III.**

KONTAKT SERVIS

LJUBAVNA SPAJALICA

Prvo, najtopliji pozdravi naj listu. Zakleti sam reper i obožavam N.W.A, Public Enemy, LL COOL J, 2 live crew itd. Imam sedamnaest godina i dopisivao bih se sa vim ljubiteljima Rep Hip-Hop i Hip-house muzike.

Beat Boy
V. Karadžića 21/59
74000 Doboj

* * *

Imamo po šetnaest godina i želimo da se dopisujemo s vršnjacima iz cele Jugoslavije. Iako imamo dosta drugova, želele bismo da ih steknemo još više. Naše adrese su:

Marić Milica i
Katanić Katarina
Bečanj
32213 Bresnica
Čačak

* * *

Ćao „Ćao"!
Imam sedamnaest godina, volim muziku — naročito The Cure i U2 — i lepe razglednice. Želim da steknem mnogo prijatelja.

S velikim poštovanjem
Marija Kundek
Ive Lole Ribara 12
55300 Slavonska Požega

* * *

Ćao,
sve u svemu, ovaj list je stvarno super. Želela bih da se dopisujem s vršnjacima iz cele Jugoslavije. Ja imam petnaest godina, ali uzrast uopšte nije važan za dopisivanje.

Ljiljana Todorović — Ana
OŠ „Mirko Tomić"
37266 Obrež kod Varvarina

* * *

Ćao Ćaiću!
— Imam sedamnaest godina. Želja mi je da se dopisujem s devojkama širom Jugoslavije i da tim putem učvrstim prijateljstvo, a — ako je moguće — i ljubav.
— Sakupljam sve o Fosilima i Magazinu.
— Prednost imaju Sanje
— Odgovaram na svako pismo

Saša Makivić
Planinska 91
22000 Sremska Mitrovica

* * *

Želela bih da se dopisujem sa svim heavy-metalcima, i ne samo sa njima...

Lalić Tanja
Nehruova 214/42
11070 Novi Beograd

Ćao!
Imam četrnaest godina i zovem se Mirela. Željela bih da preko vašeg lista upoznam nove prijatelje i prijateljice. Volim disko muziku, dopisivanje i — naravno — Ćao.

Jelić Mirela
Kninsko polje bb
59300 Knin

* * *

Ćao „Ćao"
Imam četrnaest godina i voljela bih se dopisivati sa svojim vršnjacima iz cjele Jugoslavije. Ćao, moja adresa je:

Krešić Franciska
Priječani 68
78214 Zalužani kod B. Luke

* * *

KONTAKT SERVIS ODGOVARA: VAVA

PROBLEM ELIMINATOR

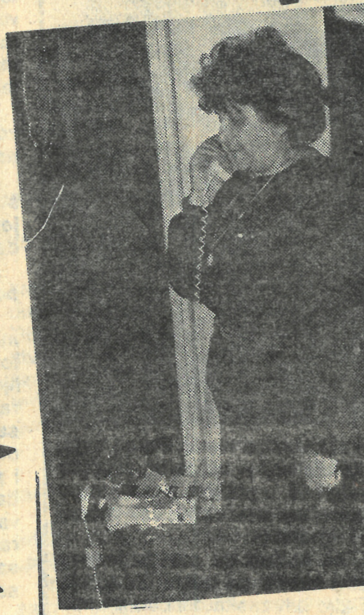

A PISMA STIŽU, STIŽU, STIŽU...

1.) Zdravo draga moja Vavo!
Želela bih da ostanem anonimna, ali da Vas ujedno i zamolim da mi preko Magazina „Ćao" odgovorite o sudbini moje sestre, koja boluje od bolesti koja se ne može definisati! Želim kratke odgovore, a još kraće čekanje!
Da li se i (gde) može izlečiti?
Kakav je život čeka!
Još jednom Vas molim: požurite, hitno mi je. Ovo, zaista, ne vodi nikamo. Više nemam nade u život?!
Unaprijed hvala!!!

„ANDRIJANA"

VAVA: — Vaša sestra će u drugoj polovini godine ponovo biti na ispitivanju, u nekoj većoj zdravstvenoj ustanovi. A rezultati ispitivanja pokazaće da ima nade da joj se zdravstvena situacija poboljša. Jedini način da joj se pruži adekvatna pomoć je lekar stručnjak iz te oblasti.

Ti ćeš nastaviti s učenjem, a na taj način smanjićeš brige u porodici. Uspešno ćeš završiti ovu školsku godinu.

Motiv da sa više volje i optimizma gledaš na život, daće ti ljubav mladića, koga ćeš upoznati iduće godine. U životu ćeš imati sreće, i sa poslovne i sa porodične strane. I glavu gore!

2.) Imam sedamnaest godina, živim u Ženevi, a rođena sam u Kaknju. Molila bih Vas da mi kažete nešto o mom problemu, koji imam s učenjem. Taj problem je prisutan već duže vreme. Takođe bih željela da znam, zašto me neke djevojke iz odeljenja ne vole. Zanima me: i da li bi bilo ispravno upisati Turistički fakultet?! Ako možete, recite mi da li ću živeti u Zagrebu — što iskreno želim?! I na kraju: da li će se naši porodični problemi razrešiti, ako hoće — kada?

„ZENICA 1990" — ZENICA

VAVA: — Uskoro, već nećeš imati problema u porodici — rešiće se do kraja ove godine. Pošto ćeš te brige otkloniti, moći ćeš da se posvetiš učenju. Na taj način će nestati i nezadovoljstvo, koje je prisutno ovog trenutka. Nisi u pravu što misliš da te vršnjakinje ne vole. U stvari, ti misliš na dve devojke, ali — naprotiv, one misle da si ti draga i dobra devojka; samo su malo ljubomorne, što je nekako i normalno za vaš uzrast. Kad kroz par godina budete pričale o tome, slatko ćete se smejati današnjim problemima. Bićete kroz nekoliko godina dobre prijateljice.

Upisaćeš fakultet koji želiš. Savladaćeš dva strana jezika. Takođe ćeš ostvariti i svoj san da živiš u gradu koji neizmerno voliš. Međutim, ovog trenutka neophodno ti je strpljenje. Što se tiče emotivnog života, on će biti mnogo skladniji u drugoj polovini godine. Zdrava si, samo popravi zub u donjoj vilici. Čini mi se da ćeš uskoro promeniti način češljanja i da ćeš biti oduševljena novim izgledom. Udaćeš se posle dvadeset treće godine i rodićeš prekrasnog sina i ćerku!

3.) Poštovana gospođo,
Dosad nikad nisam pisala nepoznatoj osobi, pa imam malih poteškoća. Imam jedan problem, koji me muči već duže vreme. U oktobru sam s jednim društvom upoznala dečka, koji mi je na prvi pogled bio strašno simpatičan. I u okviru tog društva nas dvoje smo se sreli par puta. Onda se on nije pojavljivao neka tri meseca — a ja sam non-stop mislila na njega. Priznajem da nije nešto posebno lep, ali ima nečeg u njemu. Sasvim slučajno sam izašla (pre izvesnog vremena) na jedno drugo mesto i tamo sam ga videla. I sad već dva meseca idem samo tamo — da bih ga opet srela. Nisam sigurna da li sam zaljubljena, jer mi se dosad nikad ništa slično nije dogodilo. Zanima me šta će se desiti s nama, i uopšte, šta me sve čeka u budućnosti?

„ALEKSANDRA" — BEOGRAD

VAVA: — Tvoj poznanik je promenio društvo zato što je jedna devojka iz Vašeg zajedničkog društva pokazivala otvorenu simpatiju prema njemu, a on se interesovao za tebe. Nisi zaljubljena u njega, samo ti se ta- Vas dvoje ćete postati dobri prijatelji. Čini mi se da bi mogla da ga nazoveš i „tužnim dečakom."

Kraj školske godine ćeš dočekati radosna. Posle toga ćeš otputovati negde s društvom. Promenišće svoja osećanja. U emotivnom životu imaćeš mnogo, mnogo sreće. To isto važi i za brak. Voliš da putuješ, ali se ponekad plašiš nepoznatog. Ali, posetišeć veliki broj mesta širom sveta. I pisaćeš o svemu što budeš doživljavala na tim svojim putovanjima, a to će biti ujedno povezano i s tvojom profesijom. Ne brini ni za zdravlje svojih najbližih, jer bolesti nema na vidiku. Ti si jedna izuzetno zdrava i jaka devojka.

„ĆAO" VAVO

4.) Bolesno sam radoznala! Bila sam odličan đak, razmaženo dete, uvek željno ljubavi. Ambicije su mi bile prevelike. Međutim, nisam upisala fakultet, nisam dobila osobu koju želim... Pala sam u depresiju i tješila se hranom. Posledice su očigledne: ono što je nekad bilo lepo — danas se gubi. Nisam zadovoljna sobom, ali drugima

zaista iskreno želim sve najbolje. Molim te Vavo, nađi malo vremena i „razmrsi" ovo klupko: osećam da si divna žena i mislim da imam puno zajedničkim osobina s tobom. Da li ću upisati željeni fakultet; šta će biti s jednim dečkom iz primorskog grada; šta sa starijom Beograđaninom; a šta s jednim prepotenkom iz mog društva? Da li postoji osoba kojoj sam neophodna i koja zaslužuje moju ljubav? Molim te reci mi još nešto o zdravlju, roditljima, bratu i nekoj eventualnoj vidovitosti, koja mi se povremeno „javlja"! Puno te voli osoba beznadežno zaljubljena u prelepog sportistu.

„BRUS VILIS"

VAVA: — Nepravedna si prema sebi, jer u tebi postoji mnogo ljubavi za druge. Očigledno je da si srećna, jer imaš snage, koju pružaš drugim ljudima. Pomalo gubiš osećaj sigurnosti, jer sumnjaš u ljubav onih koji te okružuju. Zar ne misliš da si malo nepravedna prema njima?!

Prošle godine si imala dva uspeha, koja su ti pripomogla da primetno postaneš pesimista. U tebi sve ključa zbog toga. Ove godine ćeš uspeti da kreneš s redovnijim školovanjem. Jednu izgubljenu godinu, ipak, ne bi trebalo da smatraš nenadoknadivom! Stići ćeš i prestići mnoge tvoje vršnjake. Uspećeš da savladaš sve prepreke, jer ćeš prestati da sumnjaš u svoj intelekt!

Dečak iz jednog grada pored mora često „zagleda" u daljinu, očekujući da te ponovo sretne. To će drugarstvo potrajati. Ipak si ti voljena i sada, a neće biti drugačije ni u budućnosti. Bićeš mnogo srećna. Uostalom, to i zaslužuješ!

5) Poštovana Vavo,

Nalazim se na odsluženju vojnog roka i molio bih Vas da mi kažete šta me sve očekuje do kraja vojske? Takođe me zanima i moj budući život?!

„VOJNIK" — BANJA LUKA

VAVA: — Početkom druge polovine godine osećaćeš se znatno bolje. Imaćeš prilike da pored redovnog rada počneš da se baviš i nekim drugim stvarima, koje ćeš zavoleti.

Imaš izuzetne drugove. U „civilstvu" si bio malo neprilagođen, ali danas i sam osećaš da se menjaš — to ti pričinjava zadovoljstvo.

Po izlasku iz JNA imaćeš uslova da nastaviš školovanje, što ćeš sa oduševljem prihvatiti. I uspećeš u svojoj nameri. Tinepotrebno sumnjaš u ljubav svoje devojke. Ona te zaista iskreno voli. Zaista imaš sreće u ljubavi. Takođe ćeš raditi i posao koji voliš. Sve u svemu, ti nemaš potrebe da se brineš i sekiraš. U toku vojnog roka, dva puta ćeš dobiti nagradno odsustvo. I kad kreneš definitivno u „civile" biće ti žao! Ostaćeš prijatelj s dva druga, s kojima si sad veoma blizak. Vaše prijateljstvo je trajno — doći će ti i na svadbu, ali kasnije.

„ČAO" VAVO!

6) Nas dve smo dobre drugarice i zato ti zajedno pišemo. Ako možeš odgovori nam. Ja idem u osmi razred (moja drugarica takođe). Volela bih da upišem saobraćajnu školu: hoću li položiti prijemni? Moja druga želja je da saznam, koliko ću se zabavljati s dečkom koga mnogo volim. Napiši mi nešto i o budućnosti.

„SLAĐA"

Kao što je već pomenuto i ja idem u osmi razred u Subotici. Još uvek ne znam šta bih upisala, pa bih te molila da mi ti pomogneš! Reci mi, molim te, nešto i o budućnosti, ljubavi, uspehu i sve što vidiš!

„JASENKA" — SUBOTICA

VAVA: — Po završetku osnovne škole, obe ćete biti presrećne, jer ćete nastaviti da pohađate školu prema kojoj imate afiniteta. Slađa će upisati smer koji želi. Završiće i fakultet. Nastaviće druženje sa svojim vršnjakom, jer vole slične stvari, muziku, čak su i sličnog uspeha u školi. Lepi su oboje.

Jasenka ima dosta afiniteta prema književnosti i učenju stranog jezika, ali samo kad joj to nije obaveza. Upisaće školu u kojoj nema mnogo matematike. Pratiće je i sreća u ljubavi. Posle navršene devetnaeste godine nastupiće pravo zadovoljstvo.

Sve u svemu, i jedna i druga imate mnogo sreće u životu. Slađa mora biti malo upornija, a Jasenka mora da se oslobodi treme. Obe ste izuzetnog zdravstvenog stanja.

7) Draga Vavo,

Imam jedan problem: zaljubljena sam u svog dobrog druga. Na proslavi Nove godine malo smo se i zbližili. Bio je jako fin i nežan prema meni. Prosto nisam mogla da verujem da se to meni dešava. Dugo smo plesali i ljubili se. Sve je bilo tako lepo! Već sutradan je promenio svoja osećanja. Jednostavno se ponašao kao da se ništa nije dogodilo. Za mene je to bilo veoma bolno. Pokušala sam da budem srećna s drugim muškarcima, ali nije išlo — ja volim njega!!! Želela bih da mi kažeš zašto se on tako ponaša? Zašto ta veza nije uspela? Da li ima nade u budućnosti za nas dvoje?

„MACA" — ZAJEČAR

VAVA: — ne treba da patiš zbog promene u ponašanju tvog vršnjaka, jer je on dosta stidljiv dečko. Na proslavi Nove godine, on je popio malo alkohola i imao je snage da ti priča i pokaže svoja osećanja. Vi ste i dalje dobri prijatelji i njegova se osećanja nisu izmenila u odnosu na tebe. Ti mu pričaš o svojim sastancima i susretima s drugim mladićima, pa on ustvari, i ne zna koga voliš. S idućom školskom godinom mnoge stvari će se promeniti i ti ćeš ujedno ostati mnogo sigurnija u sebe. Ovu školsku godinu ćete oboje završiti vrlo uspešno!

8) Draga Vavo,

Imam samo dvadeset godina i jako sam nesrećna. Otac mi je poginuo kad sam imala četrnaest godina. Ostala sam s majkom i bratom. Molim te, reci šta sve vidiš i hoću li se nekad osloboditi svih tih pritisaka i tegoba!

„VIKTORIJA"

VAVA: O sebi ne misliš baš dobro, jer svoje nestašluke prilično glorifikuješ. Ti si dobra devojka i o tebi se ne govori ništa loše. Samo preterano strahuješ od ogovaranja.

U tebi preovladava osećanje straha, jer si prilično potresena gubitkom oca. Postepeno ćeš shvatiti da si devojka koja može da pronađe „onaj" pravi put u život. Steći ćeš kvalifikaciju, koja će ti omogućiti bolje radno mesto. Ali nastavićeš i vanredno sa školovanjem. Nisi bila baš najsjajniji učenik, ali sada si zrelija. Steći ćeš prava i iskrena prijateljstva, koja će ti pomoći da zaboraviš traume. Iako ruže imaju i trnje, to ne znači da ćeš se ubosti.

9. Čao za „ČAO" i jedan veliki pozdrav za Vavu!

Imam šesnaest godina i idem u drugi razred srednje škole. Zaljubljena sam u dečka koji je hipik. Ne znam koliko je to razumno, jer bih zbog njega samo imala problema s roditeljima?! Takođe nisam sigurna u njegova osećanja. Toliko od mene...

„ŽIVOT JE LEP — VODITE LJUBAV"

VAVA: — U tvojim godinama većina devojaka oseća velike simpatije prema dečacima koji se razlikuju od ostalih vršnjaka. Kad je on u pitanju, kod tebe je samo radoznalost prerasla u malo veće intersovanje i — ništa drugo.

Momak o kome ti i pišeš i kažeš da ima različita shvatanja o životu, samo je jedna nesigurna osoba. Pokušava svojim ekscentričnim ponašanjem da skrene pažnju na sebe i na taj način prikriva svoje pravo — uplašeno lice! On je drag dečak, ali za sad nije u stanju da ti pruži čak ni iskreno prijateljstvo, a kamoli pravu ljubav.

Simpatija si jednog dečka iz tvog društva. On će ti to i sam reći, samo dok skupi hrabrosti. To će biti iduće školske godine. Leto ćeš provesti super. Manje ćeš brinuti o školi, jer ćeš uspeti da savladaš gradivo i postigneš izuzetne rezultate. Imaćeš sreće u nastavku školovanja, ali i u ljubavi!

10. Poštovana redakcijo, napravili ste dobar potez uvođenjem rubrike „Za Vavu". Na taj način ste samo potvrdili da ste za sada najbolji list za mlade!

Htela bih da mi Vava prorekne šta me sve čeka u životu!

„ČITALAC" — CETINJE

VAVA: Kad je u pitanju profesionalno opredeljenje, ti si poprilično nesiguran. Ali, ipak ćeš uspeti da ostvariš svoj san i ako sada sumnjaš u to ostvarenje. Imaćeš profesionalnog uspeha. Sklon si poeziji i voliš da crtaš; čak se i u muzici sjajno snalaziš. Sve u svemu, ti si svestrana ličnost i nije mi jasno zašto sumnjaš u sebe?! Neće te mimoići ni ona prava i iskrena ljubav. Zdravlje ti je izuzetno, ali si u pojedinim situacijama „strašljivko". Imaš problema s varenjem. Malo si više nervozan, ali uskoro će i taj problem nestati. Život će ti biti veoma dug. Imaćeš dvoje, dece, četvoro unučadi i izuzetno prijatnu starost!

LJUBAVNA SPAJALICA

Imam petnaest godina i želela bih da se dopisujem s vršnjacima širom Jugoslavije. Volim sport, muziku, putovanja i gledanje filmova.

Perić Branka
Medići 58
59300 Knin

...

Željela bih se dopisivati s mladima iz cijelog svijeta. Imam četrnaest godina, skupljam postere Kori Hajma i River Phoenixa. Odgovaram na svako pismo, a postere šaljem po želji.

Anita Ljubanović
Beogradski trg 16
51000 Rijeka

...

Imam 13,5 godina, idem u sedmi razred, visok sam 1,75 cm, imam crnu kosu i crne oči. Inače, treniram bodi bilding i karate, a od muzike slušam Heavy metall, a naročito Alisa Kupera. Želeo bih da se dopisujem prvenstveno sa lepšim delom čitalaca. Javite se na adresu:

Nebojša Strajnić
Bajkalska 34
24000 Subotica

...

Čao svima!

Imam šesnaest godina i idem u drugi razred srednje škole. Želela bih da se dopisujem sa mladima širom Jugosalvije. Volim sve što i moji vršnjaci — muziku, sport, a najviše „Čao". Pišite!

Jovanovska Slađana
Dimitar Arsov 7
91330 Kriva Palanka

Čao „ČAO"!

Voljela bih se dopisivati sa metalcima i metalkama iz cele Jugoslavije. Starost nije važna.

Hvala unapred

Branka Solar
Trg Veljka Vlahovića 7
61310 Ribnica na dol.

...

Čao!

Imam trinaest godina i želim da se dopisujem sa vršnjacima širom Jugosalvije. Slušam pop i zabavnu muziku. Na sva pitanja odgovaram!

Čekam pisma vršnjaka od dvanaest do četrnaest godina

Šubin Biljana
Garsija Lorke 22
11000 Beograd

...

Poštovana redakcijo,

imam šesnaest godina i volale bih da se dopisujem sa mladima širom naše zemlje.

Za sada toliko. Unapred zahvalna vaša verna

čitateljka Puzić Snežana
Zmaj Jovina 137
22406 Irig

...

DAKLE: SVE O NJEMU U

KO BRUCE WILLIS TRAŽEĆI OČAJNIČKI

● Rođen je **19. marta 1955.** godine u Nemačkoj. Njegov otac, vojnik i mehaničar, bio je tad zaposlen u jednoj američkoj vojnoj bazi. Oženio se Nemicom **Marlen** (nije **Lili Marlen!**) i osnovao porodicu. Preselio se u Sjedinjene Države, u **Pens Grouv**, nedaleko od **Nju Džersija**. Tu je maleni **Willis** započeo svoje prve dečije ludorije.

● **Bruce** je najstariji u porodici. Ima još dva brata i sestru. Svi ga, naravno, obožavaju i danas redovno održavaju međusobne kontakte.

● Kad je bio dečak **Bruce** je imao tešku govornu manu! Zamislite, današnji najveći brbljivac filma, kao klinac, mucao je! Ko zna, možda je upravo zato tako i brbljiv — nadoknađuje propušteno..

● To, što je mucao, nije mu — međutim, smetalo da bude **„nemiran kao čigra"**. Kao junior energiju, koju je očigledno imao napretek, trošio je na treninzima džudoa. Sve dok se, jednom prilikom, nije teže povredio. Na taj dan ima uspomena — veliki ožiljak na desnoj mišici.

● U školi je bio prvi na listi omraženih ličnosti kod svojih učitelja. Tad je već prestao da muca, pa je uživajući u svojoj nabujaloj elokvenciji neprestano pričao i pričao, pričao... Uglavnom je ispaljivao viceve što, naravno, nije bilo u skladu s nastavnim programom. Non-stop je izbacivan s časova. Na kraju učitelji su ga doslovno molili da ne prisustvuje nastavi!

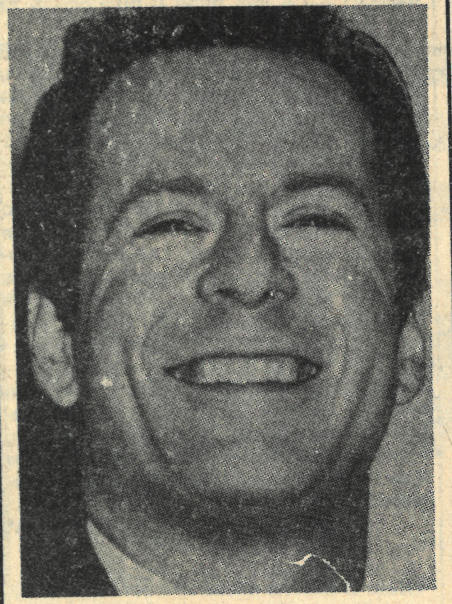

● U petnaestoj godini neko, od zlobnih drugova „napalio" ga je rekavši mu da nema hrabrosti da potpuno go ode iz njihove škole — u centar grada. Zar mislite da je odoleo izazovu? Naravno da nije. Opklada je vredela jedan dolar. **Willisa** je, kući, vratila policija stavivši ga u bure!

● U to vreme dobio je nadimak **Bruno**, od njegovog učitelja španskog. To ime, je, kasnije, **Bruce** iskoristio za svoj „mistični nadimak", kojim je započeo muzičku karijeru.

● U osamnaestoj postoa je predsednik studentske organizacije! U to vreme zbili su se rasni nemiri na koledžu. Policija je bila neprestano stacionirana po hodnicima. **Willis** je, naravno, i s njima uspeo da dođe u konflikt. Potukao se. Umalo ga nisu izbacili. Da bi ostao angažovao je advokata, koji ga je zadržao na koledžu!

● Znate već za običaj da posle srednje škole američki đaci u knjizi svoje generacije, ispod fotografije, upisuju svoje životne ambicije. Tom zaista lepom običaju odazvao se i **Willis**, koji se predstavio kao **Buck** rekavši da je njegova životna ambicija „da bude delirično srećan i da postane profesionalni svirač usne harmonike"!

● Dok se školovao, čitavo vreme, od svoje trinaeste do osamnaeste, **Bruce** je — u očevoj i ujakovoj radionici — popravljao motore kosačica za travu. Već tad je sam zarađivao (svoj) novac.

● Posle škole napustio je porodično okrilje odlučivši da malo luta Amerikom, i da bude „svoj čovek". Postao je vozač kamiona. Zaposlio se u nekoj hemijskoj fabrici — vozio je radnike po fabričkom krugu. Dok je obavljao taj posao — u fabrici se desila nesreća. Eksplodirale su hemikalije, kojom prilikom je poginuo **Willisov** kolega — vozač, koji je obavljao isti posao kao i on, samo u drugoj smeni! **„Znali su da će hemikalije eksplodirati!** — rekao je Brucex — **Ali, svejedno su pustili da se to dogodi. Nisu hteli da zaustave kamion. Delove vozača su pronalazili po čitavom fabričkom krugu. Bilo je užasno..."** **Bruce** je napustio ovaj posao već sledeće nedelje.

● Posle toga postao je noćni čuvar nuklearne stanice, koja je izgrađena na veštačkom ostrvu. Radio je od ponoći do osam ujutru. Zabavljao se tako što je neprestano održavao noćne koncerte preko razglasa, koji je stanica posedovala, pa su u njegovom umeću sviranja usne harmonike mogli da uživaju svi stanovnici ostrva. Ubrzo se, međutim, razboleo. Dobio je zapaljenje pluća (da li je s tim imala neke veze usna harmonika?) pa ga je uprava, po ozdravljenju, prebacila na mesto službenika.

● Nekako u to vreme **Bruce** se pridružio grupici pod nazivom **Loose Goose**. Bio je to lokalni sastav bez ikakvih značajnih pretenzija. Jednostavno, momci su svirali za svoju dušu po tamošnjim klubovima. **Willis** je bio glavni zabavljač. Uživao je da skače po bini i da izvodi svakakve egzibicije svirajući usnu harmoniku.

● Kad su mu dosadili bezbrojni „obični poslovi", koje je promenio, odlučio je da postane glumac. Tek tako! Vratio se u koledž, koji je u međuvremenu napustio, odlučivši da pohađa sve moguće predmete što su mu bili potrebni za budući poziv. Da bi se izdržavao zaposlio se kao barmen u nekom noćnom klubu. Bio je odlučan: učiniće sve kako bi ostvario ono što je naumio. Postaće pravi, karakterni glumac. Mnogo godina kasnije, kad je zaista postao slavan, izjavio je da bi **„zaboravio na sve osnove samo da je znao da će mu biti potrebno skoro dve decenije da ih ostvari"!**

● U 1976. godini, baš pred početak glumačke karijere, **Bruce** je doživeo prvi ozbiljni sukob sa zakonom. Uhapšen je zbog posedovanja droge i osuđen je na šest meseci uslovno! Danas se zaklinje da, od tada, više nikad nije ni dotakao drogu — a kao dokaz te tvrdnje su njegova stalna angažovanja u svim mogućim dobrotvornim akcijama slavnih holivudskih ličnosti protiv narkomanije.

● Paralelno s prvim glumačkim koracima, ubrzanim učenjem glume i s večernjim kelnerskim poslom, **Bruce Willis** snimao je reklame. U to vreme najbolji posao, koji je uspeo da dobije, bio je set reklama za kompaniju **Levi's**.

● Ali, vreme je ipak bilo na njegovoj strani. Bližio se dan njegovog trijumfa. Svako pogađate da je reč o seriji **Moonlighting**, koju smo do nedavno gledali pod nazivom **„Slučajni partneri"**. Uloga simpatičnog, duhovitog i brbljivog detektiva **Dejvida Edisona**, u toj seriji, promenila mu je život iz osnova. Postao je velika zvezda šou-biznisa. A ulogu je dobio sasvim slučajno! U vreme kad je, čak, tri hiljade kandidata defilovalo pred producentima **Bruce** je, u **Los Anđeles**, došao zbog uloge u filmu **„Očajnički traženi Suzan"**. Prijavio se za rolu partnera **Madone**. Međutim, glatko je odbijen. Više iz zezanja prijavio se za **Moonlighting**; onako, kad je već u komšiluku... I, pobedio je tri hiljade mladih glumaca, koji su kao vukovi jurišali na tu priliku.

● Od tog dana računa se njegova karijera. Sve ono, što je bilo ranije, zaboravljeno je. Jer, **Bruce** je doslovno — posle svake nove epizode — postajao sve slavniji. Ubrzo je dobijao honorar od, čak, pedeset hiljada dolara nedeljno! Opsedali su ga sponzori iz najrazličitijih kompanija. Svi su želeli da baš **Willis** reklamira njihove proizvode. Pred mahanjem čekovima s debelim ciframa i on je morao da popusti. Potpisao je ugovor za reklamiranje **Seagramovog zlatnog kulera** za fascinantnih pet miliona dolara! Ubrzo je ovo piće postalo toliko popularno (prodaja se udesetostručila!) da je kuler postao poznat kao **„Bruce Juice"!**

● **A onda, kad je postao ustoličena vedeta velikog šou-biznisa, počela je da se otkriva i njegova prava priroda. Malo po malo, ljudi oko njega otkrili su da se iza elokvencije i duhovitosti krije razmaženo derište, egoistočno i nemilosrdno prema okolini. To su samo ulepšani komentari njegovih saradnika, govorili su mnogo gore stvari. On se nije uzbuđivao. Njegov stil bio je „cool"**, a svest o pobedi opijala ga je do besvesti: **„Da nisam uspeo kao glumac** — govorio je — **pronašao bi neki posao, koji bi mi omogućio da se skijam preko cele zime i da se kupam u okeanu preko celog leta!"** Da, to je pravi **Bruce Willis**.

● Njegov ideal jeste da bude klinac. Kako je postajao popularniji, tako je taj njegov stav donosio sve više nevolja — kako njegovoj okolini, tako i njemu samom. Postao je jedna od najčuvenijih **„životinja žurki"** u Holivudu. Međutim, najpoznatiji po tom pitanju bio je kao organizator. Jedno vreme najčuvenije žurke organizovane su upravo na njegovom imanju. Bilo je to pravo divljanje bogatih. Komšije su ga sve otvoreno prezirale. Bušili su mu gume bacajući izlomljeno staklo na izlazu iz garaže, pisali mu psovačke poruke na vratima, bacali mu otpatke u bazen. Na kraju, odlučili su da zovu policiju kad god pretera s uživanjem u raspusnom životu. Jednom prilikom, kad je održavao jednu od svojih divljih zabava, došlo je čak deset policijskih patrolnih kola i to s helikopterom, koji je nadgledao čitavu operaciju. Scena kao iz filmova. Zatim, usledilo je njegovo spektakularno hapšenje zbog uznemiravanja komšija (deo u kojem je posebno uživao!) i privođenje u policijsku stanicu. Posle tri časa u pritvoru pušten je uz kauciju.

● Međutim, najčuvenije su njegove svađe sa **Cybill Sheperd** prilikom snimanja serije **Moonlighting**. Njihova trvenja i neizdrživa netrpeljivost konačno su doveli do prekida snimanja prošle godine. Čudo je da su opšte toliko izdržali s obzirom da su mnogo pre kraja prešli tačku kad više nisu bili u stanju, čak, ni da se gledaju. Recimo, **Willis** bi — kad god bi ugledao **Cybill** — počeo da se dere po studiju: **„proširite vrata, dolazi Cybill" ili „donesite dizalicu, moramo da je pomerimo"**. Zezao je zbog njene, navodne, debljine. Ali, to je samo delić! Nije propuštao nijednu sitnicu zbog koje bi mogao uspešno da je dovodi do ludila. Prilikom snimanja svake nove epizode postojala je sasvim ozbiljna verovatnoća da, čak, dođe do tuče između njih dvoje! **Cybill** je bila na ivici nervnog sloma. Kad bi joj neko samo pomenuo **Willisovo** ime, ona bi započela: **„On je takav gad... nepristojan je, aljkav, balav! Kad ga vidim osećam neodoljivu potrebu da ga odvalim nekom daskom posred lica! On neprestano uzdiše, izvaljuje glupe fazone, smeje se i melje bez prekida. Najčešće su to gadosti ili glupave seksualne aluzije. Samo mu je tucanje na umu. Prava je pravcata svinja!"**

● Tokom leta 1987. godine **Bruce** je objavio svoj debi-album pod pseudonimom **Bruno Radolini**. Snimljen je i specijalni video-film, sastavljen od nekoliko spotova s hitovima koje on peva uz pomoć poznatih zvezda, **„The Paittersa"**, **Billyja Joela**, **Ben E. Kinga**, **The Ponter Sisters** i još nekolicine drugih. Uglavnom su to obrade hitova iz šezdesetih i sedamdesetih. Svoj glumački šarm, prirodnu muzikalnost i neutoljivu žeđ za dokazivanjem zabavljačkih sposobnosti

DVADESET I PET TAČAKA!

SREĆU

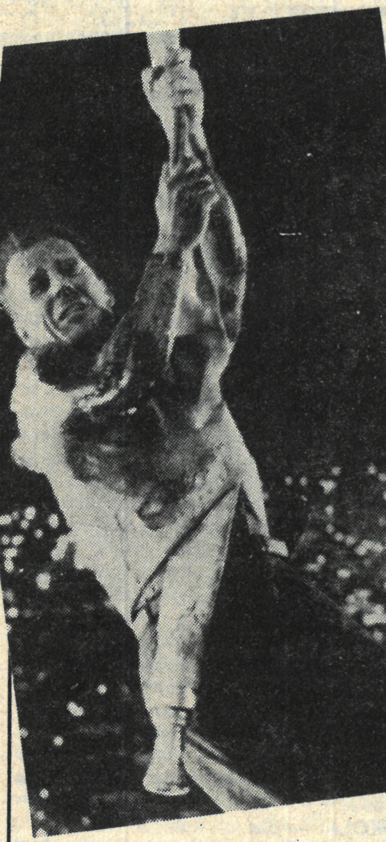

Willis je tako upotpunio karijerom **„cool"** pevača. A došlo je još malo parica na njegov debali bankovni račun. Danas je on zastrašujuće podgojen. **Bruce** dobija po tri miliona dolara za svaki film; brojne reklame, na koje još uvek pristaje, da i ne pominjemo.

● Pre dve godine oženio se lepom glumicom **Denmi Mur,** s kojom danas ima i dete. Da li ga je brak malo smirio ili se, ipak, zadovoljio momačkim danima ludovanja, ali njegove čuvene žurke postale su samo stvar o kojoj se priča u prošlom vremenu. Njih dvoje sad vode pravi porodični život, a i za njega imaju sve manje vremena s obzirom da neprestano rade.

● Tipična izjava **Willisa** kad je raspoložen za razgovor. Naravno, tema je on sam i njegov uspeh: **„Žene me obožavaju, jer me vide kao duhovitu, zabavnu i seksipilnu ličnost. Što se najšire publike tiče, mislim da me ona voli zbog mog humora i moje hrabrosti. Ja sam zaista u stanju da učinim sve što se od mene traži. Mogu da se suprotstavim bilo kojoj glumačkoj zvezdi, uključujući i superstarove. Niko me ne može zaseniti! Ja zaista uživam u svom uspehu. I budite sigurni u jedno — nikad nećete čuti da kukam zbog nekog neuspeha ili da me je neki loš trenutak primorao na predaju. To nisam ja, jer ja nikada ne odustajem!**

WILLISOVI FILMOVI

Osim zaista minornih epizoda u nekoliko filmova, koje je imao na početku karijere, kao što je rola reportera u **„Presudi"** s **Pol Njumenom** ili kao što su mino-uloge u **„Prvom smrtnom grehu"** i **„Princu grada"**, **Willis** je bacio filmsko gledalište pod noge zahvaljujući seriji **„Moonlighting"**, istoimenom pilot-filmu i serijom bioskopskih hitova, koje je sve snimio za nešto više od dve godine. Evo liste, s napomenom da ih sve možete pronaći po našim video klubovima.

1. BLIND DATE („Sastanak s nepoznatim") u režiji **Blejk Edvarsa. Sminljen 1987. godine. U njemu Brice** glumi usamljenog finansijskog analitičara kojim prijatelji nameštaju sastanak s lepoticom, koja je savršena, ali ima jednu malenu manu — podivlja od par gutljaja alkohola. To je, naravno, glavni štos filma. U karakterističnom stilu **Blejka Edvardsa** posmatrate kako jedan naizgled naivni namešteni sudar uništava život i karijeru glavnom junaku. **Willis** je odličan, publika zadovoljna. Partnerka mi je bila zavodljiva **Kim Besinger.**

2.) DIE HARD /„Umri miški"/ — 1988. godina. veliki svetski bioskopski hit. Režija **Džon Mektirnan. Willis** je čikaški policijski detektiv, koji na božićno veče slučajno biva zarobljen u ogromnom oblakoderu od strane terorista. U stilu **Rambo** on, na kraju, pobeđuje krvoločne kriminalce, oslobađa taoce i miri se sa ženom — zbog čega je inače i došao! Njegov ubedljivo najveći hit u karijeri. Partneri su mu bili **Alan Rikman, Aleksandar Godunov, Boni Bedelia...**

3.) SUNSET /„Zalazak sunca"/ — 1988. godina. Još jedna saradnja s ražiserom Blejkom Edvardsom. Međutim, iako je film zamišljen da bude veliki svetski hit, bio je snabdeven zamašnim sredstvima i sjajnom glumačkom ekipom — propao je. Inače, Willis je ovde u ulozi glumca Toma Miksa, koji je bio navodna holivudska zvezda 1919. godine. Njega je publika obožavala kao junaka vesterna, koji će se, međutim, pokazati i kao junak u privatnom životu, uz pomoć čuvenog Vajata Erpa /!/, jureći korumpirane šefove studija za koji radi. Edvardsov scenario previše je zamršen da bi se mogao prepričati u nekoliko rečenica. verovatno je zato film slabo prošao na bioskop-

skim blagajnama. Osim Willisa u ovom nesuđenom hitu odlične uloge ostvarili su Džems Garner, Malkolm Mekdauel, Emet Volš i Mjurijel Hemingvej. Zapažena je bila i Edvardsova ćerka Dženifer Edvards...

4.) LOOK WHO'S TALKING /„Vidi ko priča"/ — 1989. godina. jedan od glavnih prošlogodišnjih razbijača bioskopskih blagajni. Komedija Ejmi Hekerling s Džonom Travoltom i Kristi Eli u glavnim ulogama. Međutim, poseban štos je Willisova rola. On se uopšte ne pojavljuje u filmu! Njegov zadatak je pozajmljivnje glasa bebi Majkiju, koja je u osnovi glavni lik filma. Bez sumnje jedna od njegovih najzanimljivijih i najboljih rola u životu. Nije preterano ako se kaže da je ova komedija smešna najviše zahvaljujućči imaginarnim komentarima malog Majkija, koje maestralno izgovara Willis.

5.) IN COUNTRY /„U akciji"/ — 1989. godine. U svom najnovijem filmu, pod režijskom komandom čuvenog Normana Džuisona, Willis po privi put glumi u nekoj drami — ovo je njegova prva „ozbiljna" uloga. Reč je o ekranizaciji romana Bobi En Mejson, koji se — uopšte gledano — bavi problemom otuđenosti i izgubljenosti vijetnamskih veterana. Willisov zadatak je upravo jedan takav lik — veteran Emet Smit. On, čak, nije ni ključna ličnost filma, ali to ne mari da pažnja njegovih obožavalaca bude prilično izoštrena. Međutim, ovo nije ostvarenje za bilo kakve značajnije umetničke ili finansijske domete. Biće brzo zaboravljen, jer zaista ne donosi ništa novo, a još manje atraktivno. Partneri su mu bili, ili on njima, svejedno, sve aktuelnija engleska glumica na „pečalbi" u Holivudu; Emili Lojd, zajedno s Džoan Alen i Kevinom Andersonom.

P. V.

ČAO RANDEVU SA... NIKOLA KOJO

Onog momenta kada je **Nikola Kojo** skinuo naočare, shvatila sam zašto toliko vas želi da se, makar preko novina, „upozna" s njim. To su, mirne duše mogu reći, najkrupnije modroplave oči koje sam do sada videla. Uz to, još, neodoljiv osmeh, pa sjajan glas, upadljiv stas... Nema šta, drage moje, imate ukusa! Dosad je ovaj dvadesettrogodišnjak snimio desetak filmova – poslednji je bio „Početni udarac"; u stvari, montiran od serije „Zaboravljeni", koja na malim ekranima tek što nije krenula...

PIŠE: GORDANA ZORANOVIĆ

OČIJU NJEGOVIH DA NIJE!

Nikolin „početni udarac"

ČAO: — Koji je početni udarac tvog bavljenja glumom?

NIKOLA: — Još kao sasvim mali najviše na svetu sam želeo da postanem glumac i da upoznam Tita. Sada mi, naravno, to izgleda smešno, ali onda... Znači, bacio sam se na stvari koje će mi pomoći da ostvarim jedan od ta dva sna... Zapevao sam u horu RTB, tek da se malo približim glumačkoj grupi koju je vodio legendarni Bata Miladinović. Znaš, kao klinac sam obožavao da budem u centru pažnje. U grupi sam proveo godinu dana kada je došao Jelić i od gomile dece baš mene pozvao na probno snimanje. Tako sam na film došao sasvim slučajno, a posle snimao film za filmom.

ČAO: — Imao si sreće da igraš s poznatim imenima jugoslovenskog glumišta. Interesuje me: da li ti je to, tad, pomagalo ili te plašilo?

NIKOLA: — Priča se za neke od tih velikih glumaca da su opasni za svoje kolege, zato što se bore da sačuvaju neko svoje mesto... To mi se, možda, sad i može dogoditi, ali kad je u pitanju dete, svi su jako solidarni, spremni da pomognu, tako da nikakvih problema nije bilo.

ČAO: — Da li je danas, u ovim uslovima, teško doći do uloge?

NIKOLA: — Bogami, teško je. Prvo zato što se veoma malo snima. Dok sam bio mali mnogo sam radio i mnogo se za mene znalo. Sada je borba za ulogu mnogo izraženija. Ima jako mnogo mladih glumaca.

ČAO: — Nedavno je objavljen nekakav, uslovno rečeno, imenik s fotografijama i osnovnim podacima glumaca. Šta misliš o tome? Ne pretvara li to glumca, malčice, u robu?

NIKOLA: — Mislim da to, bude li se pravilno koristilo, može samo da posluži za častan izbor. Najružnije je kada se podele prave klanski, a ne planski, kako je to možda nekome zazvučalo (smeh). Međutim, nesreća je što još uvek veliku ulogu u svim tim podelama igra novac... Ne, ne mislim ni na kakvo potplaćivanje. Reč je o tome da mnogi od nas ne žele da igraju zbog užasno malih honorara, i onda režiseri pozovu „jazavce" i oni završe posao.

ČAO: — Jazavci?

NIKOLA: — Tako zovemo ljude koji rade protiv svojih kolega. Prihvataju ulogu za bilo koji honorar... Međutim, ipak je osnovna stvar što se snima jako malo filmova.

ČAO: — A i kad se snima, snimaju se filmovi koji lako mogu da nose i onu oznaku — šund. Odbijaš li ti da učestvuješ u takvim filmovima?

NIKOLA: — Ranije nisam odbijao. Međutim, ja se ponašam kao nekakav Robin Hud, nadam se nekim boljim vremenima, nadam se da će ove grozne stvari proći, da će se ovaj narod iz korena promeniti, da će se opametiti, da će režiseri početi da prave pametnije filmove... Do tog vremena, ne verujem da bih prihvatio da radim neki takav film, bez obzira što je situacija, što se tiče rada, odnosno nerada, veoma ružna. Ako se nastavi sa snimanjem filmova kojima je glavni cilj lova, ništa od kulture i ništa od ove zemlje neće biti.

ČAO: — Mogu li mladi ljudi tu nešto da promene?

NIKOLA: — Šta ja znam da li mogu? U principu, trebalo bi da mogu. Ali kako, kad još uvek ključne stvari nisu u rukama mladih ljudi, već u rukama onih koji upravo menjaju ime partije. Čak i neke moje kolege i ja imamo ideje da osnujemo neku radnu zajednicu. To je sve još na dugačkom štapu. Novac, koji mi nemamo, sprečava nas da nešto konkretno uradimo.

ČAO: — Jesi li se ti okušao na daskama?

NIKOLA: — Jesam. Igrao sam u dve-tri predstave u Atelјeu, još pre Akademije. Trenutno u Narodnom pozorištu radim jednu predstavu, uskoro će biti premijera... Imam još neke, ali prilično nesigurne planove...

ČAO: — A televizija?

NIKOLA: — Trenutno radim „Bolji život". Pojaviću se u nekih devet epizoda sa još nekoliko mladih kolega — igramo vojnike. Boba je stasao za vojsku, pa mi pravimo gužvu oko njega i pravimo nekakav vojnički orkestar.

ČAO: — Šta te više privlači: film ili pozorište?

NIKOLA: — Volim i pozorište i film, mada se bolje osećam pred kamerom... O tom poslu mnogo više znam. Kad se predstava završi, kad sam je dobro uradio, čini mi se da ću pući od nekog zadovoljstva. Tu vrstu zadovoljstva film ne može da ima toliko često; možda samo na premijeri, kada ostvariš kakav-takav kontakt sa publikom... Znaš, a i film traje mnogo duže... Vredi li, trajaće i pola veka. Pozorište je s te strane hendikepirano, publika nema način da ga zapamti zauvek... Gledati pozorišnu predstavu na videu je sranje.

ČAO: — Koliko je tebi važno mišljenje kritike?

NIKOLA: — Sâm sam sebi najjača kritika. Glumac sâm zna kad je nešto uradio dobro. Mi znamo ko je kakav kritičar, koji kritičar kom klanu pripada, zašto piše tako ili ovako. Ja se držim onih najobjektivnijih, čije pisanje i te kako ume da me žacne.

ČAO: — Odnosiš li se kritički prema svojim prvim filmovima kad ih sad gledaš?

NIKOLA: — Pa, ne. Strog sam u odnosu na filmove koje sam snimao kad mi je bilo šesnaest, sedamnaest godina i kad sam u ovom poslu stvarno brijao. Oni počeci, kad sam bio mali, debeo i sladak, i danas mi simpatično deluju. Čak se uopšte ne odnosim prema sebi kao prema glumcu, već komentarišem u onom smislu — vidi baš sam bio smešan...

ČAO: — Jesi li ti stvarno popularan?

NIKOLA: — Ljudi me prepoznaju na ulici, ali me to uopšte ne fascinira, jer sam ja sa popularnošću nekako rastao. Kad mi je bilo osamnaest godina, trinaestogodišnjakinje su za mnom ludele... Glupo mi je što uopšte to pominjem. Sada sam ja tom uzrastu ipak malo daleko... Sad bih više voleo neku popularnost koja je došla zahvaljujući sve bolje obavljenom poslu...

ČAO: — Radio si u inostranstvu?

NIKOLA: — Do sada nisam, mada sam bio na nekoliko probnih snimanja i — glatko otpao. Rediteljи je, jednostavno, bio potreban glumac drugog kalibra. Trenutno sanjam o tome da nešto uradim preko.

ČAO: — Imaš li u vidu neko belosvetsko školovanje u onim atraktivnim akademijama, ili samo snimanje?

NIKOLA: — Voleo bih, pre svega, da radim tamo, jer u ovom poslu se najviše i nauči radeći. Od teorija u ovom poslu čovek malo vajde ima... A znaš, ja uopšte nisam neki ljubitelj škole... Na Akademiju sam primljen tek treći put...

Treća sreća

ČAO: — Zahvaljujući čemu si treći put prošao na prijemnom?

NIKOLA: — Uticalo je pre svega to što sam se treći put najbolje spremio. Međutim, uticao je i neki bes, neka moja rešenost da se na prijemnim pojavljujem, bude li trebalo, i sa staračkim štapom. Kad sam prvi put probao i doživeo neuspeh, rekao sam da se nikad više neću pojaviti, drugi put sam pljunuo ispred Akademije i rekao — ljudi moji, nećete me više videti. Treći put sam se pojavio sa stavom da ću, padnem li, dolaziti i narednih šezdeset godina, dok me ne prime.

ČAO: — Da li je teško na Akademiji?

NIKOLA: — Teško je. Treba izdržavati taj neki ludački tempo od osam, devet sati ujutro do osam, devet sati uveče, sa jednom pauzicom za ručak. Ponekad se uželim svetlosti dana, poželim da odem u pri-

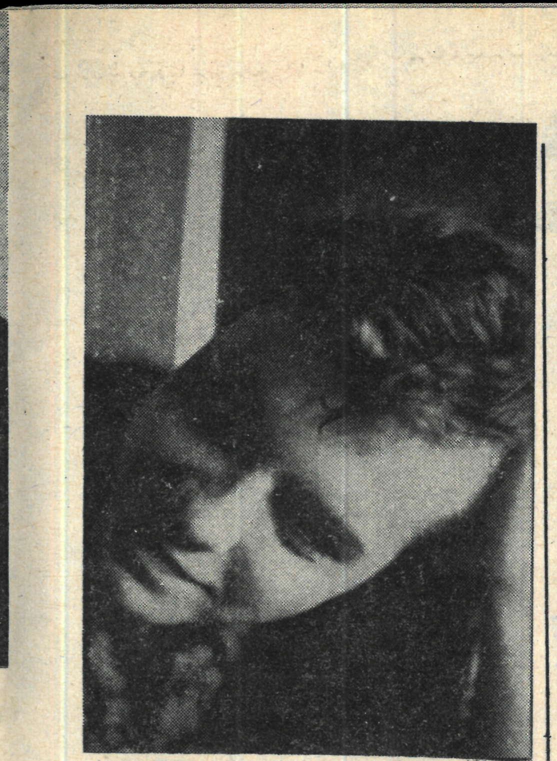

rodu. U toj me zgradi uhvati nekakva depresija, hoću da pobegnem. I mnogo je lakše raditi nego učiti kako se radi. Doduše, nekada i na filmu bude teško, ali to je drugo... Taj film je posao koji volim, a na Akademiji ne volim baš sve.

ĆAO: — Jedna tvoja koleginica, koja je završila Akademiju, malo se i razočarala. Na tom fakultetu očekivala je mnogo više stvaralačke slobode, koju — izgleda — imaju samo reditelji. Slažeš li se s njom?

NIKOLA: — Slažem se, apsolutno. Ponekad se i na sebe ljutim što ne mogu sve to jednostavno da istrpim. Ta Akademija mi je, čoveče, bila san. Prolazeći pored nje toliko sam puta hteo da zaplačem što nisam unutra... Kad sam konačno dospeo u nju, vrlo sam brzo shvatio koliko tu grešaka ima, kao, uostalom, i u celom našem školstvu. Dogodi se često da nam ljudi oduzmu tu nekakvu umetničku, kreativnu slobodu... Ne kažem, možda tako mladi i neiskusni, ne bismo ni znali šta ćemo s njom. Ali, ipak...

ĆAO: — Da li si se nekad, snimajući, uplašio?

NIKOLA: — Fizički strah nisam nikad osetio. Meni je to jako uzbudljivo i jedna od najlepših strana ovog posla. Volim da snimam i bez kaskadera, naravno scene koje nisu suviše opasne. Međutim, događalo mi se da se uplašim što scenu neću umeti da odigram; jednostavno nisam inspiraisan ili nemam neki pametan ključ za rešenje. Doduše, uspem uvek nekako da se iskobljam, jer mi nikad nemamo dovoljno para, pa onda ni vremena da na vreme nađemo sva ta rešenja...

ĆAO: — Jesi li nekad poginuo na platnu?

NIKOLA: — Srećom, nisam. Međutim, jednom sam bio u smrtnoj opasnosti, mada strah nisam osetio tada, mnogo mnogo kasnije, kada sam saznao šta se dogodilo. Snimali smo „Igmanski marš" i pirotehničar je, zbog dubokog snega, preblizu stavio dinamit... Bukvalno se sekundu pre snimanja tog kadra setio, inače bismo svi stradali.

ĆAO: — Ti si često igrao decu, pa kasnije mlade ljude u kmjim ili problematičnim porodicama. Da li ti je bilo teško da se uživiš u te uloge?

NIKOLA: — Šta ja znam? Moja porodica je potpuno zdrava s te nekakve strane, pa je to obično bila neka vrsta glumačkog prilagođavanja.

ĆAO: — Jesi li snimao ljubavne scene?

NIKOLA: — Pa, igrao sam u Čalićevim filmovima koji bi mogli biti neki ljubavni, ali prave ljubavne scene još nisam snimao...

ĆAO: — Živeći tolike tuđe živote, da li si uspeo da sačuvaš svoj?

NIKOLA: — Trudim se da se ne ponašam kao likovi koje tumačim. Za sada je to u redu, jer glumim junake koji su različiti od mene. Pitanje je još koliko se može nazvati ulogom to što sam igrao kao klinac. To sam najverovatnije bio ja, samo u malo promenjenim životnim okolnostima.

Niko kao Brena!

ĆAO: — Ima li, u Jugoslaviji, pravih filmskih zvezda?

NIKOLA: — Umeju ljudi da se ponašaju čak i zvezdasto, neki se iz sve snage trude, ali svejedno mislim da kod nas pravih zvezda nema. Ovde ljudi i ne dozvoljavaju da neko postane zvezda... Podižu ga, podižu i onda ga — srozaju. Kod nas u Jugoslaviji postoji samo jedna jedina zvezda — to je Lepa Brena. Po meni, ona je jedina postigla da je ovaj narod ne popljuje do kraja. To mi se jako dopada. Veruj mi, ljudi se i boje popularnosti, jer će im ona doneti kratkotrajnu slavu i mnogo nevolja...

ĆAO: Gledajući neki film jesi li poželeo da se nađeš na mestu tog glumca, i da li ti odigraš tu ulogu?

NIKOLA: — Poželeo sam toliko puta, u

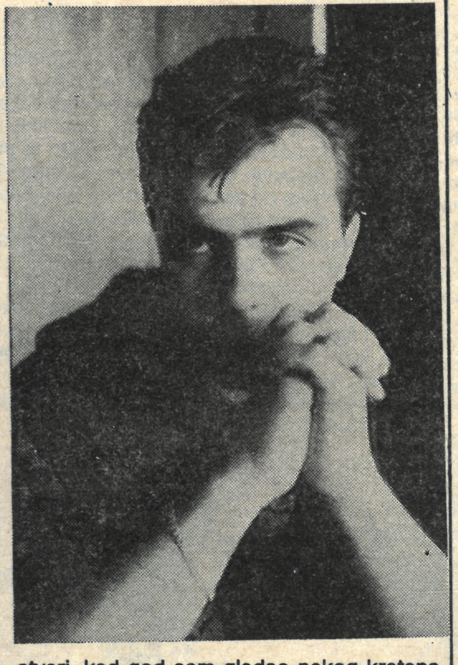

stvari, kad god sam gledao nekog kretena kako se na ekranu muči i po ulozi brlja...

ĆAO: — Mislila sam na sjajnu ulogu, koja ti se dopala i koja bi,odigraš li je, mogla da pomogne za neke buduće stvari?

NIKOLA: — Fascinirao me film „Njujork, Njujork" i De Nirova uloga u tom filmu. Stvarno bih voleo da igram u nekom takvom projektu.

ĆAO: — Šta je najteže u poslu kojim se baviš?

NIKOLA: — Ostati normalan. Mnogo mojih kolega je zastranilo ili od popularnosti ili od kruga ljudi s kojim se susreće. Mlad čovek koji se bavi ovim poslom stvarno mora da bude jaka ličnost da bi mogao da podnese sve što ovaj posao donosi, uključujući naravno, i popularnost. Nekom pomognu roditelji, nekom pomogne devojka, neko može sam, a neko stvarno strada.

ĆAO: — Interesuje li te, u životu, još nešto osim glume?

NIKOLA: — U poslednje vreme ne umem da odgovorim na to pitanje zato što mi Akademija uopšte ne ostavlja vreme za neka druga interesovanja. Ranije sam uvek imao neku veoma važnu, ali ipak sporednu stvar u životu... Dugo je to bila muzika, nešto sam svirao, pevao, onda sport... Uvek sam imao neku ljubav za slobodno vreme. Danas, izgleda, živim samo da bih glumio, a možda ću jednog dana moći i da glumim da bih lagodno živeo (smeh). Tokom godine je pozorište, film, Akademija... Jednostavno, nemam vremena za neku drugu preokupaciju. I onda dođe leto, pa odjednom ne znam šta bih sa gomilom slobodnog vremena... Taman kad smislim — leto prođe (smeh).

ĆAO: — Gledamo te u filmu „Početni udarac" i u seriji „Zaboravljeni", gledaćemo te u „Boljem životu", Narodnom pozorištu, imaš li još neki projekat u planu?

NIKOLA: — Što se filma tiče — na zapadu ništa novo (smeh). Jedno ću vreme biti samo student.

Stavi bes pod kontrolu

ĆAO: — Ima li Nikola Kojo neku slabost?

NIKOLA: — Pa, najveća moja slabost je što nikad nisam uspeo da kontrolišem bes. Valjalo bi da ponekad na vreme zatvorim usta i da prećutim tek neku sitnicu... Možda bismo sad govorili o petnaest ili dvadeset filmova, to — da sam malo više ćutao.

ĆAO: — Kako bi ti, u nekoliko rečenica, opisao svoj život?

NIKOLA: — Dvadeset tri godine je prekratko vreme za opisivanje života.

ĆAO: — Zato sam ti i rekla — u nekoliko rečenica (smeh). Dakle ukratko!

NIKOLA: — Znaš, meni je moj život jako zanimljiv.

ĆAO: — Eto, reci mi samo šta je to što je tebi, u tvom životu, jako zanimljivo?

NIKOLA: — Zasad mi je zanimljiva ta brzina kojom mi se neke stvari događaju i promene od blagostanja do sranja. To je ono što me ispunjava. Ne bi mi bilo toliko zanimljivo ni da je sve lepo, ni da je sve ružno. ili bih se ubio ili bih se drogirao.

ĆAO: — Jesi li nekad usamljen?

NIKOLA: — Jesam, ali vrlo retko... Budem u krizi po nekoliko dana i onda mi niko ne treba...

ĆAO: — Šta izazove tu krizu, neka frka u tebi ili ove okolne frke?

NIKOLA: — Pa, dođe ti tu do sveopšteg spajanja (smeh)... U meni se zbog svega toga desi minus i minus, a kako uopšte ne volim matematiku, to kod mene nikad ne postane plus, nego kurčšlus, čvrsta negacija od koje — pucam.

ĆAO: — Plaši li te ovo što se u našoj zemlji događa, ovaj totalni ekonomski i politički bezizlaz, nafilovan šovinizmom?

NIKOLA: — Ne plaši me, ali me izluđuje i slatko bih podavio sve aktere. To me tako nervira da ti ne mogu objasniti. Ne mogu da shvatim da ove godine, recimo, neću moći da letujem u Zadru kao prethodnih dvadeset, jer će mi neko razbiti auto. Voleo bih da se to sve reši na pravi način, ali se bojim da neće moći sledećih dvadeset — trideset godina. U stvari, mogla bi možda lova tu da pomogne, jer kad budemo imali dovoljno para, ne verujem da će nas zanimati ko je ko.

ĆAO: — Da si novinar, koje bi sebi pitanje postavio za kraj?

NIKOLA: — Sebi bih postavljao pitanja uglavnom vezana za posao. Malo smo mi sada zakačili politiku, i to mi se dopada, jer jednostavno imam želju da negde kažem ono što mislim, jer me sve ovo pogađa, mada me i nervira što svako tupi o toj politici...

Foto: BANE SIMIĆ

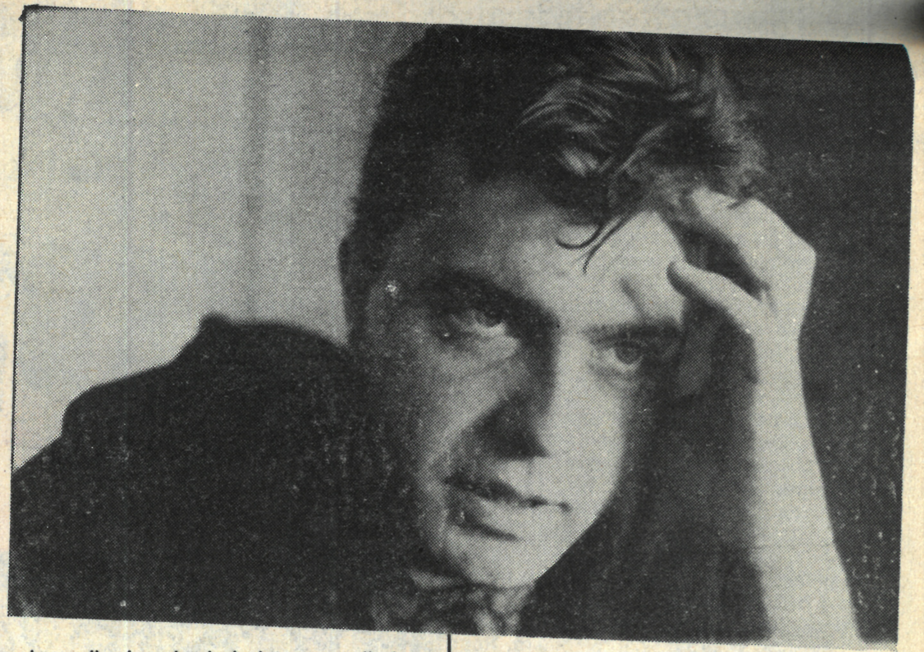

NEMA ŠTA, DRAGE NAŠE, ZAISTA IMATE UKUSA!

... II NJEGOVI STRAOBALNI GROMOVI...

ON: TOM CRUISE

ćao KAPETAN PLANETA...

Iako je doživeo poraz u ovogodišnjoj trci za „Oskara", dvadeset osmogodišnji superstar **Tom Cruise** je oličenje pobedonosnog filmskog junaka. On je pobednik, pre svega, u svom srcu — a odmah potom i u srcima brojnih obožavalaca, koji pretvaraju svaki njegov film u smaragd najveće vrednosti. Ne računajući trenutni hit **„Rođen četvrtog jula"**, četiri poslednja filma u kojima je glavni junak bio **Cruise** donela su američkoj kinematografiji neto prihod od preko milijardu dolara! Time je, valjda, sve rečeno. Zvezda osamdesetih među novom generacijom holivudskih glumaca je upravo ovaj lepuškasti mladić. Niko ne sumnja, međutim, da prave stvari za **Toma** tek dolaze. Jer, po prvi put, na startu devedesetih, **Cruise** je zaigrao ozbiljnu ulogu — onu, koja od glumca traži ne samo ogroman talenat već i izuzetnu hrabrost, volju i predanost. **Cruise** je sve to isporučio radeći na ulozi vijetnamskog veterana, paraplegičara, **Rona Kovica**, skoro godinu dana. Uostalom, i ranije je i onu najbenigniju rolu pripremao na najprofesionalniji mogući način. Jedan je od retkih, koji svaki dolar od svog inače zastrašujuće velikog honorara (od tri do pet miliona dolara po filmu!) zaradi u trostruko većoj srazmeri.

Već znate za uloge u **„Opasnom poslu"**, **„Autsajderima"**, **„Tapsu"**, **„Legendi"**. Znate i da ste počeli da mu se divite, zajedno s čitavim svetom, posle uspeha u tinejdžerskim komercijalnim monstr-filmovima kao što su **„Top Gan"**, **„Boja novca"**, **„Koktel"**. Posle **„Kišnog čoveka"** divili su mu se i pojedini kritičari, čak i oni koji nikad ranije nisu priznavali njegove profesionalne sposobnosti. **Tom** je postao junak među najvrednijim ličnostima Holivuda. S pravom. Nova sezona donela mu je najznačajnija priznanja i sasvim nove perspektive po pitanju budućeg toka karijere. Počela su da se naslućuju ostvarenja pompeznih, ali vrlo suvišnih, prognoza sineasta s kojima je radio.

Ukoliko ste ga, dosad, prihvatali isključivo kao idola, koji vas je zanimao zbog izuzetno zgodne face, pokušajte da ga zamislite i iz nešto ozbiljnije perspektive. On ne samo da to zaslužuje, već i iziskuje! Jer, **Tom** je zaista — kako je **Pol Njumen** rekao — jedan od retkih pravih glumaca koji, u sebi, nosi instinkt preživljavanja. On je stvoren da bi trajao.

Uostalom, njegova životna priča to potvrđuje svakim svojim delićem. Dakle; podsetimo se... **Tom Cruise** je rođen **3. jula 1962.** godine u **Sirakuzi**, država **Njujork**. Puno ime mu je **Thomas Cruise Mepother IV.** On je treće dete u braku **Mary Lee i Thomasa Džruise Mapothera III** — inženjera elektronike. Tom ima tri sestre: tridesetogodišnju **Lee Anne**, dvadesetšestogodišnju **Cass** i dvadesetosmogodišnju **Marian**. Zbog očevog posla, porodica je stalno menjala mesto boravka tako da je mali **Tom**, do svoje dvanaeste godine, promenio bar desetak škola. Ako ništa drugo, naučio je da se adaptira na novu sredinu. U to vreme **Tom** je bolovao od neobične bolesti pod imenom **disleksija**. Bio je nesposoban da razume ono što čita. Zapravo, nije ni mogao da čita kao što to čine normalni ljudi. Kako je, po prirodi, rođeni perfekcionista — to ga je bukvalno izluđivalo. Borio se svim silama da dostigne ostale. Kad je bolest konačno savladao, da bi nadoknadio propušteno — jer jedno vreme zaista nije bio u stanju da uči čak ni najjednostavnije stvari — počeo je da nosi rečnik gde kod bi krenuo. I danas mu je on obavezni deo prtljaga! U 1975. porodica **Mepother** suočila se s gomilom problema. Nevolje su počele razvodom njegovih roditelja. Zajedno sa sestrama i majkom **Tom** je prešao u **Luizvil**. Otac mu je strašno nedostajao, i pored toga što je bio svestan njegovih mana i grešaka. Umro je 1984. godine od raka, a da nikad nije video nijedan od sinovljevih filmova! Nikad se nisu pomirili, mada otvorene svađe između njih i nije bilo. Ostala je samo tuga nad nečim što je zauvek propušteno, nad neispunjenim odnosom između oca i sina. Pred smrt njegov otac je priznao sve svoje greške, ali ni tad se nisu zbližili. Zbog toga što su bili prepušteni sebi, bez ikakve pomoći, svi u porodici morali su da pomažu majci. Posebno **Tom**. Već u petnaestoj počeo je da radi! Bili su to teški dani za familiju **Mepother**. Međutim, nevolje su ih još više zbližile. **Tom** je obožavao svoju majku i sestre. Bio im je uteha, zaštitnik, brat, otac, glava porodice To se nije promenilo ni danas, kad je **Tom** slavan i bogat. Nijednog trenutka nije zaboravio na porodicu. Njegove sestre često su s njim na snimanjima, a redovni porodični susreti — u majčinoj kući — ni su nijednom prilikom propušteni.

U sedamnaestoj **Tom** je pohađao tri više škole. Potom je proveo godinu dana na **Frensis bogosloviji!** Želeo je da postane sveštenik. Odustao je zbog one svoje silne ljubavi prema ženama, shvativši da nikad neće moći da se zavetuje na **celibat.** Pokušao je i sa sportom. Jedno vreme marljivo je trenirao u školskoj rvačkoj ekipi (otud je sve one rvačke scene, na početku filma **„Rođen četvrtog jula"**, onako uverljivo odglumio) i već je sebe zamišljao u nacionalnom timu. Međutim, teška povreda kolena udaljila ga je i od tog sna. Tako je konačno došao do stazice, koja će ga mnogo godina kasnije dovesti do današnje slave. Odlučio je da se okuša kao glumac. Prijavio se na audiciju za ulogu **Natana Detroita** u predstavi **„Momci i devojke"**. I, primljen je! Korak po korak, godinu i po godinu, a sve uz beskrajnu marljivost i neprestanu borbu kako sa samim sobom tako i sa ljudima koji su, u njemu, videli samo lepuškastu facu koja bi mogla da ulepša dekor među statistima ili, u najboljem slučaju, među epizodistima. Tom je došao do prvih većih uloga, a odmah zatim i do istinski značajnih hitova, koje smo-pomenuli na početku teksta. Postao je zvezda. Nedaće su pretvorene u daleki , ružni san. Pre nekoliko godina **Tom** se oženio sedam godina starijom glumicom **Mimi Rodžers**. Bezbrojne obožavateljke neopisivo su bile razočarane. Javnost je iznenadila njegova odluka da se veže za stariju osobu. On je, u njoj, najverovatnije video zrelog životnog saputnika i — to ga je privuklo. Iako, činjenica je, mogao da ima svaku lepoticu ovoga sveta. Nije ispredao priče o svom privatnom životu. U svakoj prilici je govorio da su njih dvoje savršen par i da im je život potpuno ispunjen, da se međusobno dopunjuju i da pomažu jedno drugom u vođenju karijera. Za **Mimi** je imao samo najlepše reči. Nije se promenio ni nedavno, kada je njihova veza sasvim kolabirala. Napustio je **Mimi** zbog raskošnog naručja plavokose lepotice, takođe glumice, **Nikol Kidmen.** S njom je došao na svečano veče kada se dodeljivao **„Oskar"**. Na priče da će ga **Mimi** odrati prilikom razvoda marljivi tračfabrikanti su izračunali da bi **Mimi** mogla da dobije, čak, dvanaest miliona dolara!) on je samo odgovorio da su njih dvoje, i dalje, u dobrim odnosima i da će se svakako civilizovano dogovoriti oko svega, pa i oko podele imovine. Trenutno, osim nove ljubavi, Tom je i dalje opsednut starim hobijem, kojim se zarazio preko Pola Njumena — odmah posle njihove saradnje na filmu „Boja novca". Da, reč je o automobilskim trkama. Jedno vreme Cruise je, čak, bio u prvoj postavi Newmenovog trkačkog tima. Sad se trka sam, za svoju dušu i uživanje, bez većih obaveza.

— Trkanje je kao i brak. Ne može se objasniti. Da bi shvatili, morate samo probati. Morate ući u brak ili u kola i — pojuriti niz stazu...

Najnoviji film ovog glumca je spoj između posla i zabave. Kao i Pol Newman i Steve Macqueen nekad, tako je i on odskoro postao trkač sportskih bolida ne samo u svom privatnom životu, već i pred filmskim kamerama. Njegov novi budući celulioni hit nosi naslov „Dani gromova", u njemu Cruise, pogađate, tumači ulogu auto-trkača. Uzgred, i klinci će imati prilike da uživaju u njegovoj harizmi, jer je Tom na izmaku prošle godine pozajmio svoj glas Kapetanu Planeti u istoimenoj crtanoj seriji, koju je producirao ekološki pokret, a čiji je privrženi član o ovaj glumac. Serija je emitovana na američkoj kablovskoj televiziji, a trebalo bi da uskoro bude prodata sličnim stanicama širom Evrope. Možda je i mi vidimo. Ako ništa drugo, stižu „Dani gromova". Njegovi „vernici" će ih voleti, to je već sigurno!

P. V.

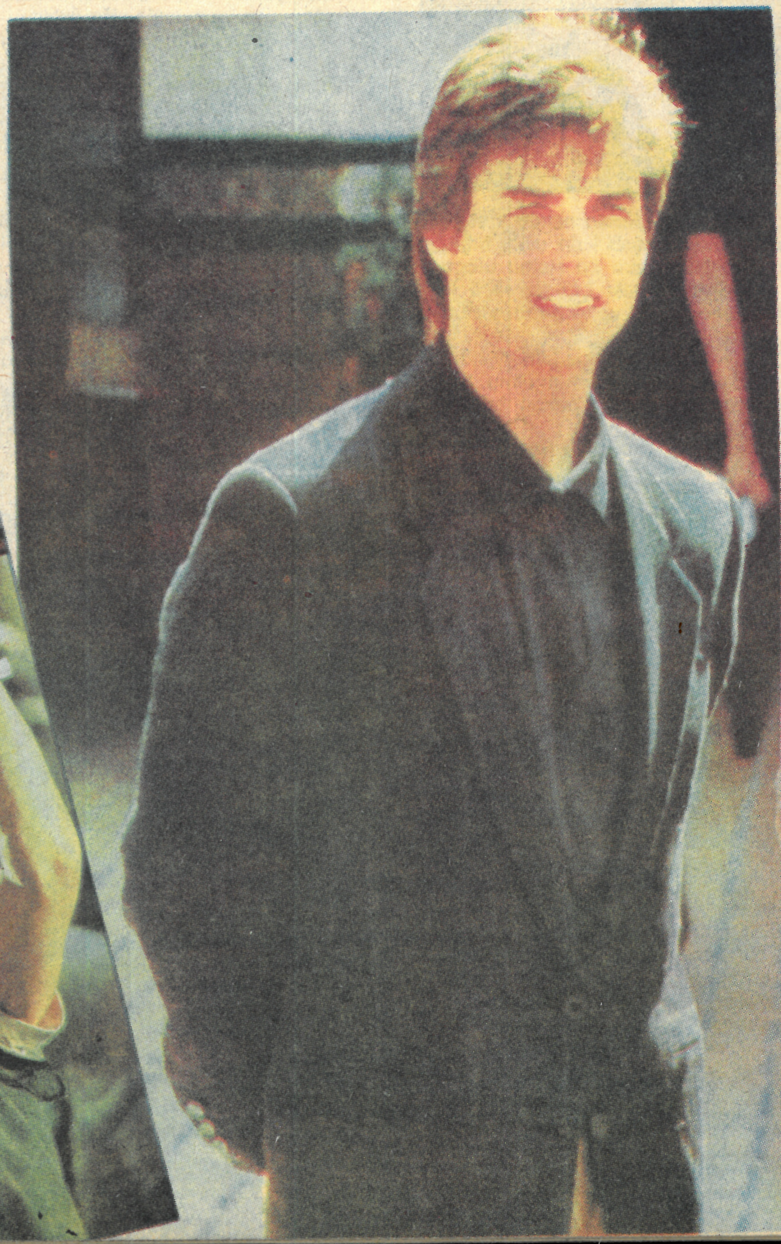

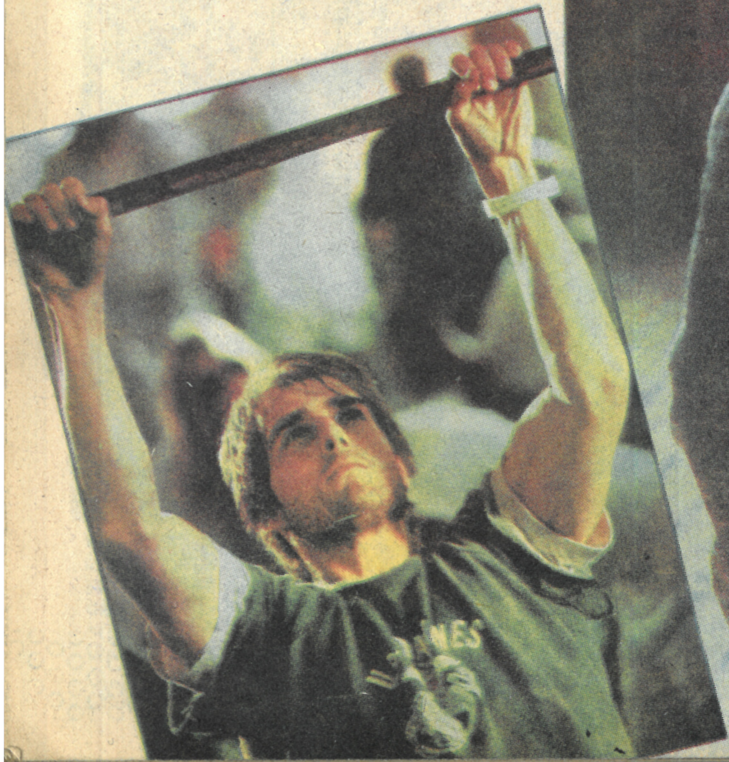

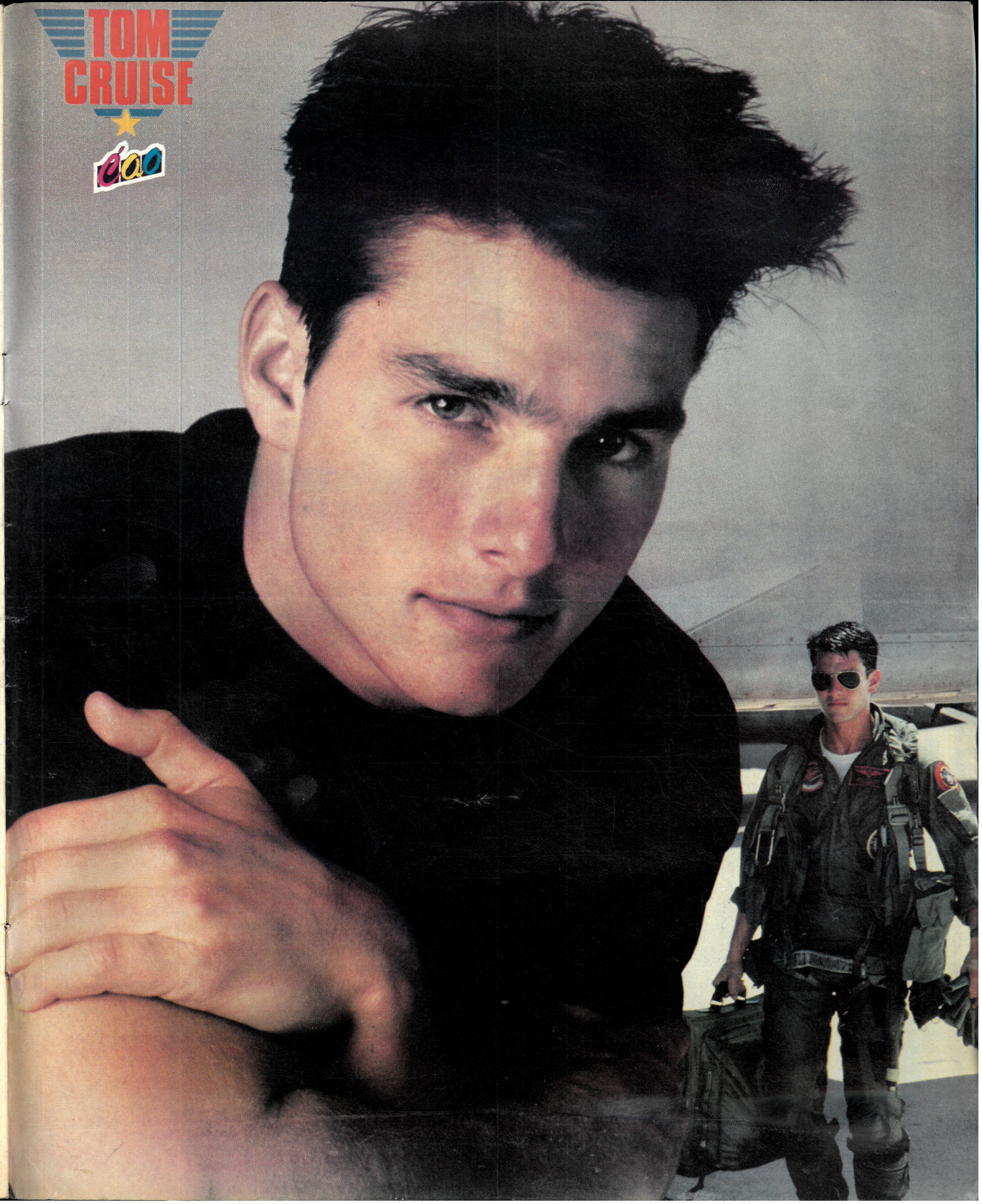
TOM
CRUISE

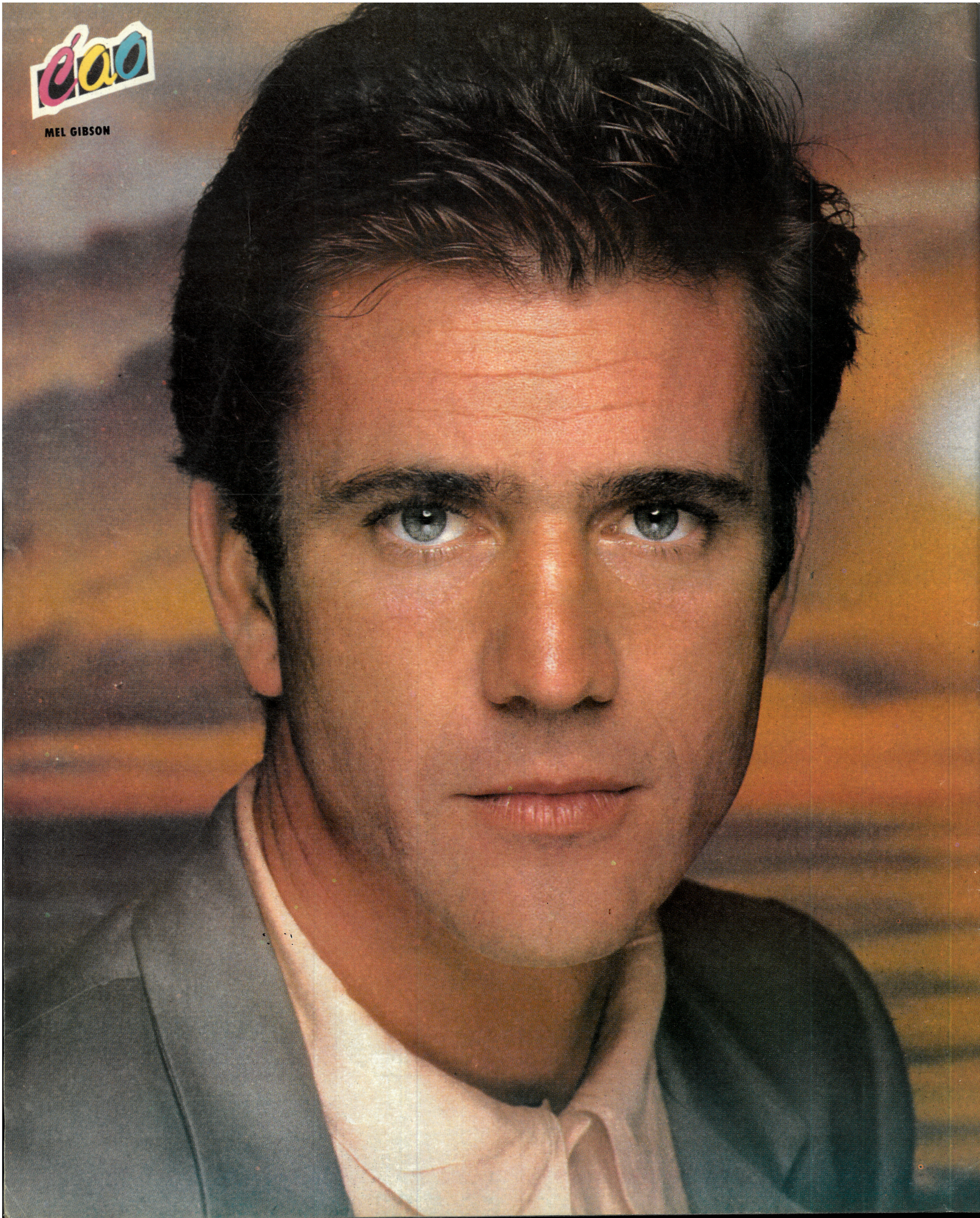
MEL GIBSON

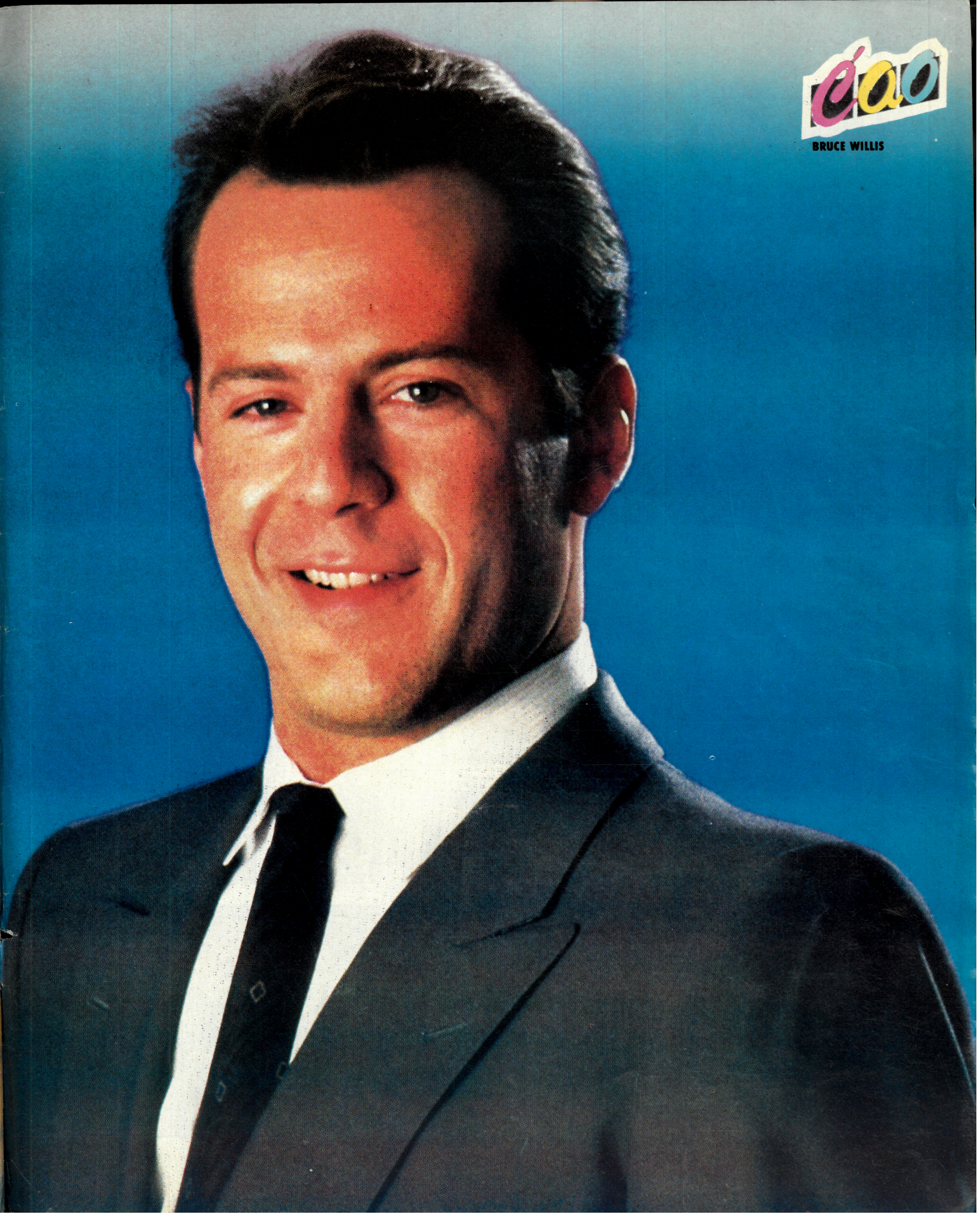
ćao
BRUCE WILLIS

ćao

TRAŽILI STE — SECKAJTE DESET MINI POSTERA

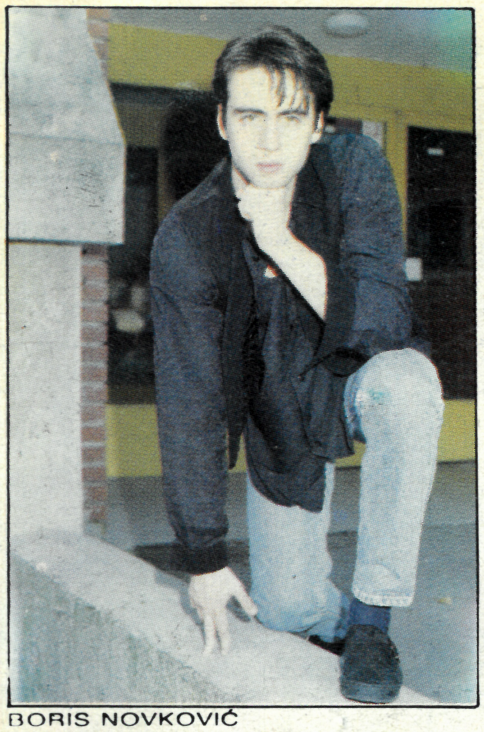

BORIS NOVKOVIĆ

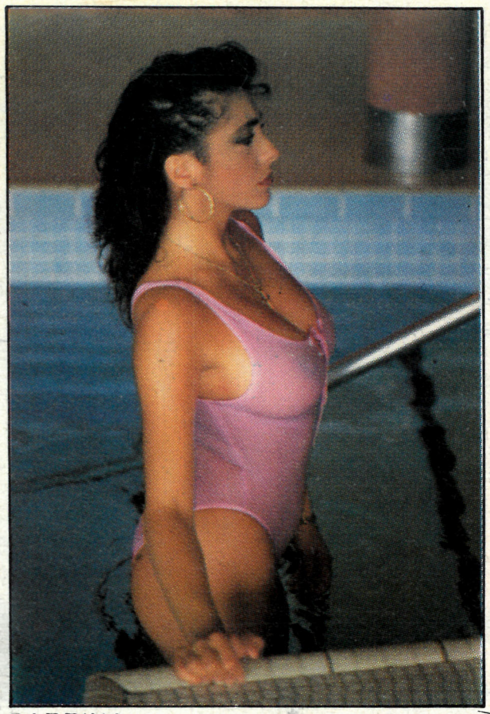

SABRINA

DAVOR BORNO

PARNI VALJAK

DAVID BOWIE

SHOUT

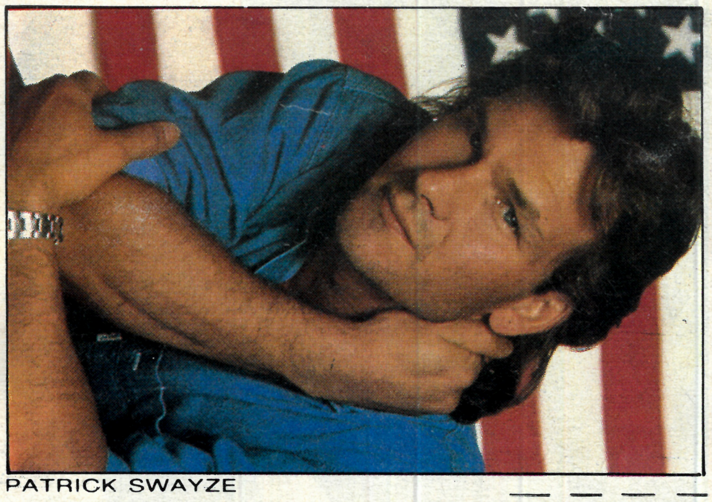

PATRICK SWAYZE

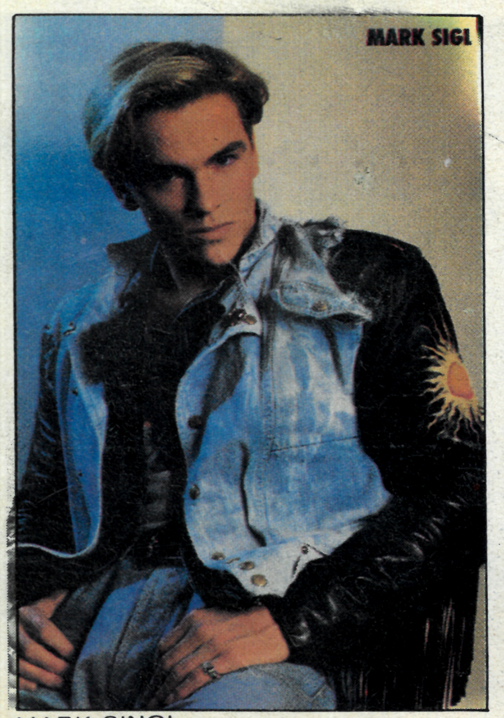

MARK SINGL

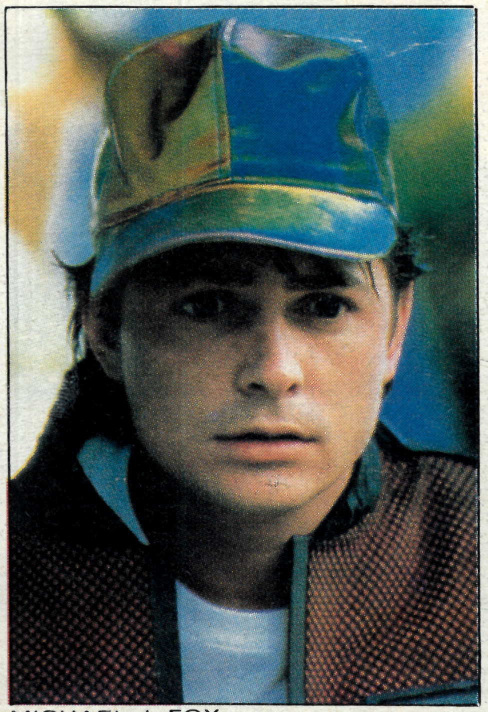

MICHAEL J. FOX

JASON DONOVAN

INSIDE
IMAGE
FEBRUARY 1994
ISSUE #12
IMAGE
ANNIVERSARY ISSUE OF INSIDE IMAGE
Keepin' Timmy on his toes...PITT

кекец
година XXXVIII
215
цена 10 дин.